

DEVİRİM YOLUNDA

işçi-köylü

126345 Sayı: 2001-18 18 * Yıl:1 * 21 Aralık 2001-3 Ocak 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

İçerde dışarda direniş sürüyor

Açıklama:

Elimize posta kanalıyla ulaşan bu bildiriye haber değeri taşıdığı için yayınlıyoruz.

TÜRK, KÜRT VE ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN EMEKÇİ HALKIMIZ;

Bu bildiriye;
Bir yıl önce bugün sırt sırta vererek ölüm makinelerinin üzerine yürüyen, faşizmin hücrelerini komünist hücreleriyle yıkan Nergiz ve Muharrem

yoldaşlarımız kaleme aldılar, biz size aktarıyoruz;

19 Aralık'ı gövdelerini siper ederek karşılayan, F tiplerini bedenlerini eriterek çürüten yoldaşlarımız

kanlarıyla, canlarıyla yazdılar, biz size iletiyoruz;
Faşizmin zindanlarını Demokratik Halk Devrimi'nin yıkılmaz ve yenilmez bir mevzisi haline getirmeyi başaran, bunu

tavizsiz ve lekesiz bir özerlikle bugün de sürdüren yoldaşlarımız ve çeşitli örgütlere mensup devrimciler haykırıyorlar, biz size bildiriyoruz.

Devamı sayfa 4'de

Yeni Demokrasi mücadelesini yükselterek Emperyalist talana dur de!

İŞÇİ-KÖYLÜ'DEN

“İTLER İSTEDİ DİYE ATLAR ÖLMEZ” YADA ZAMANI GEÇMİŞ BİR TARTIŞMA ÜZERİNE

SAYFA 30

Emperyalist haydutlar “terörizme karşı savaş” adı altında dünya ezilen yoksul emekçi halklarına, kendi deyimleriyle on yıllarca sürdürecekleri saldırıların startını verdiler. Afganistan, emperyalistlerin kan gölüne dönüştürdüğü saldırının ilk durağı olurken, Irak'ın denetiminde bulunan zengin petrol yatakları emperyalist haydutların iştahını kabartmaktadır. Şimdi de Orta-doğu, emperyalistlerin ikinci saldırı durağı olarak şekillendirilmektedir. Somali, emperyalistler tarafından hedef gösterilen üçüncü saldırı durağıdır. Emperyalistler arası hegemonya dalaşının bir sonucu olarak gündeme gelen saldırganlık önümüzdeki süreçte AB'li emperyalistlerin AGSP çerçevesinde oluşturacakları Avrupa ordusuyla yeni bir boyut kazanacak. ABD emperyalizmi karşısında, siyasi otoritesini yeni askeri oluşumlara giderek güçlendirmeye çalışan AB'li emperyalistlerin bu çıkışı ABD tarafından NATO'ya bağımlı hale getirilmek istenirken, ABD'nin truva atı niteliğindeki faşist Türk devleti de emperyalizmin vurucu gücü olarak konumlandırılmaktadır. Ezilen yoksul emekçi halklara büyük yıkımlar dayatan emperyalist politikalar ve saldırganlık, dünyanın birçok yerinde halklar tarafından protesto edilirken AB'li emperyalistlerin Laeken'de yaptıkları emperyalist zirvenin üstüne yüzbinler yürüdü. Emperyalist saldırganlık karşısında halkların bilincinde hergün daha güçlü uyanan anti-emperyalist bilinç giderek emperyalistlerin oyununu bozan bir sürece doğru evrilmektedir. Bugün Nepal'de Maoist saldırılarla sarsılan faşist Nepal devletinin iktidarı emperyalizmin kırılmaya yüz tutan dişlilerinden biri niteliğindedir. Ülkemizde de Demokratik Halk İktidarı perspektifiyle sürdürülen Halk Savaşı'nı güçlendirip, kitlelere mal ederek Türk hakim sınıflarının iktidarını sarsalım. Emperyalizmin oyununu bozalım.

Direnç Çiçeklerinin sağlık durumları

F tipi protestolarına katılanlara cezalar yağdırıldığı, zorla müdahale işkencesinin yasallaştırılmaya çalışıldığı şu günlerde hapishanelerde tecrit, izolasyon, işkence sürüyor. Ölüm Orucu direnişinin bir yılı aşkın bir zamana yayılmasına rağmen devlet hala somut bir adım atmış değil. Sakat kalan direnişçilerin 6 aylığına dışarıya salıverilmesinin ardından direnişe yeni ekiplerle devam eden tutsakların da sağlık durumları kötüleşiyor. Öğrenemediğimiz kadarıyla tutsakların sağlık durumları şöyle;

KANDIRA F TİPİ HAPİSHANESİ

M. Ali Eser: 20 Mayıs'ta ÖO'na başlayan M. Ali Eser, İzmit Devlet Hastanesi'nde tutuluyor. Yürümekte ve konuşmakta zorluk çeken direnişçide aşırı kilo kaybı var.

ÖO'na 3 Haziran'da başlayan **Kenan Camekan**, 28 Temmuz'da başlayan **Celal Keleş** ve 26 Eylül'de başlayan **Erkut Cebeci**'de genel olarak kilo kaybının yanında, halsizlik, dönem dönem vücudunun çeşitli yerlerinde ağrı ve benzeri şikayetler var.

Ramazan Öktülmüş; Zorla tedavi amaçlı İzmit Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Direnişi hastanede sürdürüyor.

Hüseyin Nazlı, Düzali Ak-yol, Erkan Tepeli, Yusuf Polat da direnişlerini Kandıra Hapishanesi'nde sürdürüyorlar.

SİNCAN F TİPİ HAPİSHANESİ

Ali Şahmo: Direnişe 3 Haziran'da başladı. Yürümekte ve konuşmakta aşırı zorlanıyor. Halsizlik, baş dönmesi ve aşırı kilo kaybı var.

Ercan Uçuk: Direnişe 3 Haziran'da başladı. Vücudunda şişliklerin oluşmuş durumda, sıvı alımında zorlanma, kusma ve yürümekte güçlük çekme şikayetleri

var.

İlhan Emrah: Direnişe 3 Haziran'da başlayan İlhan Emrah Ölüm Orucu'nu sürdürüyor.

Selahattin Hıra: Ankara Numune Hastanesi'nde direnişini sürdürüyor. Bacaklarında ve böbreklerinde eklem ve kaslarda aşırı ağrılar var. Sol tarafta genel bir uyuşukluk, ayak bileği çevresindeki kılcal damarlarda morluk ve batma, soluk almada zorlanma, kalpte ağrı, mide bulantısı vb. şikayetleri var. Yürüyemiyor, tekerlekli sandalye kullanıyor.

Lütfü Topal: Ankara Numune Hastanesi'nde direnişini sürdürüyor. Yürüyemeyen direnişçinin bilinci dönem dönem kapanıyor.

Cem Şahin: Zaman zaman astım krizi geçiriyor, yürüyemiyor. 3 Aralık'ta Adli Tıp için İstanbul'a götürüldü.

Kemal Yarar ve Hakkı Alpan: Ankara Numune Hastanesi'nde direnişlerini sürdürüyorlar. Aşırı zayıflama, mide bulantısı, ishal ve ayaklarında ağrı vb. şikayetleri var. Kemal Yarar yürüyemiyor.

Necati Önder: Mide bulantısı, başında yoğun ağrılar, kas ve eklem ağrıları var. Ankara Numune Hastanesi'nde direnişe devam ediyor.

Bekir Sıtkı Keçeci: Genel rahatsızlıklarının yanında tansiyonu zaman zaman 2.5'e düşüyor. Ankara Numune Hastanesi'nde direnişine devam ediyor.

Önder Mercan ve Özgür Saltık: Zorla tedavi amaçlı hastaneye kaldırıldılar. Tedaviyi kabul etmeyince tekrar hapishaneye götürüldüler.

EDİRNE F TİPİ HAPİSHANESİ

Arslan Karşlı: 250'li günlere ulaşan Arslan Karşlı'nın durumu ciddiyetini sürdürüyor. Ayağa kalkamayan ve vücudu sürekli titreyen direnişçi tekerlekli sandalye kul-

lanıyor. Özellikle yakın zamana ilişkin hafıza kaybı olan Arslan Karşlı konuşmakta aşırı zorlanıyor. Şeker alamıyor. Sıvı alımı da günde 3 bardağa kadar düştü.

Mahir Gül, Özgür Çelik, Özgür Koçak adlı direnişçiler de direnişlerini Edirne F Tipi Hapishanesi'nde sürdürüyorlar.

TEKİRDAĞ F TİPİ HAPİSHANESİ

Taylan Balatacı: 20 Mayıs'ta direnişe başlayan Taylan Balatacı durumu ağırlaşınca hastaneye kaldırıldı.

Cengiz Kahraman, Erol Volkan İldem, İbrahim Gezi-ci direnişlerinin 150'li günlerine ulaştılar. Aşırı kilo kaybı ve halsizlik vb. şikayetleri var.

Zeynel Karataş, Murat Aslan ve Okan Ünsal direnişlerini Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde sürdürüyorlar.

BOLU F TİPİ HAPİSHANESİ

Zeynel Firik: 150'li günlere yaklaşan Zeynel Firik direnişini Bolu F Tipi'nde sürdürüyor. Genel olarak durumu kötüye gidiyor.

İZMİR-KIRIKLAR F TİPİ HAPİSHANESİ

Cebrail Gündoğdu: 6. Ekip Ölüm Orucu direnişçisi olan Cebrail Gündoğdu, gardiyanlar tarafından saldırıya uğradı. Savcılığa giderken, ayak kabı araması dayatan gardiyanlarla yaşanan arbedenin ardından, ifade sonrası hücrelerine dönen Gündoğdu'ya saldıran gardiyanlar, direnişçinin kafasını duvara vurarak dudağını patlattı. Edinilen bilgilere göre tutsaklara 14 Kasım'dan itibaren verilen hücre cezaları da sürüyor.

KARTAL ÖZEL TIP HAPİSHANESİ

7. Ekip Ölüm Orucu direnişçileri **Binnaz Demirbaş** ve **Sevim Gözlü** direnişlerini

Kartal Özel Tıp Hapishanesi'nde sürdürüyorlar.

Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevinde **Meliha Yıldız**, Malatya Hapishanesi'nde **Özlem Aydın** da direnişlerini sürdürüyorlar.

ARMUTLU VE ALİBEYKÖY'DEN SONRA BURSA'DAKİ DİRENİŞ EVİNE DE BASKIN

3. ekip Ölüm Orucu direnişçisi olan **Hüseyin Yıldız** Alibeyköy'e yapılan operasyonun ardından Bursa'da ailesinin evinde direnişini sürdürüyordu. 370'li günlere ulaşan Hüseyin Yıldız'ın evi Bursa siyasi şube polisleri tarafından basılarak evde bulunan ziyaretçiler ve annesi ile birlikte gözaltına alınmıştı. Bu saldırıdan sonra durumu ağırlaşan ve bilinci kapanan Hüseyin Yıldız ailesi tarafından İstanbul Bakırköy Devlet Hastanesi'ne yatırıldı. Yoğun bakımda olan Hüseyin Yıldız kendine geldiğinde tedaviyi reddetti. Direnişini sürdürüyor.

Yine direnişini Bursa'da sürdüren **Aydın Hanbayat**'ın vücudunda ödem, ishal, nörolojik rahatsızlığından dolayı yürümede zorlanma, uykusuzluk ve görme bozukluğu var.

Cemal Keser: İstanbul Sarıyer'de ailesinin yanında direnişini sürdürüyor. Yürümekte zorlanma, kemik ağrıları, uykusuzluk, şiddetli baş ağrısı, aşırı halsizlik vb. şikayetleri var.

Tekin Yıldız: Bağcılar'da ailesinin yanında direnişini sürdürüyor. Yürüyemiyor, sese ve ışığa karşı aşırı duyarlı, görme bozukluğu ve şiddetli baş ağrısı var.

Orhan Gül: Direnişi Mersin'de ailesinin yanında sürdürüyor.

Yeter Güzel ve **Murat Şahin** ise halen tutuklu olarak Bayrampaşa Hastanesi'nde tutuluyorlar. Direnişlerine burada devam ediyorlar.

TC, emperyalizmin vurucu gücü olarak konumlandırılıyor!

Son bir kaç haftada TC açısından yaşanan gelişmelere ve bunun üzerinden yürütülen tartışmalara baktığımızda karşımıza AGSP (Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası)'yla ilgili gelişmeler çıkmaktadır. Kuşkusuz ki yaşanan bu gelişmeler ve yürütülen hummalı pazarlıklar emperyalistler arası hegemonya dalaşıyla birebir bağlantılıdır.

Bugün ABD'nin, NATO'ya bağımlı ve kendi denetiminde olması için çırpındığı, AB'li emperyalistlerin AGSP çerçevesinde oluşturmak istedikleri Avrupa Ordusu (AVOR) da emperyalistler arası hegemonya ve talan savaşında bir katliam kuvveti olarak ezilen yoksul halklara karşı envai silahlarla donatılmış bir makine görevi görecektir.

AGSP'DE UZLAŞMA(!)

Faşist Kemal Diktatörlük iki yıllık süre boyunca, oluşturulacak Avrupa savunma gücünün NATO olanaklarından yararlanacağı operasyonlarda ve kendi sınırları civarındaki müdahalelerinde, komuta kademesinde yer almasına olanak sağlanmazsa, NATO'daki veto yetkisini kullanacağı yaklaşımını sürdürdü. TC'nin "ulusal çıkarlar" gerekçesiyle uyguladığı bu tehdit politikası NATO'ya karşı alternatif bir askeri güç oluşmasından tedirgin olan ABD tarafından desteklenerek AGSP dolaylı olarak baltalandı. Faşist Kemal diktatörlüğün AGSP'nin tartışma sürecinde başarı sağlamak istediği üç temel nokta: 1-AVOR'un kendisine dönük kullanılmamasını sağlama, 2- AVOR'un operasyonlarına katılma, 3- Karar mekanizmasında bulunma olarak özetlenebilir. TC'yi veto yetkisini kullanması yolunda cesaretlendiren ABD, gelinen aşamada önemli oranda AGSK ile ilgili tavırında bir değişikliğe giderek TC'nin tümüyle AGSP'den dışlanması tehlikesine karşı TC'nin de tavrını yumuşatma yöneline girdi. Fransa ve Almanya'nın inisiyatifinde AB'li emperyalistlerin NATO'dan (ABD'den) bağımsız oluşturmak istediği Avrupa ordusunun kendine rağmen şekillendiğini gören ABD emperyalizmi, AGSP'yi "destekleme" yöneline girerek Avrupa'daki en büyük ittifakı İngiltere'yle birlikte TC'yle üçlü görüşme sürecini başlattılar. ABD'nin Türkiye'ye AGSP içinde biçtiği rol NATO'nun böylece de ABD'nin çıkarlarının korunması üzerinde şekillenmektedir. Türkiye, ABD ve İngiltere arasında sağlanan 14-15 Aralık'ta Laeken zirvesinde

de tartışmaya açılan anlaşmaya göre AB; "stratejik" özellikteki NATO olanaklarını kullanabilmek için her defasında ittifakın tüm üyelerinin onayını almaya zorunlu kılınacaktır. Bu, Türkiye'den çok ABD'nin çıkarlarıyla örtüşen bir durumdur. ABD böylelikle AGSP'nin NATO'ya alternatif askeri bir güç olarak yapılmasını büyük oranda engellemiş oluyor. Türk hakim sınıfları tarafından Türkiye'nin kazanımı olarak sunulan "AGSP'nin iki NATO müttefiki arasındaki sorunlara karışmaması" maddesi ise zaten NATO hukukuyla tanınmış bir hakkın tekrar edilmesinden başka bir şey değildir.

Diğer yandan Yunanistan; Türkiye, İngiltere ve ABD arasında sağlanan mutabakatın AB'yi bağlamadığına dikkat çekerek Yunanistan açısından önem taşıyan bölgelerin Avrupa ordusunun operasyon alanından dışlanmasını kabul etmeyeceklerini söyledi. Yunanistan; 6-7 Aralık'ta Brüksel'de yapılan NATO Dışişleri Bakanları Konseyi toplantısında varılan mutabakatı da veto ederek AB'nin Kıbrıs Rumları AB üyeliğine alarak, savunma operasyonlarında yer almasının engellenmemesini ve NA-

TO'nun imkanlarının kullanılacağı operasyonlarda Türkiye'ye tanınan haklara "Nihai karar AB tarafından alınır" ibaresinin eklenmesini istiyor.

AVRUPA ORDUSU

Avrupa Ordusu (AVOR) NATO'ya paralel ve süreç içerisinde Avrupa'da onun yerini almayı hedefleyen yeni bir oluşum. Sınırlarını eski Doğu Bloku ülkelerini içine alacak şekilde genişleten ve Rusya'yı da kabule hazırlanan, NATO'ya karşılık (AVOR), Avrupa Birliği sınırlarını koruma amaçlı oluşturulan bir savunma ittifakı. AB üyesi 15 ülke, geçen yıl gerçekleştirdikleri bir konferansta AB acil müdahale gücüne 60 bin profesyonel, eğitilmiş asker, 400 savaş uçağı, 100 gemi tahsis etme sorumluluğunu üstlenmişlerdi.

AB'li emperyalistler, 1950'lerden bu yana uluslararası pazarlarda rekabet gücünü artırma; ABD, Japon ve Uzakdoğu (Çin) sermayelerine karşı konumlanabilme ve pazarlarda söz sahibi olma po-

litikaları güdüyordu. AB'nin askeri bir güç oluşturma sürecine girmesini de bu yönelimiyle bağlantılı olarak değerlendirmek gerekiyor. **Çünkü uluslararası pazarlarda bir güç odağı olabilmek için emperyalistler askeri bir güce ihtiyaç duymaktadırlar.** Bu bağlamda oluşturulmak istenen donanımlı ordunun AB'li emperyalistlerin sömürü ve talan politikalarını uygulamanın, hegemonyalarını tesis etmenin bir ayağı olarak kullanılacağı ise ortadadır. Kapitalist emperyalist sistemin varlık koşullarının sürdürülmesinde ve dayatılan sömürüye, talana karşı ezilen yoksul emekçi halkların öfkesinin bastırılmasında, oluşturulacak bu orduya önemli misyonlar yüklendiği bilinen bir gerçekliktir. Diğer yandan emperyalistlerin politikalarını belirledikleri zirveleri yarıda kesmelerine neden olan küreselleşme karşıtlarının protestolarının bu savunma konseptinin hedefleri arasında yer alması ihtimali de yüksektir. Faşist Kemal diktatörlük de oluşturulacak olan Avrupa Ordusu'na 15 ila 20 bin civarında asker, 200 tanktan oluşan bir askeri güçle katılmayı planladığını açıklayarak emperyalistler arası hege-

monyaya ve talan savaşında bir yedek kuvvet olarak yerini almıştır.

LAEKEN ZİRVESİ

NATO tarafından problemliler olarak tespit edilen 16 bölgeden 13'ü tarafından çevrelenen Türkiye'yi karar mekanizmasının dışında bırakan AB 14-15 Aralık tarihleri arasında Belçika'nın başkenti Brüksel yakınlarında Laeken'de yapılan zirveye sancılı başladı. AGSP konusunda, Türkiye, İngiltere ve ABD arasında imzalanan metni kabul etmeyen Yunanistan AB ile bazı (Türkiye) NATO üyeleri arasındaki ilişkilere gelecekte görüşlün önerisinde bulundu. Ancak zirvenin ardından yayınlanan sonuç bildirgesinde Yunanistan'ın itirazına karşın AGSP'nin operasyonel hale getirildiği yayımlandı. AGSP'nin operasyonel hale gelmesiyle AB'li emperyalistler 2003 yılına kadar Avrupa Ordusu'nu oluşturacaklar. AB Zirvesi Avrupa Ordusu'nu operasyonel kılma ve ilk olarak Afganistan'a kuvvet gönderme hedefiyle başlanan AB Dönem Başkanı Belçika Dışişleri Bakanı Louis Michel'in AB'nin oluşturacağı ve tüm üyelerinin katılacağı çok uluslu askeri gücün Afganistan'da görev üstleneceği yönündeki basın açıklamasıyla kesinlik kazandı.

MAOİST FIRTINAYI GÜÇLENDİREREK EMPERYALİSTLERİN OYUNUNU BOŞA ÇIKARALIM

ABD emperyalizmi ve AB emperyalistleri arasındaki hegemonya dalaşı bugün AGSP çerçevesinde oluşturulmak istenen Avrupa ordusu üzerinde şekillenmektedir. 11 Eylül saldırılarının ardından terörist ABD'nin başlattığı saldırı furyası önümüzdeki sürecin emperyalistler ve dünya halkları açısından nasıl şekilleneceğini gösterir niteliktedir. ABD emperyalizminin NATO'ya bağımlı hale getirmek için çırpındığı Avrupa Ordusu da emperyalist saldırganlığın bir savaş makinesi olarak dünya ezilen yoksul halklarına yönelik bir aygıt olacaktır. Emperyalist politikalar karşısındaki sessizliğini bozan dünya halklarının isyanı -ki son Laeken zirvesinde 100 bin protestocu emperyalistleri bir kez daha korku çemberine sürüklemiştir- bu savaş aygıtlarıyla bastırılmaya çalışılacaktır. Dünyada yaşanan gelişmeler dipten gelen dalganın yükselişte olduğunu gösterir niteliktedir. Maoistler'in, Nepal'de, Hindistan'da, Filipinler'de, Peru ve Türkiye'de emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı yükselttikleri bayrak emperyalizmin oyununu bozan ve dünya halklarını cesaretlendiren, kurtuluşun yolunu görmelerini sağlayan önemli bir unsurdur.

ÜLKEMİZİN BÜTÜN EMEKÇİLERİ, YOKSULLARI, FEDAKAR VE ÇİLEKEŞ HALKIMIZ;

19 Aralık 2000 tarihinde, 20 hapishaneye birden yapılan operasyon; emperyalizmin proleter dünya devrimi güçlerine saldırısının bir parçasıdır. Türkiye’de yürütülen demokratik halk devrimi mücadelesine yönelik, zindanlarda fiziki ve manevi imha politikasının sistemleştirilmiş bir programı olan hücre tipi projesine geçiş için gerçekleştirilen bir katliamdır. İzolasyon yoluyla yok etme sistemini işletebilmenin, işlevli kılabilmenin ilk adımı; katliamın pervasız, şiddetin dizginsiz, işkencenin en hayasız biçimde yürütüldüğü bir saldırıyı gerektiriyordu. Ulucanlar, bunun en alçakça prova-sıydı.

Gelinen aşama; sadece başeğmezliğimiz, diz çöktürülemezliğimiz ve teslim almamazlığımızı değil, aynı zamanda ne kadar can alıcı ve stratejik bir hamle ile karşı karşıya olduğumuzu ispatlıyor. Komprador patron-ağa devletinin ısrarı ve bizim kararlılığımız çatışmaktadır. Tarih boyunca olduğu gibi, iradesi kırılmayacak olan bizler, geri adım atmak zorunda kalacak olan düşmanımızdır. Değil hücrelere kapatılmayı, ölümü göze alan biz komünistlerin kitabında; teslim olmak yazmıyor. İnsanlık buna ne dünyada, ne bu topraklarda tanıklık etti, ne de bundan sonra edecek.

19 Aralık, faşist katiller tarafından “hayata dönüş” olarak kodlanmıştı. Bu, emperyalistlerin öteden beri uluslararası çapta yürüttüğü benzeri ülke operasyonlarına “insani müdahale” yaftası asmasının kötü bir kopyasıydı. Nitekim Afganistan halkına yönelik katliam da benzer bir adla (“sonsuz özgür-

lük”) yürütülmektedir. 11 Eylül’ün yanıtını onbinlerce kişiyi katledeyerek, milyonları açlığa, göçe mahkum ederek veren emperyalistler, Irak ve Somali’ye saldırının hazırlıklarını tamamlamak üzereler. Filistin halkına yönelik soykırım için gaza bastılar. Siyonistler oluk gibi kan akıtıyorlar.

Ezenle-ezilen, sömürenle sömürülenin, sınıfların ortaya çıkışından itibaren şiddetlenerek süregelen kavgasının içinde bulunduğumuz zaman diliminde, Türkiye sahnesinin öznesi olarak bizler, artan bir azimle, tükenmez bir inançla ve sarsılmaz bir kararlılıkla, önderlerimiz Marx ve Engels’in “ütopya” sına doğru yürüyoruz.

İleriye doğru atılacak her adımın, elde edilecek her kazanımın, sürdürülen her direnişin ağır bedeller istediği bir ülke gerçekliğinde, bunu ödeyerek ilerlemenin bilinciyle düşmanın üzerine gidiyoruz. Önümüze çıkan engelleri aşmamız, bütün güçlükleri yenmemiz, her türlü ihaneti alt etmemiz ve tüm komploları bozmamız gerekiyor. Hiç bir katliam, imha, işkence ve saldırı, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurma amacımızı karartmıyor, demokratik halk iktidarı, sosyalizm ve komünizm yolundan bizi geri çeviremiyor. Bu, güç kaybetsek de, yenilgiler yaşasak da, gerilesek de böyledir. Bu, sınıf mücadelesine bugün için istediğimiz ivmeyi kazandıramasak da, önderlik rolümüzü bütünüyle yerine getiremesek de böyledir.

Marksist-Leninist-Maoist ideolojimiz, mutlak zaferimizin; siyasetimiz, kesin başarımızın; savaş ve direniş tarihimiz, tartışmasız nihai yengimizin, ellerimizle dokunabileceğimiz kadar somut ve bilimsel kanıtlarıdır.

Karşı-devrimin 19 Aralık benzeri bütün saldırıları, karşı konulduğunda, kararlı bir direniş sergilendiğinde, uzun vadede devrim lehine sonuçlar yaratırlar. Yoldaşlarımızı ve onlarca devrimciyi şehit verdik. Yüzlercesi sakat kaldı. Mevzilerimiz ve örgütlülüğümüz darbeler aldı. Oysa aslanan mücadelemizdir, asıl önemlisi direnişimizdir. Siperlerdeki parıltımızın sönmemesidir. Düşmanı şaşırta bir hızla toparlandık, yaralarımızı sardık ve eskisinden daha büyük bir güçle direnişimizi sürdürüyoruz.

19 Aralık saldırısını bu perspektifle tarihe not olarak düşüyoruz. Bu katliamı, faşist diktatörlüğün yıkılması için yürüttüğümüz silahlı mücadelede, uzun süreli halk savaşında, partimize ve genel olarak Türkiye devrimci hareketine karşı nice çaplı saldırılardan birisi olarak ele alıyoruz. İlk olmadığı gibi, son olmayacağı da adımız gibi biliyoruz. F tipi mezareverine geçiş amacıyla gerçekleştirilen katliam; gerek esnasındaki büyük boyutlu direniş, gerekse de başta F tipleri olmak üzere tüm zindanlarda yürütülen ölüm orucu direnişyle, devrim cephesinden gerekli yanıtını, saldırının somut hedefi olan yoldaşlarımızdan ve diğer devrimcilerden almıştır ve almaktadır.

Alanın özgül koşullarında verilen bu yanıtı, halk ordusu gerillalarının vereceği yanıtlar izleyecektir. Muharrem ve Nergiz yoldaşlarımız ile 80’i aşkın devrimcinin kanını yerde bırakmayacağız. Onlarca yoldaşımız ve yüzlerce devrimcinin sakatlanmasının, yaşayan ölüler haline getirilmesinin ve binlercesinin işkenceden geçirilmesinin hesabını mutlaka soracağız. Ortak sürdürülen direnişin etkilenme-

mesi adına gösterdiğimiz sabrı, farklı biçimde yorumlayanlar varsa, yanıldıklarını çok geçmeden anlayacaklardır. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmamalıdır.

-TUTSAK YOLDAŞLARIMIZA VE DEVRİMCİLERE UZANAN ELLERİ KIRACAĞIZ !
-19 ARALIK KATLIAMININ HESABINI SORACAĞIZ !
-YAŞASIN F TİPİ HÜCRELERE KARŞI ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ
-MUHARREM HOROZ VE NERGİZ GÜLMEZ YOLDAŞLAR ÖLÜMSÜZDÜR !
-ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR !
-F TİPİ ZİNDANLARIYLA BERABER PATRON-AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ,
DEMOKRATİK HALK İKTİDARI KURACAĞIZ !
-YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ, BAĞIMSIZLIK VE SOSYALİZM MÜCADELEMİZ!
- YAŞASIN HALK SAVAŞI !
YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO, TMLGB !

19 Aralık 2001

TKP/ML MK SİYASİ BÜRO

Sınıfsal yaklaşım

YOKSULLAŞMA
EMPERYALİZMİN MEZARINI KAZIYOR !

Tarihsel süreci analiz etmenin bir çok verisi bulunmaktadır. Aynı veriler yaşanan süreci doğru çözümlenmenin de anahtarlarıdır. Bu saptamalardan yola çıkılarak üretilecek olan politikalar ve buna bağlı taktikler de sınıf mücadelesine iradi müdahalenin etki gücünü belirlemektedir.

Bu değerlerin başında, iktisadi ve sosyal duruma ilişkin nesnel bilgiler gelir. Sorun ise, bu bilgileri edinmekten öte sınıfsal bir yorum tabi tut-

mak yani siyasallaştırmaktır. Siyasete hizmet etmesi sağlanan her bilgi, dünyayı değiştirmenin güçlü bir aracı olacaktır.

Tam tersi bir amaç edinen burjuvazi, bu noktada tüm gücünü seferber eden bir gayret içerisinde. İdeoloji ve siyasetten daha etkili bir araç olmadığının bilinciyle, en az ateşli silahları kadar enerjisi ve gücünü bu yolda kullanıyor. Bu amaçla “bilim adamı” hüviyetli bütün insanlarını ve her türlü ideolojik kurumunu hummalı bir faaliyete sok-

maktadır. İşte tam da bu sırada yardımına karşı saflardan bir sınıf, küçük burjuvazi yetişiyor. Sınıfsal içeriğin karartılması kampanyasına verilen bu destek, içeriden vurulan bir darbe olması nedeniyle, ciddi bir ağırlık taşımaktadır.

Günümüzde, “yoksulluk” ve “şiddet” kavramlarının içeriği ve bunların birbirleriyle olan ilişkisinin açıklanmasında, yukarıda değindiğimiz sorunu yoğun bir şekilde yaşamaktayız.

“Yoksulluk”, tüm sınıflarda genel bir gelir azalması olarak gösterilmeye, zenginlik/fakirlik ikileminden soyutlanmaya çalışılmaktadır. Sermayeyi temsil eden sınıflara mensup egemenlerin gerek dünya hegemonyası, gerekse de ülkelerdeki dalaşmalarında toptan bir gerileme göstermeleri söz konusu değildir. Birileri gerilerken, başka birileri de

ilerleme kaydetmektedir. Kriz denilen olgular ise tüm hakim odakların mevcut durum ve konumlarında esaslı bir değişim veya gerilemeye değil, esas olarak hızlarında azalmaya, durgunluğa vb. durumlara işaret edici mahiyettedir. Dahası, burjuvazinin genel bir güç kaybı halinde bile, bu durumun halk sınıfları ile benzer bir oran teşkil etmeyeceği de bilinmelidir.

Birileri yoksullaşırken birileri de zenginleşmektedir. Yoksullaşma, birilerinin zenginleşmesi pahasına olmaktadır. Bu yüzdendir ki iktisadi ve sosyal veriler, siyasal sonuçlarıyla birlikte okunduğunda gerçek bütün çıplaklığıyla görülebilmektedir.

Lenin yoldaş, emperyalizmi, “Dünya uluslarının bir avuç ‘büyük’ devletçe gügide (abç) daha fazla ezilme-

Biz yağmaladıkça siz kemer sıkın seve seve...

Yine bir kampanya ile karşı karşıyayız. Yine diyoruz çünkü daha önce de bu tür kampanyaları gördük, yaşadık. Hatırlarsanız, 5 Nisan kararlarından hemen sonra, ilk kez karşılaşmıştık böylesi bir kampanyayla. Klip ve şarkı destekli bu kampanya ne diyordu:

“Türkiye için çalışıyorum
Türkiye için üretiyorum
Ben ülkeme güveniyorum
Başka Türkiye yok”

Ne oldu sonra? İnsanlar Türkiye için çalışıp, üretiyordu ama söylendiği gibi güvenmiyor, hatta her geçen gün artarak yaşadığı yoksulluk, işsizlik, açlık güvenini de her geçen gün azaltıyordu.

Bir diğer kampanya da ne tesadüftür ki Şubat krizinden sonra başladı. “Aynı gemideyiz, gemi batarsa hepimiz mahvoluruz” mesajına dayalı bir kampanyaydı bu da. Bir vapur içinde, herkesin tanıdığı “ünlü” kişiler, “sıradan halka” krizden kurtulmanın reçetelerini sunuyorlardı. Birbirimizi anlarsak, zor günleri de atlatmak daha kolay olur mesajını veriyorlardı, sınıf farkını gözlerden, bilinçlerden silerek....

Bu kampanya da beklenen etkiyi göstermedi. Gösteremedi, çünkü emekçi halk yoksulluğun ve açlığın ötesini yaşamaya terkedilmişti. Çeteciler, hortumcular ve vurguncular zenginliğine zenginlik katarken, halkın evine götürdüğü ekme her geçen gün küçülmeğe başladı.

Son kampanya da ise bir başka vurgu öne çıkmakta. Burjuva medyanın baş sayfalarında, televizyon ekranlarında, kimi reklamların bir köşesinde yeni bir slogan ve bayraklı bir logo var: “**Bu ülke için seve seve...**” Diğer kampanyalar gibi ne yapıyorsak, yine bu ülke için yapacak ama farklı olarak bu kez seve seve yapacağız. Daha öncekiler gibi hatta daha üst boyutta üst üste krizlerin yaşandığı bir dönemde ortaya çıkması, amacı hakkında önemli bir fikir de vermektedir. Sadece kampanyayı destekleyenlere bile bakmak bu fikir için yeterlidir. Kim destekliyor? Ne kadar emek düşmanı gazete ve TV kanalı, ne kadar emekçilerin sefaletini, işsizliği, yoksulluğu, açlığı eko-

nomik politika diye savunan medya mensubu varsa bu kampanyayı desteklemekte.

Her üç kampanya da gerek başlatıldığı süreçler gerekse amaçları açısından ayrıntılar içeriyor. Sloganları farklı da olsa amaç hep aynı. Manipülasyon. Bilinç çarpıtması, bulanıklığı yaratmak ve bu sayede saldırı politikalarını kolayca hayata geçirmenin zeminine hazırlamak.

Örneğin son kampanya ile ne deniyor? Herşeyi peşinen, gönüllü olarak kabul edin! “Tüketmezsek Türkiye düzelmez”, “fedakarlık yapmazsak, ülke daha da kötü durumlara gider” denilerek fedakarlık adı altında sosyal haklarımızın kısıtlanmasına, bir bir elimizden alınmasına, sıfır zam dayatmasına, işimizden olmamıza karşı “hay hay, buyrun” diyecektik. Seve seve, elbette....

Manisa’da işsiz bir baba, açlıktan ölen çocuğunun seve seve ölümüne razı olacaktı. Bergamalı köylüler geleceğinin karartılmasına, yaşadıkları yerin yurdun yaşanmaz kılınmasına seve seve razı olacak, bu ülke için tepki göstermeyecekti. Ülkenin geleceği için, kalkınması için, yoksul emekçi halkın çocukları Afganistan’a asker olarak seve seve gönderilecekti. Adı üstünde olan “hayata dönüş” operasyonunda onlarca insanın katledilmesini seve seve karşılayacaktık. Bunda kötü niyet aramanın alemi var mı? Üstelik de hayata döndürmek için yapılan bir operasyonda... Devrimci tutsakların teslim alınmaya, tecrite ve insansızlaştırmaya karşı başlattıkları Ölüm

Orucu direnişine karşı devletin sağır tutumunu seve seve karşılayacaktık. Tepki göstermek ve bu direnişi desteklemek karşı sevgiden nasibini almaktı. Tıpkı hayata döndürecek kadar sevdiğileri gibi destekleyenler de bu sevgiden nasibini alacaktı, aldı....

Görüldüğü gibi bu kampanya ile sevgi potansiyelinde müthiş bir artış görülmekte. Birbirini seven sevene... Çarşı, pazarda bu sevgi işleri “indirimli satışlarla” kendini gösteriyor. Ama ne kadar indirilirse indirilsin halkın geniş kesimi için anlamı yitiriyor ve bir çok tüketim maddesi “ulaşılmaz” olmaya devam ediyor. Bu da kampanyanın aslında halkın yurtseverlik duygularını istismar amacıyla yapıldığını gözler önüne seriyor. Sevginin, onurun, aşkın ... insanın

meta olarak görüldüğü, metalaştırıldığı bu sistemde, hangi adla yürütülürse yürütülsün bütün kampanyaların amacı, egemenlerin kendi düzenlerini devam ettirmektir.

Bunu “Milli güvenlik, genel asayiş ve kamu yararına uygun olmaması...” gerekçesiyle “tamamen sevgiden” kaynaklanan yasaklamalarından anlamak mümkün. Birçok hak alma direnişimiz, eylemimiz ve emekten yana yanlı yayınlarımız bu gerekçeyle yasaklanmaktadır. Haksızlıklara ve yolsuzluklara karşı en demokratik hakkını kullananlar da bu sevgi tezahüratından nasibini alıyor elbette. Dayakla, copla, gözaltıyla alıyor ama olsun. Seve seve yapılıyor ya bu yeter.

Evet bugün ne yapıyorsa “seve seve” yapanların yarın ne diyerek yapacağı, nasıl yapacağı hiç belli olmaz. Ama belli olan şu ki; ne diyerek yapılırsa yapıl-

sın, faşizmin kendi bekasını sağlamak için baskı, sindirme ve her türlü terörünü bu kampanyalar gibi her türlü aracı kullanarak yapmaya devam edeceğidir. Çünkü ancak bu şekilde işçi sınıfının elinde kalan son kazanımları yok etmeyi hedefleyen yasal düzenlemeleri “reform”, göz boyamadan öte bir anlam ifade etmeyen birkaç yasa değişikliğini “devrim” diye sunabilmektedir.

Biz emekçilere düşen ise, her türlü oyuna, illüzyona karşı uyanık olmak ve bu kampanyaların parlak sloganlarına kanmamaktır. IMF uşaklarının, büyük patronların asıl amaçlarını gözler önüne sermek ve bu tür kampanyalardan zarar gören geniş emekçi kesimleri bu konuda aydınlatmak, bilinçlendirmektir.

si çağıdır.” şeklinde tanımlamıştı. Nitekim 1960’da en zengin yüzde yirmilik nüfusun geliri en yoksul yüzde yirmilik dilimin 30 katryken, bu oran 1995’de yüzde 82’ye, 1997’de ise büyük bir artışla 225 kate çıkmıştır. Dünyanın en yoksul 2.5 milyar kişinin toplam gelirine denk gelen dolar milyarderlerinin sayısı 500’lü sayılardan bugün 200’lü rakamlara (225) inmiş bulunuyor. Emperyalist sömürünün planlanma merkezlerinden Dünya Bankası’nın başkanı James Wolfensohn, ABD’nin Afganistan saldırısı başladığında “*Gelişmekte olan ülkelerde büyüme azalacak, milyonlar daha da fakirleşecek, binlerce çocuk yetersiz beslenme ve hastalıktan ölecek.*” diye itirafta bulunuyordu. Oysa zaten bugün DB’nin de başını çektiği sömürden kaynaklı açlık nedeniyle yılda 40 bin kişi

ölmekte, 200 milyonunu 5 yaşın altındaki çocukların oluşturduğu yaklaşık 1 milyar kişi kronik açlık çekmektedir. Yeterli ve dengeli beslenemediği için bu- laşıcı hastalıklar sonucu bir günde yaşamını yitirenlerin sayısı ise 50 bindir.

Daha da çoğaltılabilecek istatistik bilgileri, ülkemiz açısından da benzer bir seyir izliyor. Yoksulluk sınırının altında kabul edilenlerin oranı yüzde 38’e ulaşmış, yani halkımız hızla yoksullaşmış- ken, Fransız emperyalistlerinden geçtiğimiz ay uşaklık beratı olarak Legion D’Honneur nişanı alan Sabancı’ya ait 13 şirket, bu yılın ilk 9 ayını 522.7 trilyon TL net karla kapatmış bulunuyor. Gelir dağılımındaki uçurum derinleşmektedir. Bu durumu, BM Kalkınma Programı (UNDP) tarafından hazırlanan “Türkiye 2001 İnsani Kalkınma Rapo-

ru” şu ifadelerle doğruluyor : “*Ancak farklı ve dengesiz eğitim düzeyleri, gelirdede dengesiz artışlara yol açmış ve eşitsizliği daha da derinleştirmiştir. Türkiye’de eşitsizlik, bölgeler, gelir gurupları, bilgi, insani gelişme ve cinsiyet bağlamında olduğu gibi yaş gurupları ile kur kent yerleşimi arasında ve hatta hane halkı içinde bile gözlemlenebilmektedir.*”

Yoksullaşmanın derinleşmesi sınıfsal çelişkiyi keskinleştiriyor. Devrimci durumun gelişmesi kitleleri mücadeleye sevk etmektedir. Bu etkileşim egemenlerin daha baskıcı, daha otoriter rejimleri dayatmasına yol açıyor. Faşizm azgınlaşmakta, gericiilik koyulaşmaktadır. Sömürücülerin devlet terörü, karşı şiddeti doğuruyor. Ezilen halklar ve uluslar, kurtuluşları için silahlı mücadele ile

daha hızlı tanışıyorlar. “Sosyal patlama” fobisi, burjuvazinin evrensel korkusu haline gelmiştir. Otomotiv tekellerinin en büyüklerinden Daimler Benz’in eski başkanı Edzard Reuter, Sabancı Üniversitesi’nde 17.10.2001 tarihinde verdiği konferansta, emperyalist saltanatın sürmesi için getirdiği önerileri sıralarken “*Karl Marx ve Friedrich Engels’in Komünist Manifesto’daki kehanetlerinin gerçekleşmesini istemiyorsak...*” demişti.

Bilimsel sosyalizmin kurucularını Nostradamus ile karıştırıyorlar. Onları kehanet değil, bilimsel öngörülerdi. Tarih onları daima haklı çıkardı ve “maalesef” hep de haklı çıkaracak.

Tuzla'da örgütlülüğe yönelik saldırılar sürüyor!

Kartal: Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde deri patronlarının örgütlülüğü yoketme saldırıları sürüyor. Son olarak Tarancılar Deri'de patronların sendikasıyla, işten atma saldırısı fabrikada çalışan işçilerin direnişiyle karşılık buldu. Deri İş Sendikası Tuzla Şube'sinin örgütlü olduğu Tarancılar Deri'de, işyeri temsilcisi **Selahattin Çubuk** işçilerin TİS'ten doğan haklarını istemesinin ardından, patron tarafından dövülerek işten atıldı. Patronun saldırılarına tepki göstererek 6 Aralık'ta fabrikanın önünde direnişe geçen 25 işçi; "İşyeri temsilcimiz de dahil tüm arkadaşlarımız örgütlü olarak fabrikaya dönene kadar direneceğiz" diyerek Tuzla'nın direniş geleneğine uygun olarak kararlılıklarını ifade ettiler. Deri Organize Sanayi'nde artık istedikleri gibi at koşturamayacağını, hak gasplarına, işten atmalara karşı Tuzla Deri İş Sendikası'nın sessiz kalmayacağını bilen patronların bu

Tuzla deri işçileri, Kazlıçeşme'den Tuzla deri havzasına yalnız kendi ekonomik-sosyal hakları için değil, toplumsal konulara karşı da duyarlılık göstererek kendi mücadeleleriyle bütünleştirmeyi bilmiştir.

saldırısını, Tuzla Şube Başkanı **Hasan Sonkaya** örgütlülüklerine yönelik bir saldırı olduğu şeklinde değerlendirdi. İşçi sınıfına yönelik yoğun saldırıların yaşanmasına, sendikaların çeşitli işkollarındaki örgütlülüklerinin ciddi oranda tasfiye edilmesine rağmen, sendikalardan karşı duruşu örgütleyecek bir tavır geliştirilmediği bu süreçte Tuzla'daki örgüt-

lülüğe yönelik saldırının direnişle yanıtlanması oldukça önemlidir. Tuzla'da Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışının damgasını vurduğu çadır direnişleriyle işçilerin bilincinde yaratılan siyasallaşma, örgütlülük devletin ve patronların hedef tahtasına oturtularak baskıyla, tutuklamalarla dağıtmaya, etkisizleştirilmeye çalışıldı. Saldırıları kar-

şısında önemli oranda bir güç kaybı yaşansa da bugün Tuzla deri işçisi örgütlülüğünü varetme ve işçi sınıfının ilerideki bölüğü olma yanını koruduğu bir gerçekliktir. Kuşkusuz ki Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'nin yaptığı son Olağanüstü Genel Kurul, bu gerçekliğin üzerinde şekillenen mücadele geleneğinin bir ürünü olarak deri işçisinin örgütlülüğünün patronlarla dirsek teması içinde zafaya uğratılmasına hizmet eden anlayışları sarsmış ve işçi sınıfı nezdinde hak ettiği yere göndermiştir. Bu; bundan sonra yaşanacak sürecin Tuzla'nın direniş ruhuyla şekilleneceği anlamına gelmektedir. Deri işçisiyle daha üst düzeyde bir bütünleşme anlayışıyla hareket eden Tuzla Şubesi bundan sonraki süreçte işçi sınıfına yönelik saldırılar karşısında aktif bir duruş sergileyerek örgütlü gücünü harekete geçirmekten geri durmayacaktır.

Üç maden işçisi yaşamını yitirdi

Sivas'ın Koyulhisar ilçesinde bulunan Menka Madencilik Çinko Kurşun Ocakları'nda 14 Aralık gecesi meydana gelen kazada 3 işçi yaşamını yitirdi. Gece 03:30'da ocakta meydana gelen kazada **Eşref Karasu**, **İsa Kıraç** ve **İbrahim Erdem**

adlı işçiler yaşamını yitirdi. Özel madenlerde çalışan işçiler neredeyse asgari ücret düzeyinde, sağlıksız ve ölüm pahasına çalışmak zorunda kaldıkları koşullara sahipler. Toprağın yedi kat altına inen maden işçilerinin göçük altından çıkan cesetleri ve ardın-

dan ailelerinin feryadına onlarca kez tanık olmuşuzdur. Maden ocaklarındaki sağlıksız çalışma koşullarını, tedbirsizliği, ruhsatsız çalıştırılan maden ocaklarının, işçilerin yaşamına mal olduğu haberlerini onlarca kez okumuşuzdur gazete sayfalarından. Bugün üç maden işçisinin ölüm haberlerini okuyoruz

bir kez daha. Sömürü sisteminin egemenliği patronların-ağaların para ve kar hırsı olduğu sürece aç, işsiz kalmama pahasına mezara girer gibi inilen işçilerin maden ocaklarından gelen ölüm haberleri yazacak gazetelerin sayfalarında...

Yaşamak için bedel ödeyen işçiler, köylüler, emekçi

memurlar acılarının biriktirdiği öfkeyi bilince dönüştürdüklerinde insanca ve onurluca bir yaşamı örmek için emek harcayacaklar. Maden ocağında biriken öfkenin bilince dönüşmesi ise sınıf bilincinin işçilerle buluşturulmasıyla alakalı ve bununla mümkün olacak birşey.

Haklarımızı Alana Kadar Direneceğiz

Bursa: Osmangazi ve Yıldırım ilçelerinde Belediyede Temizlik, Fen İşleri, park ve bahçelerde Belediye-İş Sendikasında örgütlü olarak çalışan işçiler Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin uzlaşmazlıkla bitmesi sonucu 19 Kasım'da greve çıkmışlardı.

İşyeri baş temsilcilerinin grev hakkındaki görüşlerini aldık.

Süleyman Hacı (Yıldırım işyeri baş temsilcisi): 9 ayı geçkindir sendikamızla, Belediye Başkanı Ramazan

Altınöz arasında Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri sürmekteydi. Biz sendika olarak bugün yüzde yüzün üzerinde sürmekte olan enflasyona karşı bir yıllık % 40 ücret zammı talep ettik. Ancak belediye başkanı ülkede yaşanan ekonomik krizi bahane ederek %5 gibi komik bir öneriyle karşımıza çıktı ve halen de bu katı tutumunu sürdürmektedir. Bugün ortalama olarak tüm sosyal haklar içinde olmakla birlikte 280, 300 milyon bir ücret elimize geçmektedir. Artı belediye geçmiş dönem sözleşmesinde sosyal haklar olarak imza atmış olduğu maddelere de yanaşmıyor.

Mustafa Şentürk (Osmangazi işyeri baş temsilcisi): Sözleşmeye beraber gittiğimiz için birlikte hareket ediyoruz. Arkadaşın söylediklerine aynen katılıyorum. Üzerimizdeki montu üç senede bir veriyorlar. Bu montun parasını da maaşlarımıza dahil ediyorlar. KDV'sini de biz ödüyoruz. Biz açlık sınırı altındayız, haklarımızı alıncaya kadar direneceğiz.

Emekçinin Bayramı yok!

İzmir: Konak Belediyesi işçileri mahkeme kararına rağmen 2001 yılına ait üç ikramiye parasını belediyenin ödememesi nedeniyle 12 Aralık'ta başlattıkları direnişlerini Bayramın ilk günü olan 16 Aralık tarihinde yaptıkları kitlesel basın açıklamasıyla sürdürdüler. Soğuk havaya rağmen Konak Belediyesi binası önünde toplanan yüzü aşkın işçi ve ona destek veren aileler, 825 milyon lira tutarındaki ikramiyelerinin ödenmesini istedikleri. Eylemde konuşma yapan Belediye İş 4 No'lu Şube Başkanı **Ali Çelenk** işçilerin kredi kartları faizlerini ödeyemediklerini, evlerine eklemek götüremediklerini söyledi. İşçilerin hak ettikleri ücretlerini istediklerinin altını çizen Çelenk, sonuç alıncaya kadar eyleme devam edeceklerini belirtti. Çelenk'in konuşması sırasında işçiler sık sık "Direne direne kazanacağız", "İş, eklemek yoksa barış da yok", "Belediye, işçisi köle değildir", "İşçiler burada başkanlar nerede?" vb. sloganlar attılar. İşyeri temsilcisi **Şahin Kaya** ise DSP'li Belediye Başkanı Erdal İzgi'nin basında çıkan işçilerin çalışmadığı iddiasını hatırlatarak şöyle konuştu. "Peki bizler çalışmıyorsak çöpleri kim topluyor? Bu işleri kim yapıyor? Bugün bayramda çocuklarımıza hiçbirşey alamadık. Maaşlarımız yatırıldı ama bankaya borçlarımız olduğu için çekemiyoruz. Biz evimize eklemek götüremiyoruz" dedi.

Tunceli belediye

işçisinden oturma eylemi

Tunceli belediye işçileri dört ücret, dört ikramiye ve dört buçuk aylık sözleşme farklarından doğan alacaklarının ödenmemesini 4 Aralık 2001'de belediye binası önünde oturma eylemiyle protesto ettiler. Genel-İş Tunceli Şube Başkanı **Hasan Çiçek**, Belediye Başkanı Hasan Korkmaz'ın aylardan beri işçilerin alacaklarını ödeyeceğini söylediğini ancak dört defa arsa ihalesi yapılmasına rağmen sadece bir kere işçilere ödeme yapıldığını, ayrıca belediyeyi icraya vereceklerini belirtti.

BEKSAV'da Aymasan direnişi değerlendirildi

Aymasan işçileri, direniş çadırındaki deneyimlerini 8 Aralık 2001'de BEKSAV'da "Aymasan direnişi ve deneyimlerden dersler" adlı panelde anlattı. Dayanışma gazetesi çalışanı Sultan Seçik'in yönettiği panelde Aymasan işçilerinden Nebahat Kahraman, Mehtap Kartepe ve Zafer Sönmezşık panelist olarak katıldılar. İki bölümden oluşan panelin birinci bölümünde Aymasan direnişinin değerlendirilmesi yapılırken, ikinci bölümde de Gökteş işçilerinin direnişleri hakkında bilgi verildi.

Karayolları işçilerinden Aktif Dağıtım işçilerine destek

DISK'e bağlı Yol-İş İstanbul 1 No'lu Şube üyesi Karayolu işçileri 13 Aralık 2001'de direnişteki Aktif Dağıtım işçilerine destek ziyaretinde bulundular. Ziyarete Yol-İş Sendikası; işçilere 300 torba erzak yardımında bulundu. Ziyarete Yol-İş Sendikası üyesi işçiler adına konuşan **Zeynel Yavuz** ve **Fahri Şener** dayanışmada geç kaldıklarını ama bundan sonra daha fazla destek vereceklerini söylediler.

TÜMTİS'e saldırılar devam ediyor

TÜMTİS Ankara Şube Başkanı **Nurettin Kılıçdoğan**, Şube Yönetim Kurulu Üyesi **Selahattin Demir** ve 5 TÜMTİS üyesi işçi, 7 Aralık 2001 tarihinde gözaltına alındı. 9 Aralık 2001'de de İstanbul'da ifadesi alınması için Gazi Karakolu'na çağrılan TÜMTİS üyesi Aktif Dağıtım işçisi **Mahmut Kaya** ve TÜMTİS Genel Mali Sekreteri **Rıza Ballı** ve Genel Eğitim Sekreteri **Günel Yılmaz**'ın içinde bulunduğu sendikacılar gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan Mahmut Kaya isimli işçi tutuklanarak Bayrampaşa Hapishanesi'ne konuldu.

Horze tekstil işçileri kararlı

G. Antep'te Horze Tekstil işçileri, bayram arefesinde ikramiyelerin verilmeyeceğini öğrenince patron Bekir Kirişçi'yle görüştüler. Görüşmelerde Kirişçi "kriz nedeniyle zarar ettiği"ni savundu. Bu gerekçeleri inandırıcı bulmayan tekstil işçileri ikramiyelerini alana kadar fabrika önünde bekleyeceklerini söylediler.

Horze Tekstil işyerinde 60 işçi çalışıyor, bunlardan sadece 19 işçi sigortalıdır. İşçilere ücretler parça başı ödeniyor. Ama ücret daha sonraki günlere sarkıyor. Günde 12 saat çalışılan Horze'de 14-15 yaşlarında çocuklar da ağır işlerde çalıştırılıyor.

Kendiliğindenciliğin panzehiri devrimci önderlik

Kasım ayı, tabanın zorlamasıyla sendikaların hareketlendiği, işçi eylemlerinin ivmelendiği bir ay oldu. 5 Kasım yürüyüşleri ile başlayan geleneksel eylem süreci, 9 Kasım Ankara mitingi, 15 Kasım eylemlilikleri ve 1 Aralık'ta on binlerce emekçinin birçok ilde katıldığı mitinglerle son buldu.

57. Hükümetin IMF direktifleriyle tam bir gözü dönmüşlikle halka saldırdığı, işsizliğin, açlığın, yoksulluğun ölümle birleştiği, işçi sınıfı ve emekçilerin haklarının bir bir acımasızca gasp edildiği bir dönemde yapılan bu eylemlere katılım toplamda yüz bini dahi bulmadı. Açlığa, yoksulluğa, işsizliğe karşı yapılan, IMF ve hükümeti hedefleyen bu eylemler, somut bir kazanıma dönüştürülemedi. Geri adım attırmak bir yana, hükümet IMF direktifleri doğrultusunda bir kıyım makinesi olarak çalışmasına devam ederek, "tasarruf tedbirleri" adı altında yeni bir saldırı için kolları sıvadı. Üstelik 1 Aralık'ın ertesi günü yayınladığı bu genelgeyle emek düşmanlığını bir kez daha ilan etti. 50 yaşını aşmış kamu işçilerinin "re'sen" emekli edileceği ve işçilerin 2002'de alacağı ikramiyelerin bir bölümünün 2003 yılına erteleneceği de genelgeye konuldu. Açık olarak hükümet on binlerce emekçinin, işçinin taleplerini hiçe sayarak ve meydan okuyarak, "Emperyalist efendilerine, IMF'ye, Dünya Bankası'na bağlı kalacağını ve hizmette kusur etmeyeceğini" ifade etmektedir.

Hainliği ve işbirlikçiliği sınıf mücadelesi pratiğinde birçok defa tescillenmiş olan Bayram Meral, yine esip gürlüyerek genelgeye tepki gösterdi. Tabandan gelişebilecek tepkiyi "aşındırmak" ve "tansiyonu düşürmek" amaçlı bir dizi açıklamalarda bulundu ve 11 Aralık'ta olağanüstü olarak Başkanlar Kurulu'nu toplantıya çağırdı. 11 Aralık'ta Devlet Bakanı Mehmet Keçeciler'le yaptığı görüşme sonrası yaptığı açıklamada "Sayın Keçeciler, yılbaşına kadar zaman tanımamızı istedi. Sayın Bakan'la tekrar görüş-

ceğiz" ve "Umuyorum ki hükümetimiz, halkımızın, bilhassa çalışanlarımızın huzurunu bozacak hareketler yapmaz" derken amacının bir "oyalama taktiği", işçiyi aldatmaya yönelik bir oyun olduğunu çok açık bir şekilde ortaya koymuştur. Sonunda böyle birinin başkanlığında toplanan Başkanlar Kurulu da öncekilerden farksız olarak "gerekirse", "böyle sürerse"lerle, kitlelerin öfkesinin alanlara taşmasını bir süre daha ertelemeye ve bilinçleri muğlaklaştırmaya hizmet edecek tartışmalarla bitirildi.

Bir kez daha görülen şudur ki; düzenin basit bir eklentisi durumuna gelmiş, geleceğini sistemin geleceğine ve onun nimetlerine bağlamış, uzlaşmacı-işbirlikçi sendika ağalarının milyonların çıkarı ve ihtiyacı için savaşması, kazanıcı eylem ve direnişleri örgütlemesi beklenemez.

Sendika konfederasyonlarının bu tutumu Kasım ayı eylemliliklerinin de neden başarısızlıkla sonuçlandığını çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Uzlaşmacı-işbirlikçi sendika ağalarının hakimiyetinin güçlü olduğu, kendiliğindenciliğin egemen olduğu, devrimci önderlikten ve bilinçten yoksun olan bir kitle hareketine yön veren şey umutsuzluk ve çaresizliktir. Bilinci köreltilmiş, eylemlere katılımı sıradanlaşmış, amaçsız ve hedefsiz geleneksel eylem tarzıyla pikniğe, gezmeye götürülür gibi Ankara yollarında emekçilerin kararlılıkları ve mücadeleye olan inançları tüketilmiş, tüketilmektedir. İşçi ve emekçiler dışardan faşist TC Devleti'nin çeşitli provokasyonları, terörle kitleleri sindirme amaçlı saldırıları, içeriden hain-işbirlikçi sendika ağalarının kuşatması altında sıkıştırılmıştır. Bu kuşatılmışlık altındaki kitle eylemlerinin kendi başına sonuç alıcı, kazanıcı eylemliliklere dönüşmesi beklenemez. **Sonuç alıcı, kazanıcı eylemliliklere, devrimci önderliğin etkili olmasıyla, devletle iç içe geçmiş sendikal önderliğin ve onun devamı olan sınıf uzlaşmacı Emek Platformu'nun ve ESK'in aşıldığı**

oranda ulaşılabacaktır. Sınıf işbirlikçiliğine karşı yoğun ve amansız bir savaş açmak, ESK ve işbirlikçi sendika ağalarının bulandırma-boğma girişimini kırıp püskürtmek; karşılarına uzlaşmacı sınıf taleplerini çıkarmak, bunu yaparken de öne çıkan işçi ve emekçilerin örgütlülüğünü sağlayarak, onları etkinleştirerek gerçekleştirmek önem kazanıyor. Sürece damgasını vuran, eksik olan ve dolayısıyla yoğunlaşılması ve müdahale edilmesi gereken yer tam da burasıdır. Eksik olan devrimci önderlik ve sınıf bilincidir. Bunu yaratacak olan da işçi sınıfı ve emekçiler içindeki öncü işçiler ve kadrolardır. Ve bu kadroların öncü misyonunu yerine getirebilmeleri planlı, programlı, sabırlı, hedefleri net bir çalışma ve her aşamada kitlelerin içinde etkin rol oynamaları ile mümkün olacaktır. Ters durumda kitleler içerisine eylemden eyleme misafir olarak katılmak önderlik sorununu çözmeyecektir. Eylemliliklere mutlaka katılmalı ancak hareketin içinde müdahale ve etkinlik alanlarını genişletmek üzere yer alınmalıdır.

Kitle hareketinin önünü açmak, ona yeni bir atılım kazandırmak, daha büyük kalabalıkları eyleme çekmek ve sonuç olarak devrimci işçi hareketini yaratmak. Bunu sağlayabilmek, reformizmin, uzlaşmacılığın, sendikal bürokrasinin işçi sınıfı üzerindeki etkisini yıkmayı zorunlu kılmaktadır. Bu da, geniş yığınlar içerisinde devrimci etkinin geliştirilmesi ve burjuva-feodal devlete karşı yeni, aktif mücadele ve yaratıcı eylem biçimlerine başvurmayı getirmektedir.

Önümüzde, daha çok devrimci ajitasyon/propaganda ve çok yönlü kitle çalışması ile işçi sınıfı ve emekçileri kazanma durumu. Öncü işçiler, işçi sınıfı içinde onları kazanmak görevi ile kitleler içinde yoğunlaşarak işçi sınıfının mücadelesini umuda sıçratabilir ve sisteme yöneltebilir. Unutmayalım ki, **milyonların doğru önderlik altındaki örgütlü gücünü hiçbir güç durduramaz.**

Trakya köylüsünden IMF ve DB patentli tarım politikasına protesto mitingi

Emperyalizme hizmette kusur etmeyen TC tarıma yönelik IMF ve DB'nin kirli planlarını hayata geçirmekte geç kalmıyor. Uygulanan kotalar, yüksek faizli kredi borçları, kesilen sübvansiyonlar, mazota yapılan zamlar, bugün köylüyü üretmez duruma getirmiştir.

Köylülere tüm bu sık boğaz edilmişlerine karşın cılız da olsa seslerini çıkarmaya çalışıyorlar. Kendilerine dayatılan bu imha politikalarını protesto etmek için kimi zaman traktörle ürününü nehre döken, kimi zaman traktörünü yakan köylüler bu bireysel tepkilerini koyarken bir taraftan da yeni eylem arayışlarıyla tepkilerini dile getirmeye çalışıyorlar.

Devletin tarımı imha politikalarıyla yaşanan öyle ilginç manzaralara tanık olduk ki; kredi borcunu ödeyemediği için hacizlenen ve hacizi ödeyemediği için

jandarmalarca kovalanan köylülerin dağa saklanması ve jandarmanın köyü terk etmesiyle köye geri inmesi gülmekten çok düşündürdü bizleri..

Köylülerin maruz bırakıldıkları bu uygulamalar göstermektedir ki devlet geçmişte olduğu gibi bugün de köylü-

lerin insanca üretip, insanca yaşayabilmesi için hiçbir endişe taşımamış aksine köylüyü IMF ve DB'ye peşkeş çekmiştir.

Trakyalı köylüler de insanca üretip, insanca yaşamalarının önünde engel olan IMF-DB patentli tarım politikalarını protesto ettiler. 8 Aralık 2001 Cumartesi günü Lüleburgaz Hükümet Könağı önünde toplanan köylüler Lüleburgaz Belediye Parkı'na kadar slogan-

larla ilerleyerek tepkilerini haykırdı.

Tür-Köy-Sen'in çağrısıyla mitinge katılan köylüler çeşitli pankartlarıyla yaklaşık 200 kişilik bir katılımı mitinglerini gerçekleştirdiler. Üç beş kişinin biraraya gelmesine dahi tahammül edemeyen, Trakyalı köylülerin mitingi-

ni sekteye uğratmak, pasif kılmak için köylülerin yürüyüş güzergahını trafiğe kapatmasına karşın köylüler caddede yürürken araçları geçmeye teşvik eden polisler köylülerin tepkileriyle karşılaştı.

Köylülerin ısrarı üzerine yol trafiği tamamen kapatıldı. Hava koşullarından kaynaklı yolları kapanan köylülerden mitinge katılımın az olmasına karşın mitingde köylülerin devlete tepkisi ve coşkusu hakimdi.

Miting süresince "Çiftçi hapiste, beyler Laila'da", "Taneler IMF'ye, saplar çiftçiye", "Çiftçi idam sehvasında" vb. dövizler taşıyan köylülerin sloganlarında özellikle IMF hedef seçilmişti.

Tür-Köy-Sen'in Lüleburgaz mitinginde ilk olarak Tür-Köy-Sen Eğitim ve Örgütlenme Uzmanı **Abdullah Varlı** bir konuşma yaptı. Köylülüğün verdiği mücadelenin aynı zamanda bir bağımsızlık mücadelesi de olduğunu söyleyen Varlı, köylülerini sendikalarını güçlendirmeye çağırdı.

Bergama köylüleri ile onların köylü dostu Bergama Çevre Hareketi sözcüsü **Oktay Konyar** Bergama Tür-Köy-Sen'in kurulacağı haberini verirken efendi denilerek pohpohlanan köylüle-

rin yaşadığı sıkıntılara da değindi. Köylünün efendi olmak istemediğini asıl emperyalistlerin ülkeyi terk etmesini istediğini belirten Konyar'dan sonra sözü Tertip Komitesi adına **Mutlu Bayram** aldı. Bayram, hiç bir alım gücü olmayan köylüye satılacağı vaad edilen hazine arazilerinin aslında ülkeyi dolandıran, hortumlayan çetelere satılacağına dikkat çekti. Mücadelede kararlı olduklarını ifade eden Bayram üreticilere destek isterken, hazine arazileriyle ilgili yasanın kaldırılması gerektiğini de belirtti.

Tür-Köy-Sen Kırklareli Şube Başkanı **Vekili İrfan Bilik**'in yanısıra damızlık sığır yetiştiricileri dernek Başkanı **Behçet Şen** de mitingde birer konuşma yaptı. Behçet Şen IMF patentli politikaları uygulanır kılmak için oldukça başarı ve azim gösteren Kemal Derviş'in köylülüğün yapmak istedikleri önünde ciddi engeller çıkarttığını söyledi.

Mitingde son olarak Tür-Köy-Sen Genel Başkanı **Şevki Konur** ise ülkemizde köylülüğün yaşadığı tarımsal sorunlara değinirken umutlu olmak gerektiğine dikkat çekti. Sendikalarının ilk kurulduğu günlerde çalışmalarına 2-3 kişiyle başladığını ancak bugün hedefleri doğrultusunda çalışmalarını ülke çapında yayılma çabasıyla yaptıklarını anlattı.

Türkiye'deki tütün sektörü yabancı tütün şirketlerinin denetiminde

Emperyalizme her yönüyle bağımlı hale getirilen ülkemizde köylülük emperyalizmin çıkarları doğrultusunda dayatılan ekonomik politikalarından büyük oranda etkilenen kesimler arasında yer alıyor. Tarımı destekleme sübvansiyonlarının kaldırılması, mazota, gübreye, tohuma sürekli zam yapılması; buna karşın ürünlerin taban fiyatlarının düşük tutularak üreticilerin ürünlerini tefeci tüccara yok pahasına satmak zorunda bırakılması ve buna eklenebilecek daha bir dizi güçlük, köylülüğün üretmesinin önündeki engelleri ve bir bütün olarak tarımın tasfiyesini içermektedir.

IMF ve DB'nin dayattığı "İstikrar Programı" çerçevesinde geçtiğimiz Mayıs ayında hazırlanan "Tütün Yasası" tarımın tasfiyesinde önemli bir halkayı oluşturmaktadır. Bugün tütün sektöründeki özelleştirmelerin hızlanmasının, sektördeki yabancı şirketlerin pazar paylarının artmasının ve adım adım tütüncülüğün bitirilmesinin önu 20.08.1986 tarihli Bakanlar Kurulu kararıyla açılmıştır. Karar'la yerli ve yabancı şirketlere TEKEL ile ortaklık oluşturmak suretiyle yurt içinde tütün mulleri üretmelerine izin verilmiştir.

Türkiye'nin en önemli ihraç ürünleri arasına giren temizleme, balyalama, işleme tesisleriyle bir sanayi dalı haline gelen Türk Tütün Sektörü'ne geline nokta tamıyla uluslararası yabancı şirketler hakim olmuş durumda.

Üreticiden ihracat amacıyla tütün alımı yapan firma sayısı 1970 yılında 59 iken bu rakam 1989 yılında 26'ya 2000 yılında ise 13'e kadar geriledi. Yerli tütün şirketlerinin çoğu tasfiye olmaktan kurtulamazken 10 yıl önce özel sektör firmalarının oluşturduğu pazarın ancak dörtte birine sahip olan uluslararası tütün şirketleri bugün bu pazarın %60'ını denetliyor. Tütün pazarındaki yabancı şirketlerin ağırlığı artmaya devam ederken önümüzdeki birkaç yıl içinde pazar paylarını %80'in üzerine çıkarma ihtimali yüksektir. Geline noktada Türk tütün pazarına Socotab, Dimon, Standart International, Tobacco (Spierrer) gibi tütün devlerinin Türkiye şubeleri hakim olurken; bundan böyle üreticinin tütün satış fiyatı, ekim miktarı, ihraç edilecek tütün miktarı ve ihraç fiyatı bu yabancı firmalar tarafından belirlenecek.

Tahkim yasası da uluslararası tütün şirketlerini Türkiye'ye çekmek için önemli bir düzenleme olarak karşımıza çıkmaktadır. Tütün üretimine, ticaretine kalite geleceği, üretimin azaltılarak ancak kaliteli tütün üretimi yapılacağı ve krize kaynak sağlayacak olan ihraç gelirlerinin artacağı propagandasını yapan devletin bu düzenlemelerinde önemli bir gelişme yaşanmadı. Bir farkla ki tütün üretimi azaltıldı. Borç bütçesinden tütün üreticisine aktarılan destek azaltılarak tütün ekim alanları daraltıldı. Binlerce tütün üreticisi üretim

yapamaz hale getirilerek üretici açısından uygulanması mümkün olmayan alternatif ürün dayatması karşısında köylüler şehirlere göç etmeye başladı.

KÖYLÜLÜĞÜN TEPKİSİNİ ÖRGÜTLEYELİM

Emperyalizmin sömürü ve talanı köylülükten emekçi memurlara, işçilerden, öğrencilere kadar değişik kesimlerden emekçi halkın yaşamını hergün biraz daha çekilmez hale getirirken; tütünden, şeker pancarına buğdaydan, ayçiçeğine kadar tarımsal ürünlerde yabancı şirketler köylülüğün alınterini bir sülük gibi emmeye devam ediyor. "Milletin efendisi" denilerek yaşamı hergün biraz daha zehir edilen köylülük IMF ve DB'nin dayattığı imha politikalarına (tarımın tasfiyesi) karşı sesini yükseltiyor. Mitinglerle, yol kapatma eylemleriyle köylülüğün bu politikalara karşı tepkisini, devlete olan güvensizliğini büyüterek örgütlü bir sürece sokma koşulları her zamankinden daha çok mevcuttur. TEKEL'in özelleştirilmesiyle işinden atılan binlerce işçinin, üretmez hale getirilen binlerce üreticinin tepkisini, öfkelerini örgütlemek devlete olan güvensizliğini büyütmek bizlerin önünde duran önemli bir görevdir. Tepkinin kendiliğinden örgütlülüğe dönüşmesi olanaklı olmadığına göre köylülüğün ve emekçi yoksul halkımızın öfkesinin hakim sınıflar tarafından boğulmasına izin vermeyelim. Köylülüğün sorunları etrafında örgütlenelim, örgütleyelim.

Köylüler hapis-hane sırasında

Balıkesir'in Havran İlçesine bağlı Büyükdere Beldesinde Tarım Kredi Kooperatifi ve Ziraat Bankası'ndan aldıkları kredi borçlarını ödeyemedikleri ve mal beyanında bulunmadıkları için 2 bin köylü devlet tarafından 10 gün hapse mahkum edildi. Hapis yatacak köylüler evlerini, barklarını satılığa çıkardıklarını ama Tarım Kredi ve Ziraat Bankası işlerini garantiye almak için kendilerinden habersiz birbirlerini kefil gösterdiklerini ifade ederken, Büyükdere Belediye Başkanı Hüseyin Asarlı "yaklaşık 2 bin kişi cezaevine girip çıkacak. Ancak borçlar yine ödenmeyecek. Buna birisinin dur demesi gerek" dedi.

Tarım Kredi Kooperatifi ve Ziraat Bankası, köylülerin çektikleri 70 milyon kredi için 480 milyon borç çıkardı. Köylüler bu parayı ödeyemeyecekleri için 10 gün Havran Hapishanesinde yatacaklar. Ama bir sorun var. Havran Hapishanesi 60 kişilik ancak hapis yatacak sayı 2 bin kişi. Devlet buna da çözüm buldu, sırayla hapis uygulaması. Devlet kimin ne zaman yatacağını belirlediği listelere göre hapishane kapısını açıyor ve köylüler sırayla hapis yatıyorlar.

Uygulanan “Şeker Yasası” ile köylü kotalarla eritilirken, Şeker’in de tadı kaçtı..

Peşkeş çekilmedik tek bir karış toprak bırakmama yolunda ilerleyen, halkın elinde avucunda ne varsa çalıp-çırpın, çıkardığı yasalarla da bir bir kendini aklayarak kuzu postuna bürünen kurt iştahında saldırılarını sürdüren devlet, ürünü yerde kalan köylülüğün perişanlığını her geçen gün daha da artırıyor. Uyguladığı politikalarla ambarı son danesine kadar boşaltan devletin kota uygulamalarıyla da ezilen köylü, özelleştirmelerden de nasibine düşen payı alıyor. Tütünden sonra şeker üreticilerine de indirilen darbeyle pancarı tarlada kalan köylünün hali gün geçtikçe kötüye giderken, bu uygulamalardan şeker fabrikalarında 3-5 kuruşa çalışan işçiler de etkileniyor. Çalıştıkları fabrikalardan başka il sınırları içinde bulunan fabrikalara sürgün edilmiş işçilerin bu “tayiniyle” asıl amaçlanan da işçilerin kendi rızasıyla işten çıkmasını sağlamak. Hem üreticiye, hem de çalışana büyük darbeler indiren ve yasalaştırılan “Şeker Kanunu”nda şeker pancarının da ülkemiz açısından önemi ise oldukça büyük.

Her yıl 65 il sınırı içinde 7 bini aşkın köyde 450-500 bin çiftçinin yaklaşık 515 bin hektarlık alanda tarımını yaptığı şeker pancarı, şekerin ana maddesini oluşturduğundan köylülükte ayrı bir yere sahiptir. Tüketilen şekerin %90'ının şeker pancarı ve şeker kamışından üretildiği dünyada, ülkemizde tarla tarımı içerisinde tahılların ekim alanının %75 olduğu da hesaba katılırsa, tarıma dayalı sanayilerin başında şeker sanayinin geldiğini görürüz.

Şekerin hammaddesini oluşturan şeker pancarının ekim alanına baktığımızda, Doğu Karadeniz, Güneydoğu Anadolu, Ege ve Akdeniz Bölgesi'nin sahil şeridi hariç hemen hemen her bölgede üretimi yapılmaktadır. Pancarın verim kalitesi açısından en ideal olduğu bölge ise Orta Anadolu'dur. Konya ve civarı en zengin yerdire bu bakımdan. Türkiye'de şeker pancarından yıllık şeker üretimi 1.7 ila 1.9 milyon ton arasında değişirken, kişi başına düşen yıllık şeker tüketimi 22 kg, dünyada ise 24 kg kadardır. Bu tüketim bazı ülkelerde 40 kg'ın üzerindeyken, şeker daha çok evsel tüketimde, gıda sanayinde, kimya ve ilaç sanayinde kullanılır. Şeker pancarından şekerin dışındaysa melas, küspe, pancar, pancar yaprağı gibi ürünler elde edilir.

ŞEKER TOZA BULANDI

Sağlık ve teknoloji bakımından büyük bir öneme sahip şeker de tıpkı diğer tarımsal ürünler gibi, çıkarılan yasalarla bir bir bitiriliyor. İlk şeker fabrikasının Ulak'da kurulmasıyla beraber 1925 yılında gündeme gelen “Şeker Kanunu” istisnasız birçok değişikliklere uğradı ve “nihayet” başa gelen her iktidarın bir parça çalmasıyla şekerin de tadını kaçırdılar.

Gelinen süreçte ise Türkiye'de üretilen şeker pancarını alan sadece iki kuruluş var. Biri devlete bağlı, diğeri ise Panko Birlik'e ait fabrikalardır. Bunlardan bazıları 1933'te temeli atılan Eskişehir ve Turhal, Konya, Amasya, Kayseri gibi şeker fabrikalarıdır. 1992 yılında çıkarılan özel bir kanunla ise Amasya, Kayseri ve Konya şeker fabrikaları pancar ekicileri kooperatifi sorumluluğunda işletilmektedir.

Son çıkarılan ve 4.4.2001 tarihini taşıyan Şeker Kanunu'nun mecliste kabul edilerek 9 Nisan'da yürürlüğe girmesiyle 1956 yılındaki Şeker Kanunu yürürlükten kaldırılıp, özelleştirmeye yeni bir ad, köylüye yeni bir yoksulluk eklenmiş oldu. Çıkarılan bu kanunun 2. bölüm 3. maddesinde ise kotalar ve tespiti yer almıştır. Nereden bakarsak bakalım çıkarttığı yasalar “yeni düzenlemelerle” ancak kendine “hayır” işleyen devlet, IMF patentli politikalarıyla halkı her alanda sömürmeye ve açlığa itmeye devam ediyor. Bizler de gündemde tazeliğini koruyan ve getirilen kotayla pancar ekim alanlarının daraltılarak pancar üretiminin bitme noktasına getirilmesiyle, köylü üzerinde çok ciddi sorunlar teşkil eden ve büyük bir öneme sahip şeker pancarıyla ilgili Kırıkkale'nin Sulakyurt ilçesine giderek birçok köylünün sorunlarını dinledik. İlk durağımız, geçim kaynağı buğday ve şeker pancarına dayalı Kırıkkale'nin köylüleri oldu. Burada yol boyunca hem üreticilerle hem de başka illerden göç ederek geçimlerini pancar toplayarak sağlayan mevsimlik işçilerle karıştık. Uygulanan kota nedeniyle pancardan pek bir verim alamadıklarını söyleyen üreticiler ve işçilerin öfkesi hükümete yönelirken, köylülüğün bitme noktasına geldiğini vurguladılar.

ARTIK ŞEKERİ DE ÖLDÜRDÜ-

LER

Hamzalı Kasabası'na doğru giderken yolda karşılaştığımız İsmail Pehlivan hem buğday hem de şeker pancarı üreticisi. Bir yandan buğdayın üzerinde oynanan oyunları anlatırken, bir yandan da “artık şeker de öldürdüler” diyerek uygulanan kota ile 600 milyonluk kooperatif borçlarını ödeyemediklerini söyledi. Baş sıkıntıları ise, hemen her gün yapılan zam ile köylünün traktörünü kapıda bekleten mazot ve gübre fiyatlarının önüne geçilmesi. Hamzalı Kasabası'ndan ayrıldıktan sonra Kırıkkale'ye köyüne gidiyoruz. Kırıkkale köyündeki üreticileri söyledikleri de İsmail Pehlivan'dan pek farklı değil. Mehmet Soykök, bizi görünce önce köyün sorunlarını aktarmaya başlıyor. “Devlet hizmeti olarak sadece içme suyu geldi” derken, bunun da, 5 gün akıp 10 gün akmadığını belirtiyor. Geçimini daha çok şeker pancarı ile sağlamaya çalışan köylülerle köyün meydanında toplanıp başlıyoruz konuşmaya.

-Pancar ekme için yaptığınız ön işlemler nelerdir?

Veli Özdemir: Ekim için önce pancara iye oluyoruz. Bir sözleşme imzalıyoruz. Sözleşmede zaten her şeyden bahsediliyor. Deniliyor ki, “istediğin zaman ekecen, sökeceken, sökmezsen sökülecek”. Her şeyi böyle yazıyorlar ve “gel imzala” diyorlar. Köylü vatandaş zaten okuma bilmiyor, mecbur kabulleniyor. Bu şartları kabul edersen ürünü ekiyorsun, kotalara yazılıyorsun.

-Kotalarda hangi şartlar var?

Mehmet Soykök: Valla kotalarda zorluk getirdiler. Fazla ektirmiyor. Diyelim ki senin 100 dönüm arazin var, senede 20 dönüm ekebiliyorsun. Böyle bir kota veriyorlar.

-Peki bu sınırı aşarsanız?

M. Soykök: Eğer verilen tonu geçersen, fazla çıkana ceza veriyorlar.

-Çıkan pancarı nereye veriyorsunuz?

V. Özdemir: Şeflikler var oraya veriyoruz. Oradan da kantara fabrikaya, Çorum'a gidiyor.

-Paralarınızı zamanında alabiliyor musunuz?

V. Özdemir: Hayır! Bizim 5-6 ay sonra elimize geçiyor. Geçene kadar da paranın değeri kalmıyor. Teslim bittikten sonra en fazla 1 ayda paramız ödenmeli.

-O vakte kadar neyle geçiniyorsunuz?

V. Özdemir: Faizle para alıyoruz. Faizi de aldığımız parayla ödemek zorunda kalıyoruz. Yani elde var sıfır. Devlet ürünü alıyor, hiç değilse geçinmenin de parasını versin.

-Bağlı olduğunuz ziraat odası, kooperatif var mı?

M. Soykök: Tarım kredi kooperatifleri var ama onların da faydası yok, çare değil. Kar amacıyla kurulmuşlar, faizle dönüyorlar. Hele bir de aldığımız krediyi faizle yatırmadın mı... zaman kaybedersen kötü. Mesela 300 milyon alınca 600 milyon yatırıyoruz. Ama sen 600 milyonluk ürün kaldıramıyorsun ki...

-Pancar ekiminde işçi çalıştırıyor musunuz?

M. Soykök: İşçi sabah 8'den akşam 7'ye 6

milyon yevmiyeyle çalışıyor. Çalıştırdığımız işçi, ektiğimiz gübre, yaktığımız mazot korumuyor taban fiyatını.

-Taban fiyat ne olmalı?

M. Soykök: En az 75 bin olsun ki masrafları kurtarsın. Onlarsa 45 bin veriyor.

Köylülüğün halini konuşmalardan çıkarmak mümkün. Uygulanan politikalarla tarım çökertilirken faizle para almaya itilen köylünün hali hapishanelerde son buluyor. Üreticilerin yaşadıkları bunlar pancar toplamaya gelen Kürt işçilerinin hali daha bir perişan. Çelik ailesi de devletin Kürt illerinde uyguladığı “koruculaştırma” ile halkın gerillayla bütünleşmesini engellemek amacıyla halkı birbirine kırdırma politikasıyla Mardin'den bunu kabul etmeyecek çalışmaya Kırıkkale'ye gelen ailelerden yalnızca biri.

-Nereden geldiniz?

Abdulkani Çelik: Mardin'in Ömerli Harmanmaya köyünden geldik.

-Ne zaman geldiniz?

A. Çelik: 4. ayda geldik. Ocak gibi gideriz.

-Köyde çalışma imkanı yok mu?

A. Çelik: Köyde baskı var. Devlet bize dedi ki “ya korucu ol ya da köyü terk et”. Biz de arazimizi bırakıp geldik. Zaten köyümüzde 7 seneden beri kimse yok, boşaldı. Ondandan sonra da nerde ekme oradayız. Sağda solda geçiniyoruz.

-Kaç kişi geldiniz?

A. Çelik: Benim 16 nüfusum var. 5 kişi çalışıyoruz. Geri kalan ufak çocuklar.

-İş koşulları nasıl?

A. Çelik: Kötüdür. Çiftçi “devlet bizi eziyor” diye hakkımızı vermiyor. Mecbur kalıyoruz biz de çiftçinin verdiği fiyata çalışıyoruz.

-Ne veriyorlar peki?

A. Çelik: Biz diyoruz ki yevmiyeyle çalışalım ama vermiyorlar. Dönüm olarak geçen sene 1000 metrekaresini 13 milyona yaptık, bu sene de 11 milyon diyorlar.

-Çalıştığınız yer kaç dönüm?

A. Çelik: 8 dönüm. 3 gündür daha 3 dönüm yapmışım

-Siz koruculuğu niçin kabul etmediniz?

A. Çelik: Çünkü öldürmek istemiyoruz. Canımız gideceğine malımız gitsin dedik. Malımızı alıp köyden çıktık. Hükümet peşimizi bıraksın.

-Toplanan pancarları nereye veriyorsunuz?

A. Çelik: Biz toplayıp saplarını ayırıyoruz. Sonra üretici gelip traktörüyle alıyor. Ardından Yeşilyayla'ya kontrole götürüyorlar.

Evet, üretici çıkardığı ürünü tarlada bekletiyor, çalışan işçilerse emeğinin karşılığını alamıyor. Sorunun kaynağı hep aynı, uygulanan ve bitirilmeye çalışılan tarım üzerinde devlet, sömürücü politikalarını sürdürmeye daha ne kadar devam eder bilinmez ama, ağalar koltuklarında oturduca, emirleri verilen görevleri yerine getirdikçe sürer gider. Üreticilerse kendi güçlerinin farkına varıp, örgütlü bir güç halinde sorunlarını haykırmadıkça ezilip giderler. Öyleyse, gücümüzün farkına vararak sürelim traktörleri ağaların üstüne...

Halaylarla ölümü karşılayanlar, halaylarda anıldı Tohum'da

Gidenlerin ardından söylenen sözler hep eksik kalır onları anlatmaya, onlar, zulüm çarkının dişlilerine bedenlerini barikat yapanlar, Aralık'ın 19'unda direnişleriyle dakika dakika, saniye saniye en güzel destanları yazdılar. Çeşit çeşit gaz bombalarının, silah seslerinin arasında

halaya durdular. Onlarca beden tek bir yumrukmuşçasına kenetlendi. Ve 19-22 Aralık tarihleri arasında 21 hapisaneye birden yapılan saldırılarda 28 devrimci tutsak şehit düştü. Onlarca yaralandı. Sağ kalan tutsaklar F tipi tabutluklara götürüldü.

Henüz daha sınırsız katliamda şehit düşenlerin kanları, eriyen bedenleriyle Ölüm Orucu şehitleri aldı onların yerini, en güzel gelecekleri bırakarak arduklarına...

Şimdi katliamın üzerinden tam bir yıl geçti. 1 yıldır hiç susmadı çığlıklar, dinmedi acılar. ÖO direnişi yeni ekiplerle sürerken katliamın 1. yılında çeşitli eylemlilik ve etkinliklerle 19 Aralık ve ÖO şehitleri anılıyor.

Tohum Kültür Merkezi 9

Aralık'ta "Mevsimlerin bitmeyen sancısı" adı altında bir anma etkinliği düzenledi. Şiir ve devrimci tutsaklar şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı anma. İlk olarak sürece dair TKM adına **Mustafa Demirdağ** açılış konuşmasını yaptı. Ardından 11 örgütün ortaklaşa hazırladıkları talepler listesi okunarak tutsakların taleplerinin kabul edilemeyecek talepler olmadığına vurgu yapıldı. Devletin hücre saldırısına hücre karşıtı eylemliliklere yönelik 19 Aralık ve ÖO şehitlerinin de yer aldığı dia gösterimi izleyicilerin alkışları eşliğinde sunuldu.

Hücre saldırısında üzerine düşen misyonu ve sorumluluğunu yerine getirmeye çalış-

şan İnsan Hakları Derneği adına Cezai Komisyonu Üyesi **Ümit Efe** bir konuşma yaptı. Efe, 19 Aralık öncesi ve 19 Aralık sürecinde yaşananları anlatarak dışarının üzerine düşeni yeterince yerine getiremediğini vurguladı. Devletin saldırılarına içeriği teslim

alamadığını ancak dışarıda estirdiği terörle belli bir suskunluk yarattığını söyleyen Ümit Efe hücre sorununun sadece tutsakların sorunu olmadığını altını çizdi ve 19 Aralık ile ilgili etkinliklere çağrı yaparak sözlerini şu şekilde noktaladı: "Son

sözü dövüşenler söyler ama dövüşenlerin konuşacak hali kalmadı, o yüzden son sözü söylemek için biz dövüşelim..."

Daha sonra sazı ve türküleri ile sahneye gelen sanatçı **Hasan Sağlam** "bizler için ölenleri hiç unutmayacağız" dedi. **Ve dire-**

ölüm orucuna neden girdiklerini çok yalın ifade etti. "Güzel olan ne varsa yaşatmak için girdik ölüm orucuna, ölüm orucu bizim için yaşamaktır" şeklinde konuştu.

Direnışçilerin sesini sürecin başından beri alanlara taşıyan Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) adına tutsak yakını **İbrahim Yılmaz** bir konuşma yaptı. Çocuklarına uygulanan tecrit ve izolasyonun devam ettiğini

vurgulayan İbrahim Yılmaz, Barolar Birliği'nin hem devlet hem de tutsaklara yaptığı "üç kapı üç kilit" önerisinin dik-kate alınması için her kurum ve her kişinin üzerine düşeni yapmasını istedi. "Evlatlarımız üzerlerine düşeni fazlasıyla yaptı şimdi sıra bizde"

diyen İbrahim Yılmaz kendi yazdığı "Direniş destanını yaratanlara" adlı şiirini okudu.

Ölüm Orucu direnişinde şehit düşen **Nergiz Gülmez** ve **Muharrem Horoz**'un başka bir hapisanede bulunan yoldaşlarına yazmış oldukları mektuplardan kesitler okundu.

Daha sonra sahneye Şair **Ruhan Mavruk** çağrıldı. Ruhan Mavruk da direnişi ve şehitleri selamlayarak Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde bulunan **Zeki Şahin**'in kendisine yazmış olduğu mektubu okudu. Tutsakların haklı direnişlerini büyütme için

çağrı yapan sanatçı "bitmedi daha sürüyor o kavga ve sürececek, yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" diyerek sözlerini bitirdi.

Ardından direnişin dışardaki özneleri olan, yerlerde sürüklenen ama hep haykıran "biz kazanacağız" diyen... sesleri susturulamayan analardan **Güzel** ve **Gülmez ana** birer konuşma yaptılar. Analar konuşmalarında

dışarının üzerine düşeni yapmadığını belirterek çocukların direnişlerine kulak verilmesini istediler. "Eğer bir kurum direnen anaları varsa o kurum çok zengindir, bu kurum da o yüzden çok zengin" diyen Güzel Ana, "F tipi bizim çocuklarımız için yayla, asıl F tipi dışardakilere" diyen Gülmez Ana izleyicilere zulüm karşısında boyun eğmemeleri; ona karşı her zaman seslerini yükseltmeleri gerektiğinin mesajını verdiler.

Son olarak marşlarıyla, türkülerıyla, halaylarıyla Kutup Yıldızı çıktı sahneye. Direniş türküleri hep birlikte söylendi. Halaylarla ölümü karşılayanlar halaylarda anıldı.

nişin özneleri... Bedenleriyle zulme göğüs geren, an an, hücre hücre direnenek devletin sakat bıraktıktan sonra tahliye saldırısıyla dışarı çıkarttığı, direnişin içinden çıkanlar adına **Çiğdem Diren Kırkoç** konuştu. Çiğdem katliam anında yaşadıklarını ve

sunuz oğul.

-Anlamıyorsun beni baba. Sanki biz hayatı sevmiyor muyuz? Kendimiz için istediğimiz birşey yok. Çocuklar aç kalmayın, özgürlük, barış, sevgi kazansın. Tüm insanlar insan gibi yaşasın diye greve girdik. Onlar hapisanedeyken bari birazcık özgürce yaşasınlar. Biz bu odalarda tek kişi ve yapayalnızız, dedi. Konuşamıyordu bile. Baba başı öne eğik hapisaneden dışarı çıktı. Ve artık anladım, açlık grevinin ne demek olduğunu anladım. Yavaş yavaş bu insanların açlık grevine niçin girdiğini, dostluğun, barışın, kardeşliğin ne demek olduğunu anladım.

Sanki bir çocuk gibi zamanında hayatı öğrendim. Herşeyi karşılaştırdım. Artık iyiyi de, kötüyü de ayırabiliyordum ve şunu öğrendim. Açlık grevindekiler bir tür hapisanenin kaldırılması için kendilerini feda etmişlerdi. Hergün açlık grevindekilerden birinin öldüğünü duyuyordum. Çok üzülüyordum.

Hani hayatta olması gerekenler; barış, kardeşlik, dostluk, eşitlik ve özgürlüktü. Utanıyorum anlıyor musunuz? Utanıyo-

rum onların midelerine gitmekten.

Keşke bir şeker yerine savaşı, kötülüğü ve kavgayı yok eden bir bomba olup insanları bu hale getirenlerin içlerinde patlasaydım. Keşke keşke hiç olmasaydım.

7. sınıf öğrencisi

Su hayat

En son kaç kişiydi ölümsüzlüğe uğurlananlar? Kaçı sakat kalmış, kaç çocukluğunda ömür boyu yaşayacak olan. Toplumda bunların sayısını bilen insan sınırlı da olsa devletin hapisanelere katliam operasyonu derin izler bıraktı insanlık üzerinde. Kimini sindirdi midye gibi kabuğuna çekti. Kimini görmez, umursamaz hale soktu. Kimimizi de silkinip insanlığına getirtti. Şu bir gerçek ki sistemin teslim alamadığı devrimci bilinç ve irade tarihe altın harflerle yazıldı. Bu şanlı direnişi en anlamlı, en insani duygularla kutlamaya başladık bile. Hiç umulmayan bir anda karşımıza destanlar yazan 13 yaşında çocuklarımızla insanlığımıza döndük.

Öğretmenleri Türkçe dersinde yedinci sınıf öğrencilerine nesnelere konuşuran, nesnelere dilinden konulu kompozisyon çalışması verir. Bu konuda küçük bir

arkadaşımızın yazdığı kompozisyonu sizlerle paylaşmak istedik.

Ben bir şekerim, bir de arkadaşım su var. Hergün su beni eritiyor. Düşünüyorum neden hergün? Bir bakıyorum ki karşımda ufak bir bebek kilosunda abiler, ablalar. Onların midelerine gidiyorum. Bomboş bir su, bir de ben. Niye bir insanın midesinde sadece su ile şeker var? Kantinde satılmayı bekliyordum ki bir ses geldi. Dinledim. Hani şu zayıf abiler ve ablalardan bahsediyorlardı. Ölüm Orucu deyince çok meraklandım. İlk defa duymuştum bu kelimeyi. Anlamını öğrenmek için dikkatle dinlemeye devam ettim. Bir amca geldi beni satın aldı. Amca bir tane zayıf abinin yanına gitti. Amca abiye:

-Ah oğlum ah! Niye birşeyler yiyip içmiyorsun. Nedir bu inat. Ölene kadar bu devam mı edecek, bak bir bir yok oluyor-

Öğrencilerden tecrit karşıtı eylem

ÖO direnişinin demokratik taleplerinin kabul edilmesi ve tutsakların 1 yılı aşan direnişlerini selamlamak amacıyla **Yeni Demokrat Gençlik**, Kaldıraç, **Özgür Gençlik** tarafından Çukurova Üniversitesinde oluşturulan Tecrit ve İzolasyona Karşı Yaşamı Savunma İnisyatifi tarafından 10 Aralık 2001'de "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun", "İçerde dışarda hücreleri parçala" dövizleri açılarak basın açıklaması düzenlendi. Eylemden önce öğrenciler tutsakların taleplerini dile getiren afişleri fakülte ve duraklara astılar.

Avukatların davası başladı

"Tecrit, izolasyon ve üçlü protokol"e karşı ÇHD avukatları 16 Eylül 2000'de Galatasaray Lisesi önünde tutsak yakınlarıyla birlikte yapmak istedikleri basın açıklamasında polislin saldırısına maruz kalmışlardı. Avukatların, kendilerine saldıran polisler hakkında açtıkları davanın ilk duruşması 11 Aralık 2001'de Beyoğlu Adliyesi 4. Asliye Ceza Mahkemesi'nde başladı.

THAYD-DER'e F tipi baskın

Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (THAYD-DER) Adana Şubesi 5 Aralık 2001'de Adana Emniyeti'ne bağlı siyasi şube polisleri tarafından basılıp bir çok evrağına el konuldu.

Baskını İHD Adana şubesi önünde 7 Aralık 2001'de THAYD-DER basın açıklamasıyla protesto etti.

Yunus Güzel'in otopsi raporu açıklandı

23 Ekim 2001'de siyasi şubedeki hücrelerinde ölü bulunan Yunus Güzel'in Adli Tıp Otopsi raporu açıklandı. Rapora göre Güzel'in ölmeden önce işkence gördüğü, sol el bileğinin dış tarafında üzeri kabuklu sıyrık bulunduğu, sol kolda 4 adet yeşil sarı renklerde ekimozların gözlemlendiği, sol omuz ön kısmında nokta şeklinde birden fazla kanama gözlemlendiği; sonuç olarak da Güzel'in asılarak öldürüldüğü, asılmanın canlı iken gerçekleştirildiği bildirildi.

Gözaltında ölümler devam ediyor

İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen, DSP Bursa milletvekili Ali Arabacı'nın "Türkiye'de 12 Eylül 1980 tarihinden bugüne kadar emniyette ya da karakollarda gözaltında iken intihar, kötü muamele, işkence ya da başkaca herhangi bir nedenle ölenlerin sayısı ne kadardır?" sorusuna karşılık 1995-2001 tarihleri arasında poliste 62 kişi, jandarmada 5 kişi, toplam 67 kişinin gözaltında öldüğünü söyledi. Ama Yücelen 12 Eylül 1980'den bu yana gözaltında ölümlerin sayısına cevap vermedi.

19 ARALIK 2000

BU TARİH TÜRKİYE ZİNDANLARINDA FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN KANLI TARİHLERİNDEN SADECE BİRİDİR BU TARİH 28 DEVRİMCİ TUTSAĞIN HUNHARCA KATLEDİLDİĞİ TARİHİN ADIDIR BU TARİHİ ASLA UNUTMAYACAĞIZ

Aylar öncesinden hazırlanarak 19 Aralık sabahı 21 cezaevine birden saldıran faşist diktatörlük tarihine yeni bir katliam daha eklemiş oluyordu. 19 Aralık operasyonunda 8385 asker, bir o kadar polis ve yüzlerce özel timin yanı sıra, çeşitli etki gücüne sahip 20 bin bomba, binlerce mermi ve onlarca iş makinesi kullanılarak gerçekleştirilen saldırıda çoğu yakılmak suretiyle 28 devrimci tutsak hunharca katledildi. Operasyon sonrasında faşist hükümetin başı Ecevit büyük bir kahramanlık edasıyla 28 devrimciyi katleden, yüzlercesini yaralayan ve sakat bırakan 'güvenlik güçlerini' kutlayarak sürdürdüğü açıklamasında bu saldırının siyasi hedefini "eğer cezaevlerine bu saldırıyı gerçekleştirmeseydik IMF programını hayata geçirmemiz mümkün olamazdı" diyerek efendileri emperyalistlerin bir istemini daha yerine getirdiklerini tüm dünya kamuoyuna açıklamış oluyordu.

Silahsız, savunmasız ve en önemlisi de 19 Aralık'da yapılan operasyonda devrimci tutsakların bir bölümü Ölüm Orucu'nda, diğer tüm tutuklu-

lar açlık grevinde olmasına rağmen devrimci tutsaklara saldıran faşizmin, operasyon sonrasında kamuoyunda doğan tepkileri yatıştırmak için başvurduğu yalanlar kısa sürede bir bir açığa çıkmış ve yaptıkları katliamın tüyler ürperten bir boyutta olduğunu tüm dünya kamuoyu görmüş oldu. Kendi kendilerini yakmışlar denilen devrimcilerin devletin attığı yangın bombaları ve kimyasal gazlarla öldükleri bizzat kendilerinin görevlendirdikleri bilirkişi heyetinin kamuoyuna açıkladıkları raporlara rağmen Devlet hala suskunluğunu sürdürmektedir.

Katliam sonrası F tipi zindanlara konan devrimci tutsakların tamamen insani olan istemlerini kabul etmeyen faşist Ecevit hükümeti, birinci yılını geride bırakan Ölüm Orucu'nda hayatını kaybeden 44 devrimci tutsağa rağmen sessizliğini sürdürmektedir. İnsanlık dışı uygulamaların en ileri boyutta sürdürdüğü Türkiye cezaevlerinde, devam eden direnişte yüzlerce devrimci tutsak da sakat kalmıştır. Katliam, baskı ve hak gasplarına rağmen devrimci

tutsakları teslim alamayan faşist diktatörlük, 11 Eylül'de ABD'ye yapılan saldırıyı bahane göstererek saldırılarını tüm Türkiye toplumu üzerinde sürdürmektedir.

Emperyalizmin yeniden yapılandırma programı çerçevesinde özelleştirmeye hız veren Türk hakim sınıfları ülkenin ekonomik değerlerini emperyalist tekellere peşkeş çekmekte, tarım öldürülmekte ve IMF'nin emirleri doğrultusunda yüz bin memur işten çıkarılmayı beklemektedir.

19 Aralık katliamının birinci yılında, bu vahşi katliamda hayatını kaybeden devrimci tutsakları anarken, bir yılı geride bırakan Ölüm Orucu'ndaki devrimci tutsakların taleplerine sahip çıkalım. Direnişin devam ettiği bu koşullarda devrimci tutsakları yalnız bırakmayalım.

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN DEVRİMCİ TUTSAKLARIN DİRENİŞİ
19 ARALIK KATLİAMINI LANETLİYORUZ.
Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi
UPOTUDAK

ÖO direnişi ziyaretçilerine 48 saat işkence

ÖO direnişini Bursa'da ailesinin yanında sürdüren Hüseyin Yıldız'ın yanına haber amaçlı giden Devrimci Demokrasi Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Tevhide Akıncı Bursa dönüşü aynı araçta bulunan Gülten Kahraman ve Ali Gül Duman ile birlikte gözaltına alındı.

12 Aralık 2001'de de ÖO direnişçisi Hüseyin Yıldız'ın evi basıldı. Baskında Yıldız'ın annesi Haskar Yıldız ve evde misafir olarak bulunan Özkan Kaygusuz gözaltına alındı. Eve önceden ziyarete giden Şükrü Duman ile Fethiye Tepe de sokaktan gözaltına alınarak Bursa Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube'ye götürüldüler. Gözaltına alınanlar 48 saat sonra savcılıktan serbest bırakıldı.

Bursa'da siyasi şube polisleri tarafından gözaltına alınan Fethiye Tepe, Tevhide Akıncı, Şükrü Duman, Gülten Kahraman ve Özkan Kaygusuz 14 Aralık 2001'de İHD İstanbul Şubesi'nde basın açıklaması düzenlediler.

Yapılan basın açıklamasında: "Gözaltına alınan bizler götürüldüğümüz, Bursa Emniyet Müdürlüğü'nün Terörle Mücadele Şubesi'nde işkenceli sorgulardan geçirildik, kaba dayak, tazyikli su sıkma, haya burma gibi fiziksel; tecavüz etmekle tehdit, küfür, hakaret şeklinde ise psikolojik işkenceye tabi tutulduk" denilerek devletin katliam, keyfi gözaltı, işkence yapmak yerine Ölüm Orucu sürdürücüleri olan tutsaklarla görüşerek çözüm sürecinin bir an önce başlatılması gerektiği belirtildi.

Devlet terörünün OHAL uygulaması: Aylar süren gözaltılar

Malatya: TC hakim sınıfları egemenliklerini sürdürebilmek için zulmü altında tuttuğu halklara karşı her dönem baskı uygulamış, çeşitli yasa ve yöntemlerle bunu daha da sistemli hale getirmiştir. Yaşadığımız coğrafyada da Osmanlı'nın katliamcı mantığını sürdüren faşist Kemalist diktatörlük 80 yıla varan iktidarını korumak için muhalefetin yükseldiği dönemlerde askeri darbe ve çeşitli yasalara başvurmuştur. 9 Nisan 1990'da uygulamaya konulan "SS" sansür ve sürgün kanun hükmünde kararnameyle 1987'de belirlenen Olağanüstü Hal Bölge Valiliği yürürlüğe sokulmuştur. Bu yasalarla amaçlanan sadece kitleselleşen ulusal harekete baskıyı artırmak değildir. Devletle çatışma halindeki tüm radikal güçleri, muhalif kesimi ve özelde devrimci ve komünistleri tırpanlamaktır. Yani yükselen toplumsal muhalefeti bir kez daha geriletme amaçlanmıştır. Faşizm yine yangını söndürmek için ne gerekiyorsa yapılması çığırkanlığındaydı. SS yasasınca demokratik kurumlar, muhalif yayınevleri kapatılırken, gazeteci-yazarlar sansürleniyordu.

Kürt coğrafyasında köy yakmalar, boşaltmalar, sürgünler devam ederken OHAL uygulamalarıyla saldırılar daha da pervasızlaşmıştır. Yine 413 sayılı yasa ile OHAL Valiliği'nin parlamentoda hiçbir "resmi söz hakkı olmamasına" rağmen devlet, dolayısıyla MGK tarafından yalnızca Kürt coğrafyası değil ülke geneli yeni bir olağanüstü düzenleme içine sokulmuştur. Bugün de aynı anlayış çeşitli yöntem ve yasalarla uygulanmakta-

dır. Demokrasi ve insan hakları çığırkanlığının yapıldığı günümüzde 12 Eylül AFC'sinin "SS" ve KHK yasalarını aratmayan katliamlara, sansüre, sömürüye tanıklık edilmektedir. Düşünceyi, emeği, onuru yok sayan, açlığı, zulmü dayatan yasaların çıkarıldığı günümüzde eylül ayında çıkarılan ve bölge gözetimsiz gözaltı süresini dört güne indirilmesi ne karşın; olğan üstü halin uygulandığı bölgelerde 40 günü bulan işkenceli sorgular yaşanmaktadır.

DİYARBAKIR'DA 42 GÜNLÜK GÖZALTI

Türkiye Kürdistanı'nda yaşayan halklara kan kusturan faşist Kemalist diktatörlük yıllardır OHAL yasasıyla yasalastırıldığı zulmüne devam ediyor. 80 AFC döneminde insanların aylara varan sorgulardan sonra hapisanelerden alınarak işkenceli sorgulara götürüldüğü bilinirken OHAL bölgesinde bu '90'da çıkarılan KHK ile yasallaştırılmıştır. Bunun son örneğini Diyarbakır'da 29 Ekim tarihinde gözaltına alınan Emrullah Karagöz ve **Mustafa Yaşar** 40 gün ve diğer 4 kişi de 24 gün yaşamıştır. Karagöz ile Yaşar'ın, PKK'ye eleman kazandırma gerekçesiyle gözaltına alınıp, çıkarıldıkları savcılıkça tutuklanarak Diyarbakır E Tipi Hapishanesi'ne gönderilmesi kararına rağmen 430 sayılı KHK gereğince 10 gün daha sorgulanmak üzere jandarmaya teslim edildi. Karagöz ve Yaşar'ın avukatı Tahir Elçi'nin 10 günlük ek süreyle itirazına rağmen bu durum 42 gün-

ne varana kadar defalarca devam etti. Bu gelişmeler üzerine **Diyarbakır**, **Şanlıurfa**, **Mardin**, **Batman**, **Ağrı**, **Tunceli**, **Adıyaman** ve **Siirt** Baro Başkanları ortak bir açıklamayla uygulamanın kaygı verici ve Avrupa İnsan Hakları'na aykırı olduğunu belirttiler. Bölge nezdinde uygulanan

OHAL'in ülke genelinde uygulanmasıyla, Karadeniz bölgesinde yükselen sınıf savaşımıyla da boyutlanacağını sinyallerini vermektedir. Tokat'ın Turhal ve Almus ilçelerine bağlı köylerde kurulan karakollara rağmen alınan olağanüstü abluka bunun bir göstergesidir.

DGM'ler komünistlere kalem kırmaya devam ediyor

Ankara: Kurulduğu günden bu yana tek amacı ülkemizde egemenliğini sürdüren kompador patron-ağa devletinin güvenliğini sağlamak olan DGM'ler devrimcilere, komünistlere, aydınlara, sanatçılara, yazarlara senelerce hapis cezası vermeye devam ederken en son kırılan kalem TKP/ML TİKKO davasından yargılanan **Ali Gülmez** içindi.

Bağrında beslediği çeteleri bugün DGM kapsamından çıkaran devlet dün olduğu gibi bugün de bırakalım çeteleri yargılamayı onları koruyup

kollamayı ihmal etmeyecektir. Halkımızın en sade dille ifade ettiği gibi "çetelere kıyak, emekçiye dayak"la kimlerin yanında olduğunu gösteren TC her ne kadar senelerce hapis cezalarıyla devrimcileri hapisanelere koysa da eninde sonunda kendi yarattığı öfkenin girdabında yok olacaktır. DGM'ler devrimci ve komünistlerin yargılandığı değil, devrimci ve komünistlerin DGM'ler şahsında devleti yargıladığı salonlar olduğu müddetçe bu kaçınılmazdır.

Çankırı Valisi Ayhan Çevik'e düzenlenen suikastin emrini verdiği ve bombayı imal ettiği iddiasıyla Ankara 2 No'lu DGM'de yargılanan

Ali Gülmez TCK'nın 146/1 maddesine göre idam cezasına çarptırıldı. İdam kararının açıklanmasından sonra "İdamlar bizi yıldırılmaz", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" sloganlarını atan Gülmez apar topar dışarı atılırken mahkeme salonundaki aileler de "bu urganlar bir gün sizin boynunuza asılacak", "Denizleri astınız, pişman olduk, bu idamlardan da pişman olacaksınız" diyerek Gülmez'i desteklediler.

Aileler bu adil olmayan yargılamayı protesto ettikleri için zorla dışarı atılırken, Ali Gülmez de tutsak olduğu Sincan F Tipi Hapishanesi'ne götürüldü.

“Anadilimiz bizim varolma koşulumuzdur”

Bursa: Uludağ Üniversitesi öğrencileri 7 Aralık 2001’de İHD Bursa şubesinde “Kürtçe eğitim ve öğrenimi için Kürt öğrencileri girişimi” adıyla basın açıklaması yaptılar. Öğrenciler adına konuşan **Murat Köse** Kürtçe eğitim ve öğrenim kampanyasını okullarında başlatarak üniversitelerinde Kürtçe’nin seçmeli dersler kapsamına alınmasını istediklerini söyledi. Açıklamaya yaklaşık 50 kişi katılırken basın açıklaması “Ana dilimiz bizim var olma koşulumuzdur”, “Dilimizin sınırları dünyamızın sınırlarıdır” sloganlarıyla bitti.

Anadil hakkına cop, gözaltı

“Anadilde eğitim hakkımı istiyorum” kampanyası çerçevesinde Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi bahçesine açılan standda 4 Aralık 2001’de çevik kuvvet polisleri saldırdı. İzmir’de de 14 Aralık 2001 tarihinde üniversitede Kürtçe’nin seçmeli ders olarak okutulması için açılan standda polis saldırarak 11 öğrenciyi gözaltına aldı.

Bismil’de öğretmenler gözaltına alındı

4 Aralık 2001 tarihinde Bismil’de Diyarbakır siyasi şube polisleri Mesut Fırat, Rojhat Kayran, Leyla Durmuş isimli Eğitim-Sen üyesi öğretmenleri Bismil Lisesi yakınlarındaki bir trafolya anadilde eğitim ile ilgili talepler yazılı pankart astıkları iddiasıyla gözaltına aldı. Ayrıca Diyarbakır Eğitim-Sen şube sekreteri Medeni Alpkaya da gözaltına alındı.

Gündem çalışanlarına keyfi gözaltı

Yedinci Gündem Gazetesi’nin 8 çalışanı gazetenin bayram özel sayısının basımı için 14 Aralık 2001’de matbaaya giderken gözaltına alındı. Çalışanlar 4 saat gözaltı gerekçesi söylenmeden Bakırköy Merkez Karakolu’nda keyfice tutuldu.

“Zafer bizim olacaktır” toplatıldı

Umut Yayıncılık tarafından Kasım 2001’de çıkarılan **Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Halkın Devrimci Öncüleri Ankara Davası Savunması “Zafer Bizim Olacaktır”** isimli kitap 3 No’lu DGM tarafından toplatıldı. Toplatmayla ilgili gazetemiz İşçi köylü yaptığı yazılı basın açıklamasında “devrimci, demokrat, muhalif yayımlar tüm bu baskılara rağmen yayın hayatlarını sürdürmekte ve düşüncelerini kitlelere ulaştırmada ısrar etmektedir. Kitap, gazete toplatmakla gerçeklerin üzeri kapatılmaz, susmadık, susmayacağız” denildi

Kadınlar yaşamdan yanadır

İHD İstanbul Şubesi 15 Aralık 2001’de Zincirlikuyu’da emperyalist savaşı protesto etti. “Kadınlar yaşamdan yanadır”, “Savaş ölümdür”, “Savaşı ancak kadınlar durdurabilir” yazılı dövizlerin açıldığı basın açıklamasında konuşan İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin “Bizler insan hakları savunucusu kadınlar olarak tüm dünya kadınlarını ‘Savaşa hayır’ diyerek seslerini birleştirmeye çağırıyoruz” dedi.

İnsan Hakları Haftası Tecrit, Bomba, Cop... Gölgesinde Kutlandı!

10-17 Aralık Dünya İnsan Hakları Haftası’nın kutlandığı bugünlerde, İnsan Hakları Savunucuları İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi’ni görsel ve işitsel yayınlarla insanlığa anlatmaya çalışıyorlar.

İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi’nin 53. yılı olan bu haftayı geçen yıl 19 Aralık’ta 21 hapishaneye aynı anda yapılan vahşetin külleri kara dumani, kokusu altında; ABD savaş uçaklarının “terörizm ile savaş” adı altında tonlarca bombayı Afgan halkının üstüne yağdırdığı; İsrail tanklarının Filistin topraklarını işgal ederek namlularının çocuk, yaşlı demeden ölüm saçtığı; açlık sınırının 500 milyon Türk Lirası olduğu, işsizliğin çığ gibi büyüdüğü... bir günde kutluyoruz.

Bizler dünyamızda ve ülkemizde sınırsız hak ihlalleri olsa da karamsar değiliz. Kötülüğün karşısında iyilik, çirkinliğin karşısında güzellik olduğunu biliyoruz ve bilinçle insanlığın insan hakları haftasını kutluyoruz.!

9 Aralık 2001

İnsan Hakları Haftası, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti’nde İHD, SO-DEV, KESK, DİSK, TİHV’in içinde bulunduğu, 40’a yakın demokratik kitle örgütünün katıldığı toplantı ile açıldı.

Aynı günün akşamı da Atatürk Kültür Merkezi’nde, “İnsan hakları gecesi” düzenlendi. Geceye **Kardeş Türküler**, **Cahit Berkay**, **Edip Akbayan**, **Suavi**, **Yasemin Göksu**, **Aynur Doğan**, **İlkay Akkaya**, **Haluk Çetin**, **Derya Köroğlu**, **Sadık Gürbüz**, **Vedat Sakman**, **Nejat Yavaşoğulları** şarkılarıyla; **Şükran Kurdakul**, **Ataol Behramoğlu** ve **Cengiz Bektaş** şiirleriyle katıldı. Ayrıca **Fusun Demirel**, **Mahir Günşiray**, **Derya Alabora**, **Tilbe Saran**, **Cüneyt Türel**, **Başak Köklükaya**, **Rutkay Aziz**, **Gülşen Tuncer**, **Selçuk Yöntem**, **Aslı Öngören**, **Aliye Uzuntayan**, **Taner Bırsel** tiyatro ve sinema sanatçıları da konuşmalarıyla, şiirleriyle geceye destek verdiler.

Ayrıca gecede toplanan tüm paralar ÖO direnişçilerinin tedavilerinin

yapılması için TİHV’e verildi.

10 Aralık 2001

Sultanahmet Parkı’nda İnsan Hakları Haftası dolayısıyla İHD İstanbul Şubesi tarafından hak ihlallerini dile getiren basın açıklaması düzenlendi. Basın açıklamasını okuyan İHD İstanbul Şube Başkanı Eren

Keskin “F tipi cezaevlerinde çözümsüzlük devam ederken izolasyon bir işkence yöntemi olarak uygulanıyor. Bizler insan hakları savunucuları olarak bir 10 Aralık’ta daha insan hakları ve barış mücadelesinden vazgeçmeyeceğimizi tüm dünyaya duyurmak istiyoruz” dedi.

Barış anaları inisiyatifi de 10 Aralık İnsan Hakları Evrensel Beyanname’sinin 53. yılı nedeniyle her türlü dilde eğitim hakkı talebini destekleyen ve demokratik kamuoyunu duyarlı olmaya davet eden faks çekme eylemi yaptı.

İzmir’de İHD İzmir Şubesi önünden Konak Meydanı’na kadar İnsan Hakları yürüyüşü gerçekleşti. **Bursa’da** Santral Garajı’nda, **Diyarbakır’da** Koşuyolu Parkı içerisinde basın açıklaması düzenlendi.

15 Aralık 2001

İHD İstanbul Şubesi 10-17 Aralık Dünya İnsan Hakları haftasını anlatan bildirimlerini Taksim-İstiklal Caddesi’nde dağıttı.

İHD Diyarbakır Şubesi’nde “**İnsan Hakları ve Barış**” konulu resim ve kompozisyon yarışması düzenledi ve Büyükşehir Belediyesi Çocuk Tiyatro-

su’nun “şarkılarımız ölmesin” müzikli oyunundan sonra yarışmada dereceye girenlerin ödülleri kendilerine verdi.

13 Aralık 2001

Bakırköy Özgürlük Meydanı’nda İHD İstanbul Şubesi “**Artık yeter**” başlıklı hapisanelerdeki hak ihlallerini anlatan bir basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasında hapisanelerde dünyanın en büyük şiddet uygulamalarının yaşandığı son bir yılda toplam 82 kişinin yaşamını yitirdiği, yaklaşık 2000 kişinin tecrit altında olduğu söylenirken Ölüm Oruçlarında ölümlerin durdurulması için diyalogun başlatılması çağrısında bulunuldu.

Aynı günün akşamı İHD İstanbul Şubesi’nde şiir ve müzik dinletisi verildi.

Devletin gerçek yüzüne bir örnek

H. Merkezi: Belli bir konuda yapılacak basın açıklamasına katıldığınızda polis önce, bu yaptığınız basın açıklamasını 2911 sayılı kanuna muhalefet etmekle suçlayacak daha sonra da sizi yerlerde kan revan içinde sürükleyerek gözaltına alıp Emniyet Müdürlüğü’nün soğuk hücrelerine sonra da adli mercilere çıkarıp ya tutuklayacak ya da serbest bırakacaktır.

Bu durumda aylar sonra adresinize devletin polisine zarar vermektense dolay şahsınıza açılmış davanın tebligatı gelince şaşırmayın. Ne kadar gözü-dudağı patlayan siz olsanız da.

1998’in 1 Mayıs’ı, Abide-i Hürriyet Meydanı’nda kutlanırken binlerce kişi po-

lisin coplu-kalkanlı, biber gazlı saldırısına maruz kalmıştı. Birçok kişinin kanlar içinde gözaltına alındığı 1 Mayıs’ta, sadece **Ahmet Kör** isimli kişi açtığı tazminat davasında İçişleri Bakanlığı’ndan 1 milyar 967 milyon 925 bin lira tazminat alabildi. İçişleri Bakanlığı ve Hazine Müsteşarlığı Ahmet Kör’e ödenen parayı çıkarabilmek için aynı olayda Kör gibi polisten dayak yiyen 10 kişiye dava açtı.

Bir başka örnek ise; 19 Aralık katliamını protesto eyleminde gözaltına alınan 10 kişiye, kadın polis Hülya Pınar’a taş atıkları iddiasıyla Küçükçekmece Asliye Hukuk Mahkemesi’nce 1 milyar 369 milyon 900 bin liralık tazminat davası açıldı. 20

Temmuz 2000 tarihinde yapılan bir eylemde gözaltına alınan 46 kişiye ise, 10 polise taş atarak yaralanmalarına sebep oldukları iddiasıyla Ankara Asliye Ceza Mahkemesi’nde 8 milyar 610 milyon 800 bin liralık tazminat davası açıldı. Bu davada ÖO direnişinde şehit düşen **Şenay Hanoğlu** ile 5 Kasım 2001’de Küçükarmutlu’da direniş evinde katledilen **Sultan Yıldız** da var. Devlet görüldüğü gibi hem olanca saldırganlığıyla insanları dövüyor, işkence uyguluyor hem de büyük bir sahtekarlıkla yalanlar uydurarak mağdur ettiği insanlardan tazminat talep ediyor. Yalan ve inkar üzerine kurulu bir devletten de böylesi bir tutum şartı değil elbette...

Devrim müdahaledir, müdahale etmeliyiz ya da değiştirirken değişmek....

Devrimci bir parti olmaksızın devrim düşünülemez. Ezilenlerin haklı mücadelesini organize eden, bu mücadeleye doğru bir yönelim veren iktidarı hedeflemiş bir parti, bir öncü olmaksızın bahsedilen devrim, içi boş bir söylemden başka bir şey değildir. Dağınık olan bütünü yıkamayacağı için, dağınık olanın bütün olmasını sağlamak zorunludur. **Hiçbir bütün kendiliğinden, karşıtlığı olmaksızın ne varolabilir ne de mücadele olmaksızın yıkılabilir.** Bunun kavranması için de bulunduğumuz toplumun egemenlerine karşı mücadeleimizde kesinlikle organize bir güce ihtiyacımız olduğu açıktır. Organize bir güç haline gelmek, dağınık olanı toplayıp bütünü oluşturmak ancak "varoluşun diğer adı" olan mücadele ile mümkündür.

Ve şu kesindir. Bugün güncel siyasal durumu tahlil ederken, mevcut siyasal tablo içinde proletarya ve ezilen halkların tarihsel misyonlarından söz ederken, bilinçli örgütlü bir öncünün varlığı olmazsa olmazdır.

Toplumsal hareket, gelişimi içinde kendi önderliğini yaratırken, aynı zamanda zaferin de koşulunu yaratmaktadır. Tarihte önderliklerin üstlendiği rolü inkar etmek, o önderlikleri yaratan sınıf mücadelesini de inkar etmek demektir. Biz materyalist dünya görüşüne sahip olanlar, sınıf mücadelesini inkar etmeyiz. Tam tersine sınıf mücadelesini bir olgu olarak kavrar ve onun somuttaki biçimine kafa yoruz. Sorunu ele alış tarzımız bu şekilde olmak zorundadır. Şu da çok iyi bilinmelidir ki; yaşadığımız tarihsel süreçte son devrimci ve öncü sınıf işçi sınıfıdır. Yine devrime önderlik yapacak olan bilinç, işçi sınıfının Marksizm-Leninizm-Maoizm ile billurlaşmış bilimidir. Bu bilinç, işçi sınıfının oluşumuyla beraber felsefi, tarihsel, iktisadi teorilerin gelişimiyle yaratılmıştır. Sosyalist bilinç işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesinin bir sonucu olarak değil, onun dışında ancak onunla birlikte, düşüncenin gelişiminin doğal bir sonucu olarak doğmuştur.

laştı". Sömürü ve egemenlik ilişkisini daha açık kılan kaba yanlar törpülediği, daha gelişkin ideolojik araç ve yöntemler devreye sokulduğu oranda, gerici ideolojilerin gücü, ezilen sömürülenlerin bilincinde yarattığı tahribat ve toplumsal yabancılaşma daha da derinleşti.

Bugün mücadeleden bahsederken, komünist bir öncünün gerekliliğinden bahsederken; tarihi yazan kitlelerin içinde bulunduğu durum ve bu durumun komünist öncüyü de etkileyebileceği akıldan çıkarılmamalıdır. Kitlelerin mevcut toplumsal çürümeden, dejenerasyondan hiç nasibini almadığı varsayılarak, sadece ilericiler yanlarını vurgulayan soyut bir "kitle" ya da "sınıf" tanımlaması idealist bir tanımlamadır. Ve sınıfın halkın içinde bulunduğu gerçekliğine denk düşmeyen böylesi bir tanımlamadan yola çıkmak siyasette ya kuyrukçuluğa, kendiliğindencilige götürür ya da bugün devrim saflarını terk etmiş çoklarının ağzından dökülen "bu halk adam olmaz" yargısına....Esas olan; tarihi yazanın kitleler olduğu gerçeğini kavramak, kitlelerin yaratıcı, dönüştürücü gücüne sonuna kadar güvenmek; diğer yandan -özellikle bugün- kapitalist emperyalist sistem altında onların kendi gerçekliklerine ne denli yabancılaştırılmış oldukları, egemen ideoloji ve gerici değer yargılarıyla nasıl zehirlendikleri görülmezse, devrimci savaşımın niteliği ve görevlerini de kavramak mümkün olmaz....

Kitlesel bir mücadele kitlesel bir kurtuluş için gereklidir. Kurtuluş bireylerin veya öncülerin kitlelerden bağımsız mücadeleleriyle değil, tam tersi onların kitle ile olan yoğun ve kopmaz bağlarının bir sonucu olarak mümkün olabilir. Bu bir zorunluluktur ve önemle kavranmalıdır. Kurtuluşumuzun kendi mücadelemizin bir eseri olduğu görülmeliyken önderliğin taşıdığı bilinç ve yöneteceği kavgaya gözardı edilmemelidir. Yani şu; **kurtuluşumuz kendi el-**

li olur. KP'nin bizim önümüze koyduğu hedeflere göre şekillenmemiz, süreci kavramamızla ilgili bir sorundur. Süreç kavranırken hedef kavranır ve ona ulaşılabilir.

Aslında ifade etmek istediğimiz şudur: "Toplumun gelişmesinin bugünkü aşamasında dünyayı doğru olarak bilme ve değiştirme sorumluluğu, tarih tarafından proletaryanın ve onun partisinin omuzlarına yüklenmiştir.... Proletarya ve devrimci halkın dünyayı değiştirme mücadelesi şu görevlerin yerine getirilmesini kapsamakta-

dır: Nesnel dünyanın yanısıra, kendi öznel dünyalarını da değiştirmeleri; öğrenme yeteneklerini değiştirmeleri ve öznel dünya ile nesnel dünya arasındaki ilişkileri değiştirmeleri...". Mao, dünyayı değiştirme mücadelesinin bugün kapsadığı görevleri özlü ve derin bir ifadeyle böyle ortaya koyuyor...

"Nesnel dünyanın yanısıra öznel dünyaları da değiştirmek"; bu vurgu, ka-

list restorasyonlar süreci, burjuvaziye ve gericiği sadece askeri olarak yenilgiye uğratmanın yeterli olmadığını; kitlelerin yaşamın her alanında- ekonomide, kültürde, ahlakta... vs. burjuva ideolojiye karşı mücadele içinde, öznel dünyalarını yeni baştan -kendi sınıf ideolojileri doğrultusunda- yaratmak zorunda olduklarını çok somut bir biçimde ortaya koydu; bu yanıyla önemli bir deneyim kazandırdı. "**Sorunun özü insanların ruhlarını değiştirmek/ideolojilerini dönüştürmektir**" diyerek özetliyor bu deneyimden çıkarılması gerekeni Başkan Gonzalo....

"Nesnel dünyanın yanı sıra öznel dünyayı değiştirmek", yani dünyayı değiştirirken kendini de değiştirmek.. Proletarya ve kitleler kadar, tek tek bireyler açısından da devrimci mücadeleyi kavramada temel yaklaşım bu olmak zorundadır. Süreci ancak böyle kavrayarak başarılı olabiliriz.

Sürecin kavranması gerektiğinden bahsettik. Hiçbir belirleme içinde bulunduğu sosyal pratikten bağımsız ele alınamaz. İçinde bulunduğumuz sürecin görüngüleri, özü, nesnelliği, çelişkileri incelenmeli ve bu şekilde hedefe gidilmelidir. Hedef, sürecin kendi lehimize değiştirilmesini içerir. Bu değiştirmede belirlenecek sloganlar da hedefe ve sürece uygun olmalıdır.

Eğer devrimi sınırlı bir ufukla ele almıyor ve "sınıf mücadelesinin sürdürüldüğü her alanda, her kesitte tüm karşıtlık ve çatışmaları içine alan bir alt üst oluş/büyük bir dönüşüm süreci"

olarak kavırıyorsak; bu bütünlükten yola çıkarak devrimciliği de herşeyden önce "**kitlelerin ve bireyler olarak tek tek devrimcilerin dünyayı değiştirme mücadelesi içinde kendilerini de değiştirme, yeniden kalıba dökmeye**" pratiğinin içiçeliği olarak algılamak gerekir.. Bir devrimci kendi gerçekliğinin bilincinde olarak sistemden kopuşunu sürekli kılmak zorundadır; çünkü mevcut toplumsal ilişkilerin kazandırdığı alışkanlıklar, sınıflı toplumun ürünü olarak şekillenen zaafılar, belli bir aşamada devrimci mücadeleyi ileri taşımanın önünde de bilfiil engel olurlar...

Şu ya da bu oranda farklılıklar taşımakla beraber, her birimiz mevcut toplumsal ilişkilerin içinden, yıllarca çok yönlü tahakküm ve baskı altında kalmış, edilgenleştirilmiş, yaşam karşısında pasifleştirilmiş, zihni, kendi bencil çıkarlarının darlığında boğulmuş bireyler olarak geliyoruz devrimci mücadelenin içine. Bu gerçekliğimiz içinde "kendini değiştirmek, yeniden kalıba dökmek" büyük bir özveri ister. Her pratik adımda kendi gerçekliğini değerlendiren bu gerçekliğe vurmak; kendi benliğine yönelmek, insana acı veren; cesaret isteyen bir iştir. **Yıllarca taşınmış, içselleşmiş bir "ben" duygusunu alt ederek, buna vermeye, bunu yıkmaya cesaret etmek, bir eylemde, bir çatışmada öne atılarak kendini feda etmede sergilenenden daha az cüret isteyen bir tutum değildir...**

Tüm darlıklarına, gerici alışkanlıklarına, taşıdığı güçlü "ben" duygusuna rağmen

Sorunları dışında gören bir yaklaşım ancak bu sorunları ortaya koymakla, gerçekliği tanımlamakla yetinebilir; oysa sorunumuz çözmek, değiştirmek/dönüştürmektir, müdahale etmektir.

Çözücü olmayı içselleştirmek de sınıf mücadelesi içindeki konumumuzu nasıl belirlediğimizle ilgili bir sorundur...

Sınıf mücadelesiyle birlikte gelişen felsefi, siyasi, iktisadi çalışmalar insanlığı bugün açısından muazzam bir bilimsel teoriye buluşturmuştur. Bu bilimsel teori Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir. Bugün sınıfın en büyük silahı bu bilim ve bu bilimle donanmış Komünist Partisi'dir. Sınıfın önünde böyle bir parti olmaksızın proletarya-burjuvazi karşıt cenkleşmesinde zafer mümkün değildir.

Bunları ifade ederken şu gerçekliğe de gözümüzü kapatamayız. Bin yılların dönüşüm sürecinde hakim sınıfların; proletarya ve ezilen halklara yönelik sömürü ve tahakküm gerçekliği değişmedi ama sömürü ve egemenlik yöntemi daha ince biçimlere büründürülerek geliştirildi, giderek "uygar-

lerimizde ve öncünün (partinin) bilincindedir.

Komünist bir önderliğin gerekliliğini hayata yön vermek zorunda oluşumuzla açıkladık. KP yaşama yön vermek için içinde bulunduğu somut duruma göre çalışmalar yapabilir ve mücadelede yoğunlaşacağı esaslar belirleyebilir. Bu çalışmalardan biri de kampanyalardır. Kampanyalar KP bilincinin somuttaki yansımaları ve sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını ifade eder. Bütünlüklü bir planı içeren kampanyalar, her alanın, her organın, her üyenin ve ilişkide bulunduğu kitlenin, KP'ye göre ve doğal olarak sınıf mücadelesine göre şekillenmesi hedefi taşır. Şekillenme bilinçli bir yönlendirmenin ürünü olduğu anda nitelik-

pitalist emperyalizmin hakimiyeti altında toplumsal yapıdaki yozlaşma ve çürümenin böylesine derinleştiği; burjuva bireyciliğinin, her türlü değeri metalaştıran değer yargılarının tüm toplumu kuşattığı ve bütün bunların bugün dünyayı değiştirme misyonu taşıyanların da benliklerinin derinliklerine işlendiği günümüzde çok önemlidir... Öylesine önemlidir ki; bugün en gelişmiş araçlarla, türlü yöntemlerle kendi değer yargılarını, bireyci-asalak bir yaşam tarzını, gerici ön yargıları ezilen yığınlara empoze etmeye çalışan kapitalist emperyalist egemenlik, ancak bu görevler yeterince kavrandığında alaşağı edilebilir; proletarya ve kitlelerin devrimci enerjisi ancak böylesi bir perspektifle açığa çıkarılabilir... Kapita-

kendine vurma, kendini tekrar kalıba dökme cüretini nereden alır birey? Sınıf mücadelesinin gerçekliğini derinden kavramak ve hissetmek; bu mücadele içinde ezilen, sömürülen yığınların acısını yüreğinde taşımak, sömüren zulmedenlere duyulan derin kin, sömürü ve egemenlik sistemini yıkma/dünyayı değiştirme istemini çok canlı ve yakıcı biçimde duymak... Kısacası tüm bunlar “ben” duygusundan ağır bastığı oranda, mücadele pratiği içinde durmaksızın keskinleştiği, bilindiği oranda, her zaman ve her koşul altında birey, içinden geldiği toplumsal koşulları ve bu koşulların ürünü olarak şekillenen benliğinin olumsuz yanlarını alt etme iradesini gösterebilir.

Sınıf mücadelesinin gerçekliğinden kopma, sınıf mücadelesinin yüklediği sorumlulukları taşımama, örgüt içinde bir eğilim haline geldiğinde, tablo elbette çok daha vahimdir. Tıpkı bireyin kendi gerçekliğine yabancılaşması, sorgulayıcı, özeleştirilme yaklaşımından uzaklaşması gibi, sınıf mücadelesine ilişkin kaygıların ağırlığını yitirdiği, bu anlamıyla apolitikliğin hakim olduğu bir örgüt ortamında eleştiri-özeleştirmenin, iki çizgi mücadelesini doğru zeminde sürdürmenin olanakları darlaşmış, yenilenmenin dinamikleri körelmiştir. Çünkü sınıf mücadelesinin gerçekliğinden, sorunlarından, bu sorunlara ilişkin kaygılardan uzak eleştiri-özeleştirmesi ya da iki çizgi mücadelesi adına yürütülen tartışmalar, kişiselleştirilmiş sorunların gündemleştirilmesinden, çarpık kişiliklerin karşılıklı dayatılmasından ibaret olmaya mahkumdur. Böylesi bir ortamda örgütü var eden iddia -sınıf mücadelesine önderlik iddiası- giderek soyut bir iddiaya dönüşür; sınıf mücadelesini ileri taşıma, sınıf mücadelesinin uzun vadeli çıkarlarını değil, örgütü şu veya bu biçimde var etme, bu hedefe dönük gününbirlik yaklaşımlar hakim hale gelir.

Gerçekten de bu tablo, mevcut toplumsal yapının tam bir tezahürüdür... Nasıl ki onları aptallaştırarak tarihsel ilerleyiş içinde özne rolünü oynamalarını engellemek, onları edilgen/pasif bir yığın haline getirmek için burjuva ideolojinin tüm gayreti ezilen sömürülen yığınların sınıf mücadelesini gerçekliğini anlamalarını engellemekse, kitleleri gerçek dünyaya, kendi gerçekliklerine sınıf mücadelesi gerçekliğini ters yüz ederek yabancılaştırıyorlarsa; devrimci bir örgütteki ideolojik dejenerasyonun; burjuva ideolojik etkilenmenin yaratacağı/yaratmış sonuçların da daha hafif olmadığını görmek gerekir. Dünyayı değiştirme iddiası taşıyan örgüt de, bu değişimin dinamiği olan sınıf mücadelesini gerçekliğinden uzaklaşmaya, sınıf mücadelesini pratiğinden kopmaya başladığında, taşıdığı iddia soyut bir iddiaya dönüştüğünde, örgütte de yanlısamlı bir bilinç hakim olmaya başlar. Orada artık gerçeğin diliyle konuşmak mümkün değildir. İlkeler, değer yargılarına, siyasete ilişkin söylemlerin içeriği boşalır, bunlar artık pratikte karşılığı olmayan klişeler haline gelir. Bu durumda elbette ne gösterilen çabanın, harcanan emeğin yaşamda karşılık bulması mümkün olur ne de mücadeleyi gerektiği gibi yaşamak... Burada artık devrimci gerçeğin yerini klişelerle yaratılmış sanal bir dünya almıştır.

Bugün gerçekliğimiz nedir? Merkezi Önderlik bunu şöyle ortaya koyuyor: “**Sınıf mücadelesi merkezli düşünememe, bilgi teorisini kavrayamama, Bolşevik Parti anlayışının oturmaması çalışma tarzının içeriğini belirleyen etmenlerdir.**

Öncelikle Bolşevik Parti anlayışı konusunda kafa açıklığı şarttır. Amatör çalışmanın yıkılmasının ilk koşulu budur. Mekanikliğe düşmeden, ilkelere sadık kalarak parti örgütlenmesinin düzenlenmesi gerekmektedir.”

Bugün önderliğin önümüze koyduğu görev, yaşanan süreçte uğradığımız tahribatları ortadan kaldırmak ve yenilenmektir. Bu yenilenme; parti dışıcılığa son vermek, daha çok partileşmektir. Kitlelere yoğunlaşma ve parti inşasında derinleşmektir. Pratik içinde mümkün olabilecek bu yenilenme bizim açımızdan bugün müdahaleyi öğrenmektir. Burada bizim için en önemli eksikliklerden birini açığa çıkarmamız gerektiğini görüyoruz.

Müdahale etmek. Uğradığımız en büyük tahribat müdahale noktasıdır. Yanımızda dedikodu yapılar müdahale etmeyiz. Yerli yersiz parti “eleştirilip” yıpratılır, müdahale etmeyiz. Her türlü pozculuğa, adamcılığa, parti dışı davranışa müdahale etmeyiz. En önemlisi de örgütsüz kitleleri örgütlemeye müdahale etmiyoruz. Bu ideolojik bir sorundur. Kendi varlığımızın ve rolümüzün bilincinde olmamaktır. Kendimize biçilen veya biçtiğimiz rolü anlamamak ve kavramamaktır. Eğer olumsuzluğa herhangi bir gerekçe ile müdahale etmiyorsak kendimizi sorgulamalıyız. Olumsuzlukları görme, tanıma, özüne inme, olgu olarak kavrama ve çelişkileri çözümleme işlevimizi uygulamayı her ne olursa olsun başka şeylerin oluşmasına bağlıyorsa ciddi anlamda devrimci yönümüzde

“Nesnel dünyanın yanı sıra öznel dünyayı değiştirmek”, yani dünyayı değiştiren kendini de değiştirmek.. Proletarya ve kitleler kadar, tek tek bireyler açısından da devrimci mücadeleyi kavramada temel yaklaşım bu olmak zorundadır. Süreci ancak böyle kavransak başarılı olabiliriz.

gerileme vardır. Olumsuzlukları kabullenilen bir yaklaşım aynı zamanda bunları büyüten ve hatta yaratan bir yaklaşımdır. Evet dışımızda gelişen olayların sürece bir etkisi mutlaka vardır. Bazı şeylerin oluşumu faaliyetimizi daha da rahatlatır. Ama bilincimizin, içinde bulunduğumuz sürece müdahale etmemesini getirmez. Şu gerçek kavranmalıdır. Müdahalesizlik de bir müdahaledir, ama doğruya karşı yanlıs koruyan ve savunan bir müdahaledir. Diğer bir yan ise müdahale için güçlenmeyi beklemek ve yapılacak yığınla görevi ertelemek. Bilinmelidir ki bu da güçlenmeyi değil, güçsüzleşmeyi sağlar.

Müdahale salt gerekliliği yönüyle ele alınamaz. Sorun aynı zamanda neye ve nasıl müdahale sorunudur.

Tarihe yön vermek hedefli uğraşımızın oturacağı esas zemin, somut koşulların somut tahlilidir. Süreci kendi dışında değerlendiren hiçbir kafa bu anlamda tarihe yön vermeyi beceremez. Tam tersi gelişime ket vurur. Yaratılan tahribatların bir nedeni olarak görmemiz gereken dışarıdan tahlil yöntemi bugün amansızca ezilmedir. Bunun anlamı tahlilini yaptığımız şeyin içinde olmamızın gerekliliğini kavramamızdır. Boş gevezeliğe meydan bırakmadan yaşananın içine girmeliyiz. Mücadeleyi göğüslemeden, yaşamın niteliğini kavramadan parti ve yoldaş karşıtı tüm sesler özüne uygun adlandırılmalı, partiye zarar vermelerinin önüne geçilmeli ve dışlanmalıdır. Dışarıdan tahlil ve varolan güvensizlik yaratma bugün çevremizde çokça gördüğümüz bir yöntemdir. Bu tür yaklaşımların dönüştürülmesi elbette ki mücadelenin

ürünü olacaktır. Üretmek, sahiplenmek, yenilenmek kendini buralarda ifadelendirecektir.

Yaşama müdahale için, içinde bulunduğumuz toplumsal süreci iyi tanımak zorundayız. Bunun için içinde bulunduğumuzun bilincinde olup incelemeli, araştırmalı ve değiştirmeliyiz. Bu uğraş sürekli olmalıdır. Sürekli olarak olayların hareketliliğini izlersek ideolojik donanımı sağlarız. Ve kendimizi kavrayarak değişimin gerekliliğini ve bunun sonucu olarak müdahaleyi anlarız. Bunun başarılması bilginlemlenmeyle, partiyi yorumlamayla ve daha çok partileşmeyle mümkündür. Doğru olan gerçekliği kavramayı ise bugün daha çok yapmalıyız. Sürecimiz bunu azami ölçüde başarmamızı emrediyor. Neden? Çünkü; biz bunu öğrenme aşamasındayız. Bilinir ki öğrenirken daha çok çaba harcanmalıdır. Doğru yöntem kavrandıktan sonra zorlukları daha kolay aşabiliriz. Bu doğruları öğrenmeden güçlenemeyiz. Doğru olanı öğrenmek için daha çok pratiğe yönelmeliyiz. En büyük sahiplenme bunu yerine getirmek olacaktır. Bu gerçekler ışığında neye, nasıl müdahale edeceğimizi düşünmeli ve hayata geçirmeliyiz. Üretken olmayan, politik olmayan, duyarlılığını yitirmiş tüm yönlerimizi müdahalelerle hem görebilir ve hem de yenibiliriz. Partileşme ve inşa sürecimize uygun davranıp üretmeyi, politikleşmeyi, toplumu tanımayı ve kitlede yoğunlaşmayı öğrenmeliyiz.

Bütün bunlardan sonra, belirtmekte fayda gördüğümüz bir yön olarak da pratikten kopuk öğrenmeyi ve bu şekilde güçlenmeyi hedefleyen anlayışların yanlış olduğudur. Çünkü, hiçbir anlayışın pratikten bağımsız ele alınamayacağı ve bu nedenle de eylemi olmayan düşüncenin gelişme olasılığının olmadığını ve mahkum etmek gerektiğini de belirtelim. Sonu gelmez sınırsız tartışmalarla proleter ideolojiye güç taşınmaz. Aksine yapıyı burjuva klübüne çevirmek olur.

Bu süreçte bizim için en önemli noktaya vurgu yapmaya çalıştık. **Partiye göre şekillenmenin yaratılabilmesi, bilinç sıçramalarının mümkün olabilmesi için partinin hedeflerini iyi kavramalı ve onun yönlendirmesine uygun yoğunlaşılmalıdır.**

Eğer sürecimizden dersler çıkararak Parti’yi inşa etmek istiyorsak, sorunlarımızı pek çok noktada “ideolojik duruş” sorunu olarak ortaya koyuyor ve bunu aşma iddiası taşıyorsak, sorgulamayı da en temel noktadan; sınıf mücadelesi karşısında ki duruşumuzdan, ne oranda sınıf mücadelesine göre şekillenip şekillenmediğimiz üzerinden başlamak zorundayız... Sınıf mücadelesinin sorunları bir yanda, örgütsel sorunları çözmek bir yanda; sınıf mücadelesinin sorunları bir yanda; bireylerin kişilik sorunlarını çözmek, ideolojimiz doğrultusunda şekillendirmek bir yanda...; böylesi bir ele alış sorunları çözmez. Tam tersine sınıf mücadelesi pratiğini, hep bir takım sorunların çözümlerinden sonraya ertelediği için, çarpıklığı, dejenerasyonu kendi içinde büyütmeye hizmet eder.

Sorunlar karşısında çözücü olabilmek için, önce bu sorunları -şu kadronun, bu komitenin vs. değil- kendi sorunumuz olarak sahiplenmek gerekir. Sorunları dışında gören bir yaklaşım ancak bu sorunları ortaya koymakla, gerçekliği tanımlamakla yetinebilir; oysa sorunumuz çözmek, değiştirmek/dönüştürmektir, müdahale etmektir... Çözücü olmayı, değiştirici-dönüştürücü, müdahaleci olmayı bir bakış açısı, bir kişilik olarak içselleştirmek de sınıf mücadelesi içindeki konumumuzu nasıl belirlediğimizle ilgili bir sorundur...

Doğru bir bakış açısına sahip olduğumuz sürece, doğru yaklaşımda ısrar ettiğimiz sürece tüm zaafımıza, tüm yetmezliklerimize rağmen sınıf mücadelesini ileri taşıyabilecek güç biziz. Ve bu iddia ile mevcut zaaf ve yetmezliklerimizi pratik içinde aşma dinamiğini de taşıyoruz.

İçinde bulunduğumuz süreçte kitlelerle bağlarımızı sağlamlaştırmak her zamankinden daha elzem ve zorunludur. Son dönemde kitle hareketlerinde bir gelişme gözlemlendi. Özellikle 9 Kasım ve 1 Aralık işçi eylemleri, Trakya köylülerinin eylemleri, öğrenci gençliğin YÖK protestoları bunun göstergesidir. Kendiliğinden gelişen veya reformist parlamentarist ve sarı sendikaların önderlik ettiği bu hareketliliklerde yer almak, bu hareketlerin oluşmasında veya yürütülmesinde çaba harcamak, onlar üzerinde bir etki oluşturmak gelişmemize, kitle ile bağlarımızın gelişmesi ve güçlenmesine neden olacaktır. Devrimci yön içeren her eyleme katılmalıyız. **Eylem içeri-**

sinde öğrenmeli ve öğretmeliyiz. Eylemlerden uzaklaşmak bizim yaklaşımımız olamaz. Ancak bu şekilde gerçeği özümser ve değiştiririz. Kendi anlayışımızdan taviz vermeden, her eylemin aynı zamanda önderliğini yapmaya soyunduğumuzu unutmadan en aktif katılımı sağlamalıyız.

Kitlelerden öğrenmek ve kitlelere öğretmek devrimin esas öğretilerinden biridir. Bu gelişmemizin olmazsa olmazlarındandır. Aynı zamanda her eylemin A/P aracı olduğu gerçeği vardır. Bu eylemlerde partinin politikalarının, taleplerinin, yöneliminin en geniş kitleye yayılacağı hesaplayarak en güçlü katılımı sağlamalıyız. Bu pratiklerimizle kendimizde var olan eksiklikleri de böylece görebilir ve müdahalede bulunabiliriz.

Evet kitlelerin pratiğinden, kendi pratiğimizden öğrenerek ilerleyelim ve zaaflarımızdan arınalım. Önderliğin dikkat çektiği ve girdiği yönelim umut ve cesaret veriyor. Olumsuzluklardan sıyrılıp, bu olumlu sürecin bir parçası olduğumuzda ileriye doğru ilk adımı atmış olacağız. Süreç ve yaşanan dejenerasyon yığınla olumsuzluğu üzerimizde biriktirdi. Olumlu denen her yöne sahip çıkarken üzerimizde ağırlık oluşturan olumsuzluklarımızdan arınmanın zamanının geldiğini; tarih, devrim ve sınıf bilincinin omuzlarımızı yüklediği sorumluluk ve görevlerin ağırlığını hissederek, içinden geçtiğimiz sürecin zorluklarının farkında ve bilincinde olarak bunun bir zorunluluk olduğunu görüp sürece müdahale etmeliyiz.

Kıbrıs ve Kıbrıs

Bunun bir nedeni AB'li emperyalistlerin genişleme projesi karşısında ABD emperyalizmi ve Avrupa'daki en önemli ittifakı İngiltere'nin Ada özgülünde askeri ve siyasi denetiminin zedelenmesi kaygısıdır. AB'li emperyalistlerin AGSP çerçevesinde oluşturma sürecine girdikleri Avrupa Ordusu (AVOR) karşısında Ada'daki İngiliz üslerinin ve 30 bin TC askerinin bulunmasının gerekliliğini beyan eden ABD emperyalizminin Akdeniz'de askeri bir üs kurma projesiyle Ada'da hegemonyasını devam ettirme çabasıdır. Ki bunu AGSP konusunda Türk hakim sınıflarıyla öngördükleri çerçevede mutabakat sağlayarak Ada'daki askeri denetimini "garanti" altına almıştır.

Diğer bir nedeni ise bunlarla bağlantılı olarak; Rumların '93'te başvurdukları AB'ye üyeliğinin kabul edilme sürecinin yaklaşıyor olmasıdır.

Akdeniz'in ortasında jeo-stratejik konuma sahip Kıbrıs Adası yüzyıllar boyunca birçok defa sömürgeci imparatorlukların ilhak ve istilasına maruz kalmış, şimdilerde de emperyalistler arası hegemonya dalışında sürekliliğini sağlayan bir sorun olarak bir kez daha güncellenmiştir. Bunun bir nedeni AB'li emperyalistlerin genişleme projesi karşısında ABD emperyalizmi ve Avrupa'daki en önemli ittifakı İngiltere'nin Ada özgülünde askeri ve siyasi denetiminin zedelenmesi kaygısıdır. AB'li emperyalistlerin AGSP çerçevesinde oluşturma sürecine girdikleri Avrupa Ordusu (AVOR) karşısında Ada'daki İngiliz üslerinin ve 30 bin TC askerinin bulunmasının gerekliliğini beyan eden ABD emperyalizminin Akdeniz'de askeri bir üs kurma projesiyle Ada'da hegemonyasını devam ettirme çabasıdır. Ki bunu AGSP konusunda Türk hakim sınıflarıyla öngördükleri çerçevede mutabakat sağlayarak Ada'daki askeri denetimini "garanti" altına almıştır.

Diğer bir nedeni ise bunlarla bağlantılı olarak; Rumların '93'te başvurdukları AB'ye üyeliğinin kabul edilme sürecinin yaklaşıyor olmasıdır. Böylesi bir gelişmenin Ada'da Türkler'i azınlık durumuna düşürmesi, söz ve karar yetkilerinin olmaması ve askeri etkinliğinin tehlikeye girmesi Türk hakim sınıflarını telaşlandırmıştır. Faşist Kemalist diktatörlük Kıbrıs sorununda ortaya koyduğu çözüm önerisinin kabul edilmemesi durumunda Türkiye'nin AB'ye girmeme gibi bir kararı almak zorunda kalabileceğini ve Ada'yı ilhak edeceğini açıklaması Türk hakim sınıflarının Ada'yı ve sorunun çözümünü ne denli önemsediklerini görmek açısından önemlidir.

Özetle aktardığımız tüm bu gelişmelerle birlikte bu sürece nasıl gelindiğine ve Kıbrıs'ın nasıl bir tarihsel gelişim seyrine sahip olduğuna alt başlıklar halinde genel hatlarıyla bir göz atmak, değerlendirmek gerekmektedir.

KIBRIS'IN TARİHİ

Ada'nın Türklerle tanışması, 1571'de Osmanlı İmparatorluğu tarafından Venedikliler'den alınması ve 307 yıl boyunca hüküm sürdüğü bu topraklara yerleşmesiyle başlıyor. Ama bu egemenlik, 1878 yılında Osmanlı'nın Rus tehlikesine karşı Ada'yı -koruma güvencesi karşı-

lığında ve egemenlik hakkı Osmanlı'da, idare İngilizler'de olmak şartıyla, İngiltere'ye devretmesiyle (kiraya vermesiyle) son buluyor.

Bu süreç, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Osmanlı'nın Almanya ile birlikte savaşa girip kaybetmesiyle; İngiltere'nin 'kira sözleşmesi' ni feshedip nüfuz alanına dahil ederek Ada'yı artık İngiliz Uluslar Topluluğu'nun bir parçası yapmasıyla son buluyor. Kıbrıs, 1923'te Lozan ile birlikte artık yeni Türk devleti için tamamen gözden çıkarılmış ve İngiliz hakimiyeti tanınmıştır.

1950'lere gelindiğinde her ne kadar dönemin Türk Dışişleri Bakanı Necmettin Sadak, Mecliste "Kıbrıs meselesi diye bir meselemiz yoktur" dese de, Ada

elde ederseniz, makbulümdür" yaklaşımında açıkça görülmektedir.

1955 yılı Nisan ayına gelindiğinde Kıbrıs Rumları EOKA önderliğinde İngiltere'ye karşı bağımsızlığı hedefleyen kurtuluş hareketini başlatırlar; Ada yeniden karışıklıklarla sarsılır. Hedefte İngiltere ile birlikte Rum ve Türk işbirlikçiler de vardır. Bir süre sonra İngiliz işbirlikçisi Türkler'e karşı yönelen EOKA, buna karşılık Türklerin de Türkiye'nin yardımlarıyla örgütlenmelerini gündeme getirdi. Ada üzerinde Rumların ve dolayısıyla Yunanistan'ın etkinliğinin ve gücünün artmasından çekinen Türkiye, bizzat askeri-siyasi uzmanlarını göndererek örgütlediği Türk Mukavemet Teşkilatını oluşturdu. Bu durum,

artık hem Türkiye hem de İngiltere için sorun haline gelmeye başlamıştır. Bu yıllarda Yunanistan'ın da desteği ile Rumlar Ada'yı sahiplenme çabası içerisine girmişlerdir. Bununla birlikte Rumlar Ada'da bir referandum yapılması istemiyle ortaya çıkmışlar, Türkler referandumu boykot ettiyse de Rumlar'ın % 80'lere varan çoğunluğu Yunanistan ile birleşmeye (ENOSİS) "evet" demişlerdir. Bu sonuç Türkiye tarafından kabul edilmemiş ve Ada'da Rum ve Türkler arasında çatışmalar başlamıştır.

Bu olaylar yaşanırken Yunanistan da Ada'ya açıkça taliptir ve konuyu 1954'te BM Genel Kurulu'na götürür ama bir sonuç alamaz. Aynı yıllarda Türkiye de Ada üzerinde duyarlılığını artırır ve her gelişimini yakından izlemeye başlar. Bu durum, Lozan'da Türkiye adına anlaşmaya imza atan İsmet İnönü'nün dönemin başbakanı Adnan Menderes'e söylediği "biz Kıbrıs'ı Lozan'da gözden çıkarmıştık. Şimdi ne

Ada'daki İngiliz sömürgeciliğine karşı verilen mücadelenin muhtevasını değiştirdi. Artık sorun Türk-Rum kamplaşması niteliğine büründürüldü, bunda Yunanistan ve Türkiye'nin politikalarının payı birinci derecede yer tutmuştur.

Bütün bu gelişmelerin akabinde İngiliz, Türk ve Yunan devletleri Londra'da, çıkan karışıklıkları gidermek amacıyla masaya otururlar. Ama Yunanistan'ın Ada halkına Self-Determinasyon (Kendi Kaderini Tayin Hakkı) tanınması istemi, diğer devletlerin itirazıyla karşılaşır. Ve artık Türkiye resmen sorunda taraf konumuna gelir, zamanla bu sorunlar Türkiye ve Yunanistan'ın ilişkilerini de kördüğüm haline getirir.

Bu çözümsüzlük hali Ada'da her iki kesimin de silaha sarılmasına ve artık gergin ve kanlı yılların başlamasına neden olur.

1950'li yıllarda Ada'da bunlar olurken, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan güçlenerek çıkan ABD emper-

sorunu üzerine

yalizminin dünya ölçeğinde söz sahibi olmaya başladığı görülüyordu. ABD emperyalizminin bu yıllarda Marshall Planı ve Truman Doktrini çerçevesinde yarı-sömürgeleri denetimi altına alma çabası hız kazanmış ve bunda büyük başarı elde etmiştir. "Komünizm tehdidi" temelinde geliştirilen bu girişim ABD'nin etkinliğini artırırken diğer emperyalist ülkelerin pazar alanlarından yavaş yavaş çekilmelerini sağlamıştır. Yine bu süreçte, Türkiye ve Yunanistan bu pratik anlayış çerçevesinde ABD emperyalizminin denetimi altına girmiş, böylece ABD'nin Kıbrıs üzerindeki inisiyatifi İngiltere aleyhine gelişmeye başlamıştır. Uluslararası konjonktürde güç kaybetmeye başlayan İngiltere,

ayrışması başlar ve 1964 yılına gelindiğinde çatışmaların yeniden hız kazanması üzerine Ada'ya BM Barış Gücü adı altında yeni işgalciler gelir. Tüm bu süreç içerisinde Kıbrıs Türkleri de bir yandan devletleşme sürecini başlatır ve geçici Türk yönetimini kurarlar. Fiilen bitmiş olan fakat resmen devam etmekte olan cumhuriyet yanında Türk kesiminde devletleşme çabaları emperyalistleri yeniden devreye sokarak tarafların görüşmelere başlamasını sağlar. Bu kez Türkiye'nin politikaları doğrultusunda Türk kesimi "üniter devlet içerisinde özerklik" fikrini ortaya koyar fakat bu çözüm de Rum kesimi tarafından kabul görmez.

'70'li yıllara gelindiğinde Kıbrıs,

anlaşma sağlanamaz. Bunun üzerine, görüşmeler devam ederken, Türkiye 14 Ağustos 1974'te 2. Kıbrıs Harekatı adı altında işgalini genişletir ve bugün KKTC denen bölgeyi ele geçirir. İlk harekate ses çıkarmayan ABD ve diğer emperyalistler ikinci harekate tavrı alırlar ve olayı "işgal" olarak nitelerler. Ve ABD Türkiye'ye ambargo uygulamaya başlar.

İŞGALDEN GÜNÜMÜZE KIBRIS

Ada'nın hareket ile işgal edilen bölgesinde Türkler devletleşmede bir adım daha atarak Kıbrıs Türk Federasyonu Devleti'ni kurarlar, kısa süre sonrasında da nüfus mübadelesi yapılarak Ada resmen bölünmüş olur. Bu mübadele sonucunda 180.000 Rum ve 100.000 Türk, yerlerini terk etmek zorunda bırakılmışlardır. Ortaya çıkan tablo şudur; **artık çözüm, yalnız iki toplumlu değil, iki bölge- li nitelik taşıyacaktır.** Bir süre sonra Türk tarafının 1960'lı yıllardaki özerklik isteminin yerine iki ege- men toplumdaki oluşacak bir "federasyon" isteminin almasıyla bu tablo tamamlanır.

Rumlar uzun süre karşı çıksalar da, sonunda bu tezin geçerliliğini kabul etmek zorunda kaldılar ve böylece 1977 ile 1979 arasında iki toplumun liderleri imzaladıkları "doruk" antlaşmalarında "çözümün" adını "federasyon" olarak koydular.

15 Kasım 1983'e gelindiğinde Kıbrıs Türkleri, devletleşme sürecine noktayı koyarak KKTC'yi ilan ettiler. KKTC'nin ilan edildiği ve ege- menlik alanlarının belirlendiği süreçte toprak dağılımı ise şöyle idi: Ada topraklarının %60'ı Rumlar'da, %37'si Türkler'de ve geri kalan %3'lük dilim ise İngilizler'in elinde; nüfuz alanları (üsler), yeşil hat ve BM Güvenlik Bölgeleri olarak ayrış- mıştı.

BM her ne kadar KKTC'nin ilanı girişimini "ayrılıkçı" bir hareket olarak nitelese de, bu oluşumu kınasa da görüşmeler sürdürüldü. Bütün bu yıllar boyunca, 1990'lara kadar BM gözetiminde yapılan çalışmalar gerek Rum kesiminin gerekse Türk kesiminin itirazları ve yaşanan gerginlikler sonucunda kesintilere uğradı.

Son on yıllık gelişmeleri kısaca özetlersek;

a) Rum kesiminin Kıbrıs adına AB üyelik başvuru süreci: 1990 yılına gelindiğinde Rum kesimi Kıbrıs adına AB üyeliği başvurusunda bu-

Bütün bunlar sonucunda Kıbrıs halkları, yaşanan sorunların çözümlerinde ve çözümsüzlüklerde kendi istemleri doğrultusunda değil genel olarak emperyalist güçlerin ve taraf ülkelerin kendilerine çizdikleri rolü oynamaya mahkum bırakılmışlardır. Ada'da devrimci-proleter mücadelenin güçlü olmayışı bu durumu Ada halkı aleyhine güçlendirmiş, tek tek karşı koyuşlar ise geneli kapsayan bir nitelikte olmadılarından her seferinde kolayca bastırılmış ve bu tür girişimlere ön ayak olan aydınlar birer birer yok edilmişlerdir. Sorunların yaratılmasından bugüne yine sorun üreten binlerce emperyalist çözüme karşın Ada halkları sürekli bir biçimde birliği istemişlerdir. Yine son süreçlerde tirmandırılan gerilime rağmen Ada'da yaşayan her iki toplum daha önce de örneğini yaşadığı biraradallığın yeniden yaşanmasını emperyalist "çözümler" yerine kendi öz çözümlerinin hayata geçirilmesini istemektedir.

Ada'daki sorunlar karşısında da pes etmek durumunda kalır. Stratejik noktalardaki üs alanlarını elinde bulundurma şartıyla Ada'dan çekilmeye hazır olduğunu resmen açıklar. Ve bu süreçte ABD tamamen devreye girer ve NATO üyesi iki ülke; Yunanistan ve Türkiye üzerindeki etkisini kullanarak tarafları masaya oturtur. Yoğun görüşmelerden sonra, ABD'nin taraflara önerdiği "çözüm" formülü kabul edilir: Siyasi eşitlik ve ortak egemenliğe dayalı Bağımsız Kıbrıs Cumhuriyeti, tarihsel 16 Ağustos 1960'tır.

Kurulan bu cumhuriyetin ömrü üç yıl sürer. Özü itibarıyla emperyalist çözüm olmasının yanında kurulan cumhuriyetin yeni anayasa değişikliği ile Türkler hükümetten dışlanırlar ve Rumlar hükümete egemen olurlar. Bu da emperyalist çözümün fiyaskosundan başka bir anlam taşımamaktadır.

1963 yılıyla birlikte Ada'da nüfus

ağır ağır dönüm noktasına doğru yol almaya başlar. ABD emperyalizmi Rumlar'ın RSE (Rus Sosyal Emperyalizmi) ile yakınlaşmasını engellemeye çalışır ve bunun için de Yunanistan'da iş başına getirdiği Albaylar Cuntası'nı kullanır. **15 Temmuz 1974'te Ada'da Makarios devrilir ve yerine yeni Kıbrıs cumhurbaşkanı olarak Sampson getirilir.** Yönetimi devralan Sampson 20 Temmuz '74 sabahı yeni hükümeti ve Yunanistan'la birleşmeyi (ENOSİS) ilan ederken, aynı saatlerde 1. Kıbrıs Harekatı adı altında Türkiye'nin Ada'yı işgali başlar. Türkiye, Ada'ya acil müdahale kararı almıştır.

Bütün bu gelişmeler sonucunda önce Yunanistan'da, sonra da Kıbrıs'taki Rum cuntası çöker. Ve taraflar 25 Temmuz-8 Ağustos 1974 tarihleri arasında Cenevre'de masaya otururlar. Ada'da iki ayrı yönetim biçimi kabul edilir. Ama paylaşım ve yönetim biçimlerinde

lunur. Böylece başlayan bu yeni süreç her ne kadar sorunlu bir üyeliği gündeme getirecek olsa da, AB tarafından başvuru kabul edilir ve tam üyelik için öngörülen zaman olarak 1998 yılı belirlenir.

Bu gelişmeleri izleyen ve Kıbrıs Rum kesiminin 1993 yılında Yunanistan ile ortak bir savunma antlaşması imzalaması ile iyice gerilen ortam, aynı şekilde KKTC'nin de Türkiye ile bir savunma ve işbirliği antlaşmasına imza atmasıyla 1994 yılında iyiden iyiye ilişkiler de kopma noktasına gelir. Her ne kadar Ada'lı liderler bu gelişmelerden ve korunan statükodan memnun olsalar da; BM ve AB'nin üzerlerindeki baskısı ile Lefkoşe'da tekrar bir araya gelirler. Fakat sonuçsuz kalan bu görüşmelerden de herhangi yeni bir şey elde edilmez.

Buraya gelinene kadar olan süreçte ve sonrasında ise Ada'daki ekonomik ve siyasal dengeler ise sürekli değişmektedir. Ada'nın iki toplumlu sürecinin başlangıcından bu yana geçen 20 küsur senede Türk kesimi mutlak anlamda fakirleşmeye ve dünya ekonomisinin dışına düşmeye başlamıştır. Barış Harekatı adı altındaki işgal yıllarından bu yana el konan fabrikalar, stoklar bitene kadar üretim yapmış ve sonrasında kapatılmışlardır. Bu, Türkiye'nin Ada'nın ekonomik gelişiminin önüne koyduğu ganimetçi mantığın bir sonucudur. Bütün bu yıllar boyunca Rumlar'ın geride bıraktığı zenginlik silinip süpürülmüştür. Rum kesimi ise bu süreç içerisinde kendi ekonomisini geliştirmiş ve Batı dünyasına entegre olacak bir dinamik yaratmıştır. Ekonomik gelişmelerin düzeyini, iki kesimin kişi başına düşen milli gelirlerinin '74 öncesi ve günümüz verilerinde çok açık bir şekilde görmekteyiz. 1974 yılı rakamlarında Güney'in (Rumlar'ın) 8000 dolarına karşılık, Kuzey'in (Türkler'in) 6000 dolarlık kişi başına düşen milli geliri görülmekteyken günümüz rakamlarında Güney'in 15 bin dolarına karşılık, Kuzey'in 3000 dolarlık kişi başına düşen milli geliri görülmektedir. Bu da, yaşananlar ve tercih edilen siyasal tavırların bir sonucu olarak KKTC'nin değil AB'ye Rum kesiminin bile adaptasyonunu sorunlu bir hale getirmektedir.

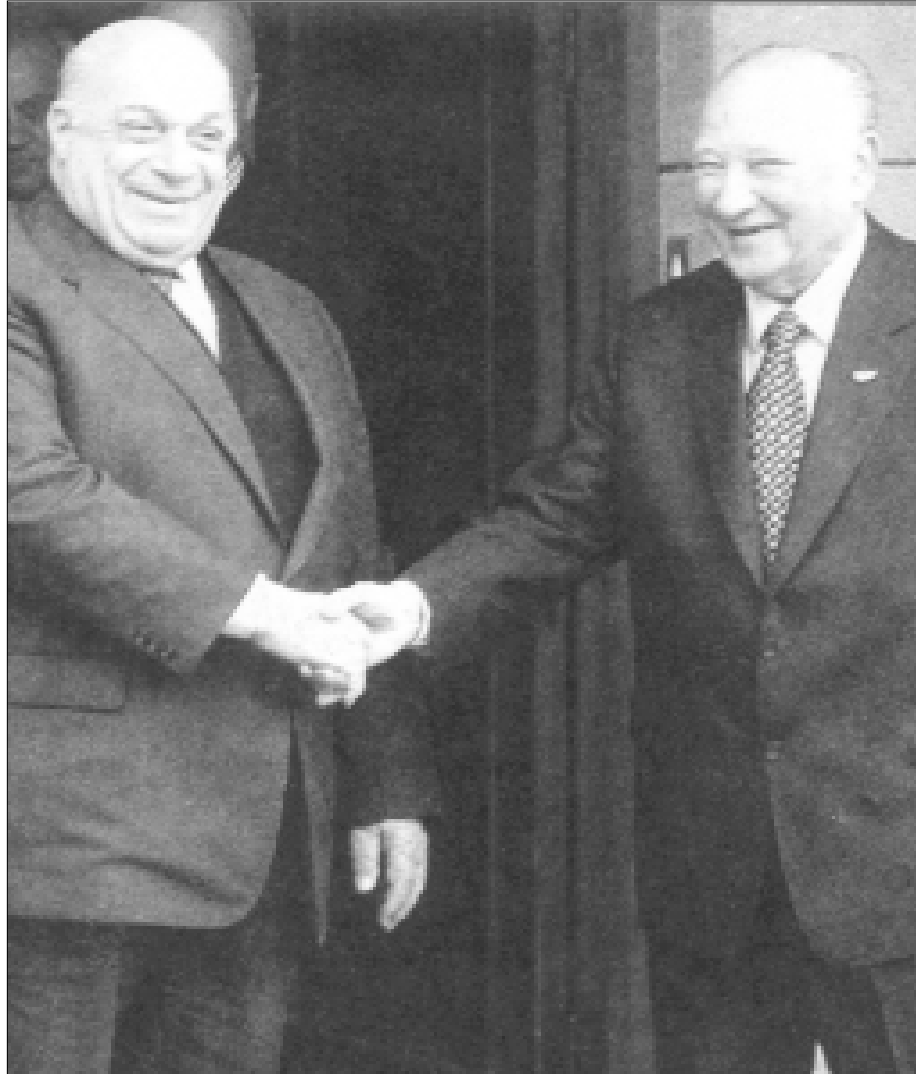
Yukarıda aktarmaya çalıştığımız gelişmeler de göstermiştir ki, Kıbrıslı Türkler üretmeyen bir toplum haline getirilmişlerdir. Aynı zamanda bu gelişmeler Ada'nın Kuzey'inde sistematik bir beyin göçünün yaşanmasına ve sonuç olarak da insan malzemesi yönünden gerilemesine neden olmuştur.

Konuya açıklık getirmesi açısından, nüfus istatistiklerine şöyle bir göz atmakta fayda vardır. 1970'lerde nüfus oranı: % 78 Rum, % 19 Türk ve % 3 Maronit, Ermeni, vs'den oluşmakta iken, 1995 yılına gelindiğinde bu oran % 84 Rum, %12.5 Türk ve % 3.5 diğerleri şekline dönüşmüştür. Ada nüfusu

sunun 740.000 civarında olduğunu da gözönüne alırsak nüfustaki hareketlenmeyi çok daha rahat gözlemlene imkanı bulmuş oluruz.

Bu genel nüfus kaybı ise; KKTC nüfusunun üçte ikisini bulan ve Türkiye'den giden insanlarla karşılaşmaya çalışılmıştır. Böylece hem Türkiye'nin soruna bakış biçimi, bu insanlar aracılığı ile Ada'ya transfer edilmiş, hem de siyasal denetim tamamen Türkiye'nin eline geçmiştir. Kıbrıs Türkleri diye bahsettiğimiz ama bugün Türkiyeli bir nüfustan oluşan bu insanlar aynı zamanda Türkiye'nin "yavru vatan"ı koruma atmosferinin ve politikalarının da uygulayıcıları durumuna gelmişlerdir.

Bütün bu oluşumlar, beraberinde; ırkçı ve faşist kadrolaşmayı ve tamamen Türkiye'ye bağımlı, denetim altındaki bir hükümet oluşumunu mey-

dana getirmiştir. Türkiye'nin KKTC'ye bu tam hakimiyeti ile birlikte, Ada'da kontr-gerilla merkezleri oluşturulmuş ve bu oluşumlara uygulamalarında hareket serbestisi tanınmıştır. Bu da Ada'da bir kaosun ve terör havasının yaşanmasına olanak tanımıştır. Ada'daki bu kontr-gerilla oluşumunun temel amacı; gerek Türkiye'de gelişen halk muhalefetine dönük faaliyeti ve gerekse iki toplumun halklarının kendi çözümlerini üreten devrimci-demokrat ve aydınlarına yönelik faaliyetleridir. Bu oluşum Ada'da sürekli kargaşa yaratarak varlık zeminini sağlamlaştırmaktadır. Türkiye'de yaşanan ve Susurluk somutunda ortaya çıkan ilişkilerin önemli bir ayağının Kıbrıs'taki bu oluşumların oluşturduğunu görmek

de gerekir.

b) Füzeler kriziyle başlayan süreç: Ve böylece 1997 yılına gelindiğinde tüm bu olumsuzlukların üzerine yeni bir kriz daha patlak verdi. 1997 yılı Ocak ayında Rum yönetimi Yunanistan ile imzaladığı ortak savunma antlaşması uyarınca Rusya'ya S-300 füzeleri siparişi verdi. Hemen akabinde de KKTC'nin ve Türkiye'nin tepkileri gündeme geldi.

Aslında, Rum tarafının Yunanistan ile ortak savunma antlaşması imzalaması, S-300 füzeleri satın alması girişimi ile; KKTC'nin Türkiye'nin etkili garantisini talep etmesi ve Ada'daki Türk askeri varlığını pekiştirici antlaşmalar imzalaması, taraflarca çizilen yolların ve uyumsuzluk bağlamında birbirlerine karşı "güçlenmelerinin" bir aracı niteliğine bürünmüştür. Ve iki

Temmuz ayına gelindiğinde taraflar, BM çatısı altında New York'ta biraraya gelirler. Bu görüşme süreci bir bakıma umut vericidir. Çünkü, taraflar 1994 yılındaki görüşmelerden beri, Kıbrıs gibi küçük bir coğrafyada üç yıldır biraraya gelmemişlerdir. Bir sonuç alınmayan ve zaten bir sonuç da beklenmeyen bu görüşmeler en azından, tarafların Ada'ya döndükten sonra da yüzyüze görüşme kararı almaları bakımından bir gelişme sayılabilir.

Ve böylece 20 Temmuz'da New York'ta yapılan görüşmelerin ikinci turu, 11-16 Ağustos 1997 tarihleri arasında Montrö'de başlatıldı.

Montrö öncesi; Türkiye KKTC ile, 20 Ocak 1997 tarihli ortak deklarasyonu ve 20 Temmuz 1997 tarihli ortak açıklamada belirtilen konuların hayata geçirilmesine yönelik bir adım daha attı; KKTC ile ekonomik ve mali bütünleşme, güvenlik, savunma ve dış politikalarda ortaklık konularında "kısmi" bütünleşmenin sağlanmasını hedefleyen bir Ortaklık Konseyi kurulmasına ilişkin antlaşmayı imzaladılar. Genel anlamda "entegrasyon"u hedefleyen bu antlaşmanın asıl amacı ise; Montrö öncesi AB'ye ve AB'nin Kıbrıs'ın üyeliğinin (uluslararası arenada Kıbrıs'ı 1960'taki cumhuriyetin oluşumundan beri Rum kesimi resmi olarak temsil etmektedir) kabulü yönündeki yaklaşımların karşısına zorlayıcı nitelikli bir koz koymak ve Rum kesimi ile AB arasında başlatılacak olan üyelik müzakerelerinin başlatılması kararının doğuracağı olumsuz gelişmelerden AB'nin sorumlu olacağını hissettirmektedir.

d) Lefkoşe Zirvesi: 4 yıl aradan sonra Lefkoşe'da (KKTC) Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş ile Güney Kıbrıs Rus Yönetimi (GKRY) lideri Glafkos Klerides "yeniden bir diyalog süreci kurma" amacıyla biraraya geldiler. Denktaş çözüm önerisi olarak; dışarda tek temsil edilecek ama içeride iki eşit egemenliğe dayalı iki eşit devlet formülünü ortaya koyarken, buna; çözüm olsa da olmasa da AB üyeliğine alınacak olan Rum kesimi tarafının yanaşmayacağını ifade ediyor.

Bu arada 18 Aralık'ta her iki liderle görüşen İngiltere'nin Kıbrıs özel Temsilcisi

David Honey

"son üç ay içerisinde çok cesaret verici gelişmeler yaşandı. Birleşik Bir Kıbrıs" AB'de görmek isteriz" diyerek İngiltere ve dolayısıyla AB'liğin sürece çözüm olarak öngördüğü planı ortaya koydu. Açıktır ki bu yaklaşık AB emperyalistlerini Ada'yı AB'liği içerisinde konumlandırarak, Akdeniz'de stratejik bir nokta elde etme isteklerinin devam ettiğini göstermektedir.

TÜRKİYE'NİN KIBRIS POLİTİKALARI ÜZERİNE

Türkiye'nin geçmişten günümüze

taraf da bunları, karşı tarafı uluslararası alanda gündeme getirmeye çalışmıştır ve sorunun sürekli canlı kalmasını sağlamasının çabası içerisine girmiştir.

Yalnız burada dikkat edilmesi gereken bir husus göze çarpmaktadır: Her iki tarafın başvurduğu güçlenme araçları arasındaki farklılık! Rum tarafı genellikle yerleşik kurum veya mekanizmaların işletilmesini savunuyor ve kullanırken Türk tarafının araçları genellikle hukuken savunulabilir olmasına rağmen görece "yeni" kabul edilmesinin ek külfetini getiriyor. Ve böylece bu sorunlar kısa vadeli diplomatik girişimlerle, ısrarla savunulmaya başlanan asli çözüm yolları haline gelmektedir.

c) Tarafların New York buluşması ve Montrö süreci: 1997 yılının

gelen devlet politikalarına baktığımızda, Kıbrıs konusunda birbirinden farklı iki temel politikası olduğunu görüyoruz. Bunlardan birincisi; hem Türkiye'nin ve hem de KKTC'nin resmi tezi olmuş ve bu iki toplumda da geniş bir destek bulmuştur. Buna göre Kıbrıs sorunu 1974 harekatı ile kesin olarak çözülmüştür. Ada en makul biçimde ikiye bölünmüş, barış gelmiş ve her iki toplum kendi yaşamıyla başbaşa kalmıştır. Devlet içinde bu tezin savunucuları Rum kesiminin her eylemi karşısında "madem öyle istiyorlar, biz de Kıbrıs ile içimizde bütünleşiriz" tavrına girmişlerdir. Fakat bu tavır da ve dolayısıyla devletin bu tezi de hem kendi içinde hem de uluslararası alanda tutarlı değildir. Çünkü bu tezin temelinde yatan; ayrılmaya ve ayrı kalmaya bu denli istekli bir yaklaşımda bulunan bir tarafın, diğer tarafın kendi başına -örneğin, AB'ye girmesine karşı çıkması pek ciddi olmamakta ve ciddiye alınmamaktadır. Burada Türkiye'nin 1960'larda cumhuriyetin kurulduğu süreçte Kıbrıs üzerinde üç ülkenin (İngiltere, Yunanistan, Türkiye) garantörlük hakkı yanında Türkiye ve Yunanistan'ın birlikte üye olmadıkları bir oluşuma Kıbrıs'ın giremeyeceğinden yola çıkarak Rum kesiminin AB üyeliğinin ancak Türkiye'nin AB üyesi olmasıyla mümkün olabileceğini savunmasıdır. Ancak unutulmamalıdır ki, bu tezin savunulabilmesi birleşik bir Kıbrıs savunularak mümkündür.

Bu yaklaşımın dışında ama yine bir devlet yaklaşımı olarak göze çarpan ikinci yaklaşım ise; genellikle devlet içinde bazı aydınlar ve "sol" partiler tarafından savunulmaktadır. Buna göre "Türk devleti tutarlı olmalı, Londra ve Zürih antlaşmalarının dışına çıkmamalı, '74 müdahalesi de geçerliliğini bunlardan almalıdır. Bu antlaşmalar Kıbrıs'ın bütünlüğünü öngörür ve altında da bizim imzamız vardır" denmektedir. Bu her ne kadar tutarlılık ve uluslararası platformlara saygılı bir görünüm arz etse de değişimler dikkate alınmadığı sürece gerçekçi olmaktan uzaklaşmaktadır. Çünkü; Rum kesiminin AB üyeliğine karşı çıkma adına, KKTC ile entegrasyon vb. düşüncelerin gündeme gelmesi taksim ve ilhak şeklinde Kıbrıs'ın bütünlüğü anlayışına aykırı davranılmaktadır. Keza Londra ve Zürih antlaşmaları Kıbrıs'ın bütünlüğü temelindedir.

Yukarıda kısaca açıklamaya çalıştığımız iki politik tezin Türkiye'nin başından beri Kıbrıs konusundaki anlayışının farklı şekillerdeki yansımasıdır. Böylece Kıbrıs'a yönelik çözümleyici bir politika ortaya koymak yerine kendi devlet çıkarlarını uygulamaya çalışmaktadır. Bu durumu en güzel; Rum kesiminin AB üyeliğini KKTC'nin çıkarları temelinde red ediyor gözükmemesine karşın özünde kendi AB üyeliğini garanti altına almak için Kıbrıs sorunu nu kalkan olarak kullanmasında görü-

yoruz.

Avrupa'nın dolayısıyla AB'nin tercihi, her ne kadar Kıbrıs Rum kesiminin üyelik başvurusunu gündemine almış olsa da bölünmemiş bir Kıbrıs'tan yana. AB üyelik şartlarını Rum kesimi sağlıyor olsa da siyasal alandaki pürüzlerin varlığı bunu zorlaştırmaktadır. Türk kesimi ise gerek ekonomik-siyasal istikrarsızlığı ve gerekse bütünlüğü savunmama anlayışı AB üyeliğinin hayal bile olamayacağını ortaya çıkarılmaktadır. Bugünkü durumuyla değil AB'ye girmek, Rum kesimi ile bütünleşmesi bile sorundur. Bütün bunları gözönünde bulunduran AB "iki bölge, iki toplumlu, bölünmemiş bir Kıbrıs"ın üyeliğini istediğini belirtmesine rağmen, gelişmeler dikkate alınarak ikiye bölünmüş bir Kıbrıs'ın da AB'ye üye olamayacağı anlamının

çıkartılmamasını üstüne basarak belirtmekte ve soruna bakışını bu temelde ortaya koymaktadır.

BM'nin soruna bakışı ise; AB'nin uyguladığı politikardan pek farklı olmamakla birlikte sorunu daha geniş boyutlarıyla ele alması ve iki tarafı; Kıbrıs'ta kurulacak devlet, federal ve tek egemenlik esasına dayalı olacak, serbest dolaşım olacak ve her iki tarafta gayrimenkulleri bulunanlar geri dönebilecekler. Bu temelde masaya oturtmaya çalışılmaktadır.

Yaşanan bu süreçlerde ABD ise hem AB ve BM'nin "çözüm" çalışmalarını yakından izlemekte hem de bu konuda tarafların çözümsüzlüğe düştüğü anda da devreye girmeyi beklemektedir. ABD, Kıbrıs sorununun

çözümü için Bosna'da devreye soktuğu diplomatı Holbrooke'u, burada da devreye sokmuş ve taraflarla bilgilenecek yönelik görüşmelere başlamıştır. Çözüm konusunda ise; her iki tarafı da kızdırmayacak şekilde, federasyon çatısı altında tek bir devlet oluşumunu istemektedir. Ve artık, uluslararası alanda da, taraflarda da sorun karmaşıklaştığı anda devreye girerek çözüm sağlamayı ve itibarını daha da yükseltmeyi düşünmektedir.

Kıbrıs Rum kesimi ise gerek AB üyelik müzakerelerinin kısa sürede başlayacağından kaynaklı, gerekse tüm yaşananlardan sonra "soruna en iyi çözümün bugünkü durum" olduğuna inanmaya başlamasından kaynaklı olarak politikalarını da buna göre şekillendirmektedir. Aynı şekilde; "Türk ve Rumların ayrı ayrı barış

yaklaşımlarında olduğu gibi Yunanistan'ın da bu sorunu; Türkiye ile ilişkilerinde, Ege sorununda ve uluslararası alanda kendi politikaları doğrultusunda kullanmaya çalıştığı görülmektedir.

SONUÇ OLARAK

Yazının genel seyri içerisinde de görüleceği gibi 1950'li yıllara kadar Kıbrıs'ta iki toplumun biraradalığı ve içiçeliği görülmektedir. Özellikle bu yıllardan sonra yani 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası dünyanın tek hakimi olmaya çalışan ABD'nin bölge üzerinde denetim kurmaya çalışması Ada'nın içinden çıkılmaz sorunlarla karşılaşmasının temelini teşkil etmektedir. Emperyalizm özü itibarıyla, sorun çözmekten ziyade sorunun nedeni olma doğasına sahiptir.

İngiliz emperyalizmine karşı Ada'da gelişen ulusal bağımsızlık mücadelesini ABD emperyalizmi kendi denetimi altına alarak mücadelenin muhtevasını değiştirmiş ve iki toplumu birbirine düşman hale getirmiştir.

'60'lı yıllarda taraf ülkelerin sorunu çözmeye temelindeki "cumhuriyet" girişimi yine ABD emperyalizminin çabalarıyla fiyaskoyla sonuçlandırılmış ve Kıbrıs, dönüşü olmayan bir biçimde emperyalist oyunların içerisine itilmiştir.

Bütün bunlar sonucunda Kıbrıs halkları, yaşanan sorunların çözümlerinde ve çözümsüzlüklerde kendi istemleri doğrultusunda değil genel olarak emperyalist güçlerin ve taraf ülkelerin kendilerine çizdikleri rolü oynamaya mahkum bırakılmışlardır. Ada'da devrimci-proleter mücadelenin güçlü olmayışı bu durumu Ada halkı aleyhine güçlendirmiş, tek tek karşı koyuşlar ise geneli kapsayan bir nitekte olmadığından her seferinde kolayca bastırılmış ve bu tür girişimlere ön ayak olan aydınlar birer birer yok edilmişlerdir. Sorunların yaratılmasından bugüne yine sorun üreten binlerce emperyalist çözüme karşın Ada halkları sürekli bir biçimde birliği istemişlerdir. Yine son süreçlerde tırmandırılan gerilime rağmen Ada'da yaşayan her iki toplum daha önce de örneğini yaşadığı biraradalığın yeniden yaşanmasını emperyalist "çözümler" yerine kendi öz çözümlerinin hayata geçirilmesini istemektedir.

Gelinen süreç yukarıda da belirttiğimiz gibi Ada'yı geri dönülmez bir rotaya sokmuş; tek toplum, iki topluma, iki bölgeye, iki ulusa ve nihayetinde de iki devlete dönüştürülmüştür.

Son söz olarak; Kıbrıs sorununun çözümü Ada üzerinde yaşayan ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesi temelinde ve iki Uluslu Bağımsız Demokratik Kıbrıs Cumhuriyeti ile mümkün olacağını yaşananlar ortaya koymaktadır.

“Ölüm Oruçlarının destekçisi, bakanlık uygulamalarının kendisidir”

İnsan Hakları Bildirgesinin kabulünün 54. yılına ezilen ulus ve halklara karşı başta yaşam hakkı olmak üzere her türlü baskı, zulüm ve işkencenin uygulandığı, açık sınırının altında yaşamaya itilerek, evsiz-barksız-işsiz bırakılan insanların sayısının çığ gibi büyüdüğü, emperyalizmin haksız savaşlarda insanları katlettiği, insanca yaşamın halklara reva görülmediği bir dünya panoramasıyla giriliyor. Ülkemiz ege-menleri de bu gerçekliğin içinde kendi yerini alarak yarı-sömürgesi olduğu emperyalizmin politikalarıyla Türkiye halklarına zulmün, yoksulluğun binbir çeşidini uyguluyor. “Demokratikleşme” adı altında yapılan Anayasa değişikliği oyunlarının oynandığı ve hapisanelere yapılan 19 Aralık katliamının da yıldönümü olduğu süreçte gazeteci-yazar Celal Başlangıç ile Türkiye’nin insan hakları tablosu ve Ölüm Oruçları konularında söyleşi yaptık.

-İçinden geçtiğimiz süreçte Türkiye’nin durumunu insan hakları açısından nasıl değerlendiriyorsunuz? Özellikle “demokratikleşme” denilerek yapılan Anayasa değişikliklerini gerçekten bir “demokratikleşme” adımı olarak görmek mümkün mü?

Öncelikle bu Anayasa değişiklikleri tabi ki Türkiye’nin kendi iç dinamiklerinden kaynaklanan değişiklikler değildir. Meclisin Türkiye’yi demokratikleşmeye doğru taşımasının getirdiği bir sonuç değil, tümüyle Avrupa’nın baskısıyla gelen ve göstermelik değişikliklerdir. Yani önce zihniyet değişmeli ama öyle bir zihniyet değişikliği henüz yok, tam tersi biraz daha geriye gitme var. Bunun en büyük örneği de son Anayasa değişiklikleriyle gözaltı süresinin Türkiye’nin her yerinde 4 güne kadar inmesi. Ama Olağanüstü Hal Bölgesi’nde 1990 yılında çıkarılan 430 sayılı kararname ile her 4 gün sonrası 10’ar gün uzatma alınarak en üstü 40 güne varan gözaltılar yaşanmaya başladı. Bu zamana kadar yaşanmıyordu, yani 10 günle sınırlıydı gözaltı, şu ana kadar çok fazla aşmıyordu. Şimdi cezaevine de götürülüyor, normalde cezaevinden sorgu için alınabiliyor diye bir maddedir o 430 sayılı kararnamenin 13/C bendi. Fakat cezaevine bile götürülmeden savcılık tutuklar tutuklamaz

gözaltını uzatma süresi isteniyor ve böylece tutuklanan kişi cezaevine gitmeden tekrar gözaltına alınıyor. Bu bile bunların ne kadar göstermelik değişiklikler olduğunu gösteriyor. Gözaltında ölümler sürüyor, karakollarda işkence iddiaları yoğunlaştı. Cezaevleri zaten tam bir içler acısı halde. Kaldı ki orada operasyonun üzerinden 1 yıl geçti ama yargılananlar operasyona uğrayan mahkumlar, ölenler, yaralananlar. Güvenlik görevlileriyle ilgili o bütün adli tıp raporlarına karşın doğru düzgün bir dava açılmış değil. Bunun karşılığında o tür adli tıp raporlarını hazırlayanlar hakkında, onları dışarıya sızdıranlar hakkında, soruşturma açılmış durumda ve Türkiye AİHM’de sürekli davalar kaybediyor. Kitaplar toplatılıyor, gazeteler toplatılıyor, radyolar kapatılıyor. Yani bu anlamda Türkiye bir yandan işte Kopenhag kriterlerine uyma sürecinde, AB’ye sözler verip Anayasasını buna göre düzenlerken, diğer yandan uygulamada alabildiğine baskıcı bir rejimin bütün özelliklerini gösteriyor.

-AB’nin baskıları sonucunda bu değişikliklerin yapıldığını söyle-diniz. Ama AB’ye üye ülkeler de kendi içlerinde bir “terör” konsepti oluşturuyorlar, “Anti terör” yasaları çıkarıyorlar. AB bu durumda Türkiye’ye nasıl baskıda bulunabilir insan hakları açısından?

Tabi şu anda AB’nin durumu farklı. Kendi kriterleri Türkiye’nin çok üzerinde olduğu için onlar biraz geriye de çekseler kendi kriterlerini, bizimki kadar kötü olamazlar şu anda.

-Peki bu süreç bizim yaşamımıza nasıl yansımaya?

Zaten hali hazırda bizim ülkeyi yönetenler bundan bir sonuç çıkarmaya başladılar ve terör konusunda bütün ülke çapında uyguladıkları halkın üzerindeki baskının ne kadar haklı olduğunu anlatma çabasına giriştiler. Özellikle 11 Eylül’ün sıcak-

lığı geçtikçe de batıdaki bu tür uygulamaların ne kadar yanlış olduğuna değinilmeye, muhalefet hareketi gelişmeye de başladı. Zaten bu anlamda batının daha fazla geri bir noktaya çok fazla gideceğini tahmin etmiyorum, bu konuda. Türkiye nereye gidecek önemli olan bu. Şimdi ülkeyi yönetenler çok ciddi bir değişiklikten yana değiller hatta giderek baskıcı yöntemlerini artırıyorlar. Özellikle Kürt sorunu özelinde, bir gün içinde HADEP’in binaları basıldı, herkes gözaltına alındı, meşru bir partinin, Anayasaya göre kurulmuş bir partinin seçimlerde alacağı oyun yarattığı endişe MGK’da konuşulur hale gelmiş yani böyle bir ağırlık % 5-7’lik bir oy ağırlığı bile ülkeyi yönetenleri rahatsız ediyor. Bu anlamda nereye gidecekleri belli. Ülkede muhalefeti tamamiyle ortadan kaldıracak bir yöntem uyguluyorlar, belki AB kriterlerine de ancak o zaman uyacaklar. Yani hakkını talep edecek Kürt; hakkını talep edecek sendika; haklarını talep edecek gençlik kalmadıktan sonra alabildiğine örgütsüzleştirdikten sonra AB

kriterlerini uygulayacaktır.

-Bu “demokratikleşme” söylemleri içinde sizin de kitabınız toplatıldı DGM tarafından.

Türkiye’nin “demokratikleşme”de attığı adım çok göstermelik bir adımdır. Bunun en büyük kanıtlarından biridir kitap toplatmalar, kaset toplatmalar, şimdilerde ona da başladılar biliyorsunuz. Yani Türkiye kendi iç dinamiklerinden kaynaklı bir demokratikleşme sınavı vermedikçe, Türk insanı bunun mücadelesini etmedikçe batıya karşı bu tür göstermelik değişiklikler yapılacak ama içeride muhalefetin sesini alabilmesine boğan, baskıcı rejim sürecektir. Bu anlamda kitaplar da toplatılacak, gazeteler de kapatılacaktır.

-Yine DGM yasasında da değişiklikler gündeme geldi. DGM’lerin kaldırılması Ölüm Oruçlarının da ilk talepleri içinde yer alıyordu. Daha sonra gündemden düştüyse de yeni değişikliklerle birlikte yeniden tartışılmaya başlandı.

Ama bu tartışmalar da yanlış oldu, yani temiz toplum isteyenler birden bu çete suçlarının DGM’de yargılanmasını ister hale geldiler. Yani gene halkı ters köşeye yatırdılar ve DGM’ye bir şekilde prim çıkardılar burada. Uygulamanın düşünce suçlarını DGM’lik suç olmaktan çıkartacağı yerde çete suçlarını DGM suçu olmaktan çıkarması bunun sonucuydu. Fakat DGM’lerin tümüyle ortadan kalkması gerekiyordu. Öyle ters birşey yaptılar ki sonuçta bazı insanları, temiz toplum isteyenleri özellikle DGM’yi savunur hale getirdiler. Şimdi de küçük sesler var ama 78’lerde DGM’lerin kaldırılması sürecinde “DGM’yi ezdik, sıra MESS’te” diye işçi sendikaları ayağa kalkmışlardı o dönemde. Şimdi bunların bir belirtisi yok.

-Hapishanelerde de 1 yılı aşkın süredir devam eden Ölüm Oruçları var. Devletin, sorunun çözümü çok basit olduğu halde, çözmeme

konusunda direnmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Çok ciddi bir açmaza girdi olay. Bunda da Türkiye kamuoyunun çok ciddi bir sorumluluğu vardır, çok fazla duyarlı davranılmadı bu konuda. Adalet Bakanlığı bu konuda geri adım atmama eğiliminde görülüyor. Yani bir anlamda da muhaliflerinden de kurtuluyor, şöyle ya da böyle sakat kalıyorlar, şöyle ya da böyle hareketin dışına düşüyorlar, hatta ölüyorlar. Böylece muhaliflerinden de kurtuluyor, devlet yönetimi. Bu anlamda Adalet Bakanlığı çok yakın zamanda geri adım atacak gibi de görünmüyor. Batı da çifte standardını burada kullanıyor. Çünkü AB'ye üye ülkeler de bu konuda çok temiz değiller. Cezaevleri uygulamaları konusunda onların da devlet olarak geçmişlerinde sabıkalaları çok fazla. Hatta şimdi bile uygulamaları Türkiye'dekinden çok daha iyi bir durumda değil. Bu anlamda onların da sessiz kalması, sorunu Adalet Bakanlığının tümüyle inisiyatifine bırakmış görünüyor.

-Üç Baro başkanı tutsaklara ve Adalet Bakanlığı'na "üç kilit, üç kilit" "projesiyle bir çağrı yaptı. Ölüm Oruçlarının bitirilmesi için bu çözüm umudu olabilir mi?

Şimdi daha başka yönleri de var bu işin. Yani sosyal kullanım alanları var örneğin, sonra bunu kim denetleyecek, bu çok önemli. Cezaevleri komisyonları kuruluyor. En çarpıcı örnek Manisa'dadır. Manisa'da kurulan cezaevleri komisyonuna Baronun bir kaç kez isim vermesine rağmen önerdiği avukatlar alınmamıştır. Buna karşılık Manisa'da işkenceci polisleri savunan avukatlar Adalet Bakanlığı'nın inisiyatifiyle cezaevi komisyonuna sokulmuştur. Komisyon başkanı da Yargıtay'ın bütün ısrarına rağmen işkenceci polislere beraat kararı veren ağır ceza hakimidir. Şimdi bunları kim denetleyecek? İçeride neler olduğuna kim bakacak? Bu anlamda ciddi, doğru düzgün bir düzenleme yapılmıyor. Tam tersi devlet yanlısı, gericilerin, faşistlerin içinde olduğu bir komisyon oluşturuluyor, sivil toplum örgütlerinin içinde olmadığı bir komisyon oluşturuluyor. Üç kilit açıldıktan sonra orada neler yaşanacak, onu şimdi ben bilemiyorum. Tek başına çözüm olmayacak, yine sorun olarak kalacak.

-Bu zaten hapisanelerin varlık nedenidir aynı zamanda, hapisanelerin var olduğu gündün beri bu devlet politikasıdır.

Var tabi bu sorun da ama, şimdi daha da ağırlaşmış durumda.

-Ve bu konuyla ilgili hazırlanmakta olan bir yasa var, bu yeni yasada ölüm oruçlarına ya da ölüm oruççularına en basit duyarlılık gösterenler dahi ağır cezalarla yargılanacaklar. Bu konuda özellikle yazılarınızla duyarlı bir aydın olarak siz bu yasayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Öncelikle şunu söylemek lazım, bir kere Ölüm Oruçlarının destekçisi dışı-

rıdaki aydınlar, sivil toplum örgütleri değildir. **Ölüm Oruçlarının destekçisi bakanlık uygulamalarının bizatihi kendisidir aslında, Ölüm Oruçlarını onlar destekliyor, kendilerini mahkum edecekler mi bilmiyorum.** Ama bu da toplumu susturmanın bir başka yolu, ki çok az tepki olmasına rağmen kamuoyunun bu konuda çok duyarlı olmamasına rağmen varolan tepkiden gösterilen duyarlılıktan bile rahatsız oldular. Hiçbir şeye tahammül edemiyorlar, hiç tahammülleri yok. Bu yasanın hazırlanması da onun göstergesi. Hatta bu öyle bir şeyi arkasından getirir ki ölüm oruçlarına karşı susmak bile bir anlamda onaylamak anlamına geldiği için susanları bile mahkum edebilirler bu yasayla.

-Tabi suskunluk bizim için de çok geri bir durum. Gerçekten de 19 Aralık'a kadarki süreçte toplumda ciddi bir hareketlilik vardı, ancak 19 Ara-

miş durumda, yardım kampanyaları açılıyor, ama yeterli kaynak yaratılmıyor, yurt dışından gelen destek de yok şu anda, bu bile kamuoyunun duyarsızlığının hangi boyuta vardığını gösteriyor. Ölüm Oruçlarının haklılığını/haksızlığını bir kenara ayırıyorum. Tedavi edilmesi gereken gencecik, sakat insanlar var. Bunlar ömürlerinin sonuna kadar sakat kalacak, buna karşı bile duyarsız bir kamuoyu var. Yani bunların duyarlılığını kazandırmak çok zor tabi.

-Ölüm Orucu'nun pasif bir eylem olduğunu söylediniz. Oysa sonuçları bakımından baktığımızda fiili olarak pasif görünen bu eylemin hiç de pasif olmadığı, ölüme varan ciddi bir duruş olduğu görülüyor. Bu anlamda da ciddi bir karşı duruş gerektirmiyor muydu?

Elbette, ama Türkiye öyle bir süreçten geçiyor ki, yani solun alternatifinin sağ olduğu bir ülkede yaşıyoruz sonuç-

anlamda çok geri düzeyde tablo oluştu. Irkçılığın, şovenizmin çok prim aldığı bir tablo oluştu.

Şimdi burada yapılması gereken birşey var. Solun alternatifinin sağ olduğu bir süreç, yani sol buradan kendini nasıl toparlar, nasıl çıkar. Gerçekten toplumsal süreci iyi hesap edip, önüne bu süreci koyup çok ciddi bir uğraş gerektiriyor. Yani şu anda işçi sendikaları çok müşkül durumda, demokratik kitle örgütlerinin içine bakıldığında ciddi bir ezilme, yenilgi yaşanıyor bu alanda. Yani çok dar şeyler de olsa bunlar topluma tümüyle mal edilemiyor. Ve toplumun geniş kesimleri o işin içine katılmıyor, ki sol için çok da uygun; hem siyasal anlamda, ekonomik anlamda, hem ulusal anlamda, hem uluslararası anlamda çok ciddi bir konjonktür yaşanıyor, buralarda da sol geriye düşüyor.

-Son süreçteki bu "sol" tartışmalarında Türkiye'de "sol" un eksikli-

lık'taki katliam bir anlamda dışarıya yönelik bir katliam, gözdağı olduğundan bu hareketlilikte ciddi bir düşüş oldu. Toplumun bu suskunluğunu nasıl yorumlamak gerekiyor?

Tabi şimdi burada özellikle bazı örgütlerin konuya yaklaşımlarındaki tutum da etkili oldu, bunu söylemek lazım. Gerçi bunlar Ölüm Oruçları sonrasında çok tartışılacak bir konu ama Ölüm Orucu gibi pasif bir eylemi çok fazla farklı, aktif eylemlerle desteklemeye kalkmak da kamuoyunun duyarsızlığını artırdı açıkçası. Zaten duyarsızlık vardı, duyarlı olanlar da bu tür mecraya girilince işten elini eteğini çektiler. Şu anda Türkiye'de çok vahim bir şey yaşanıyor, yani Ölüm Oruçlarından sakat çıkanların, operasyonlardan sağ kurtulanların tedavisi için şimdi bir tek çaba gösteren Türkiye İnsan Hakları Vakfı. Bütün kaynakları tüken-

ta, bu muhalefet oluşmuyor. Kabul etmek lazım ki toplum ciddi bir şekilde sindirildi, şiddetin uygulandığı bir toplumsal sistem içerisinde yaşıyoruz. Yani eninde sonunda bu memlekette şöyle ya da böyle ister adına savaş deyin, ister düşük yoğunluklu çatışma deyin 15 yıldır silahların susmadığı, 30 bin insanın öldüğü bir süreçten geçildi. Bu sadece Türkiye'nin doğusuyla, güneydoğusuyla sınırlı kalmadı. Burada yaşananlar dalga dalga Türkiye'nin her tarafına yayıldı. Ve bunun sonucudur ki mesela faşist bir parti en çok aldığı oy olan % 3'lerden % 18'lere fırlayan bir parti konumuna geldi. Yani bu karşı milliyetçiliği doğurdu. Zaten Türkiye toprakları bu konuda buna çok da uygun. Diğer taraftan devlet destekli gerici alabildiğine arttı. İki biraraya gelince 15 yıllık savaşı da bunun yanı sıra koyunca tabi Türkiye'de toplumsal

ğinin de altı özellikle çiziliyor.

Tabi onların istediği sol daha farklı, kendi kontrollerinde bir sol; ama onlar bile bunun eksikliğini duyuyor hale geldiler. Bu, durumun ne kadar vahim olduğunu gösteriyor, "sol" tabi bir denge unsuruydu.

-Bu kadar "suskunluk" tespitinden sonra sistem hala bir denge unsuruna ihtiyaç duyuyor demek ki!

Özellikle renklilik açısından, toplum mühendisliği yapanlar buna ihtiyaç duyuyorlar. Çünkü eğer o renkliliği savunan güçlü bir sol parti olmazsa, o zaman kendilerini ortaya koymak zorunda kalıyorlar. 28 Şubat sürecinde olduğu gibi. Oysa onlar kendilerini ortaya koymadan kendi temsilciliklerini yapacak, kendi politikalarını uygulayacak sol görünümü devletçi bir partiye ihtiyaç duyuyorlar.

MARAŞ KATLIAMI

Tarih 19 Aralık 1978... O gece saat 21:00 sıralarında Maraş'ta Çiçek Sineması'na şimdiki adı Ökkeş Şemdiller olan Ökkeş Kenger'in yerleştiği tahrip gücü düşük bir bomba, katliama giden yolun ilk adımını oluşturuyordu. Sinemada "Sovyetler Birliği'ndeki komünist zulmü" anlatan "Güneş ne zaman doğacak" adlı film gösteriliyordu. Bu filmi faşistler her yerde gösterilerine, saldırılarına vesile olarak kullanmışlardı. Bombanın patlamasıyla beraber panik içerisinde faşistler "komünistler sinema ve camiyi bombaladı" diyerek alevi ve devrimcilerin yoğun olduğu bölgelere saldırıya geçtiler. Bir gün sonra Akın Kiraathanesi faşistler tarafından bombalandı. Bunlardan birşey elde edemeyince doğrudan tespit ettikleri evlere yöneldiler. 21 Aralık'ta TÖBDER üyesi Hacı Çolak ve Muzaffer Yüzbaşıoğlu adlı iki öğretmeni katletti-

ler. Birçok okul cenazeye katılmak üzere kapanırken esnaf da saldırıyı kınamak amaçlı kepenk kapattı.

Öğretmenlerin cenazesi için geniş bir tören düzenlendi. Uzun ve kalabalık yürüyüş koluna faşistler ara sokaklardan kitlenin üzerine ateş açarak saldırdılar. Faşistlerin saldırısını püskürtmek ve kitleyi korumak için devrimciler de silahlarını kullandılar. Akşama doğru faşistlerin saldırısı püskürtülmüştü ama bilanço ağırdı: 33 ölü, 300'den fazla yaralı, 500'den fazla ev de faşistler tarafından yakılmıştı. Ertesi gün devlet de katliama Maraş'ta sokağa çıkma yasağı düzenleyerek ortak oluyordu. Yasakla devrimcileri, demokratları 23 Aralık günü eve hapsederek katliamın bilançosunu daha da artırdı. Yasaktan faydalanan polis ve jandarma, ev ev dolaşıp devrimci avına çıktı. Yüzlerce kişi gözaltına alınarak

tutuklandı. Sivil faşistler daha önceden belirledikleri evlere girerek insanları kurşuna dizdiler. Vahşice işkencelerden geçirerek yaşlı-çocuk-geç yaşlıyı yapmadan akşama kadar 98 kişiyi katlettiler. Yine ertesi gün de yasaktan yararlanıp bomboş sokaklara çıkarak katliamlarını "yaşasın müslüman Türkiye" naralarıyla kutladılar. Faşizmin kendi belgelerine göre iki gün içinde 109 kişi katledilmiş 1100 kişi yaralanmış, 500'den fazla ev de yakılmıştı. Faşizm böylece gelişen devrimci dalgayı piyonları aracılığıyla bastırmayı "başarmıştı".

Devletin Maraş'ta uygulamaya çalıştığı senaryo sonraki yıllarda da halkın öfkesini bastırmak için sıkça kullandığı yöntemlerden oldu. Çorum'da, Lince'de, Kulp'ta, Sivas'ta da aynı zihniyetle onlarca insanı katletti. Bunca katliamlarına rağmen devrimci iradeyi asla teslim alamayan faşist devlet halkın kabaran öfkesinden kurtulamayacaktır.

Ustalardan öğreniyoruz...

ABD emperyalizmi kağıttan kaplandır

14 Temmuz 1956

Birleşik Amerika, başka ülkelere saldırıda bulunmak için her yerde komünizm düşmanlığı bayrağını kaldırıyor.

Birleşik Amerika'nın herkese borcu var. Birleşik Amerika sadece Latin Amerika, Asya ve Afrika ülkelerine değil, aynı zamanda Avrupa ve Okyanusya ülkelerine de borçludur. İngiltere de dahil olmak üzere bütün dünya Birleşik Amerika'dan nefret ediyor. Halk kitleleri ondan nefret ediyor.

Amerika Birleşik Devletleri Japonya'yı ezdiği için, Japonya ondan nefret ediyor. Birleşik Amerika'nın saldırısına hedef olmayan hiçbir Doğu ülkesi yoktur. Birleşik Amerika bizim Tayvan eyaletimizi işgal etti. İçlerinden bazıları Birleşik Amerika'nın müttefiki olmasına rağmen, Japonya, Kore, Filipinler, Vietnam ve Pakistan ABD saldırısına hedef olmaktadır. Halk ve bazı ülkelerin yönetimleri hoşnutsuzluk duymaktadır.

Bütün ezilen ülkeler bağımsızlık istiyor.

Her şey değişir. Büyük çürüyen güçler yerlerini küçük yeni doğan güçlere bırakacaktır. Küçük güçler değişecek ve büyük güçler haline gelecektir, çünkü insanların çoğunluğu bu değişikliği istemektedir. ABD emperyalizminin güçleri büyük güçler olmaktan çıkarak küçük güçler haline gelecektir, çünkü Amerikan halkı da kendi hükümetinden hoşnut değildir.

(...)

ABD emperyalizmi şimdi oldukça güçlüdür, fakat aslında güçlü değildir. Halk kitlelerinden kopuk olduğu ve Amerikan halkı da dahil olmak üzere her-

26 Aralık 1893 yılında dünyaya gelen Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin 5. kılıcı olan Mao Zedung'un doğumunun 108. yılı vesilesiyle konunun güncelliği açısından "ABD emperyalizmi kağıttan kaplandır" adlı makalesinden bölümler aktarıyoruz...

kesin nefretini kazandığı için siyasi bakımdan çok zayıftır. Çok güçlü görünmesine rağmen aslında hiç de korkulacak bir şey değildir, sadece kağıttan bir kaplandır. Dıştan bakıldığında kaplan gibi görünür, fakat kağıttan yapılmıştır ve ne yağmura ne de rüzgara dayanabilir. Ben, Birleşik Amerika'nın kağıttan bir kaplandan başka bir şey olmadığına inanıyorum.

Güçlü olan, yerini zayıf olana bırakmak zorundadır. Bir bütün olarak tarih, sınıflı toplumun binlerce yıllık tarihi bunu kanıtlamıştır. Bu Amerika kıtası için de geçerlidir.

Ancak emperyalizm ortadan kaldırıldıktan sonra barış olabilir. Kağıttan kaplanların yok edileceği gün gelecektir. Fakat onlar kendi istekleriyle yok olup gitmeyeceklerdir; rüzgar ve yağmur tarafından parçalanmaları gerektir.

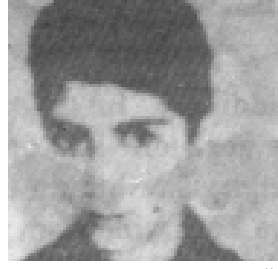
ABD emperyalizminin kağıttan kaplan olduğunu stratejik açıdan söylüyoruz. Bir bütün olarak ele aldığımızda onu küçümsemeliyiz. Ama tek tek parçaları ele aldığımızda, onu ciddiye almalıyız. Pençeleri ve keskin dişleri vardır. Onu parça parça yok etmeliyiz.

Örneğin, eğer on diş varsa, bunlardan birini kırdığınız zaman geriye dokuz diş kalır, bir tanesini daha kırdığınız zaman geriye sekiz tane kalır. Bütün dişlerini kırdığınız zaman da hala pençeleri olacaktır. Onunla adım adım ve ciddi bir biçimde mücadele edersek, sonunda kesinlikte zafer bizim olur.

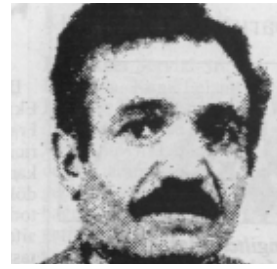
Stratejik bakımdan ABD emperyalizmini tamamen küçümsemeliyiz. Taktik bakımdan ise onu ciddiye almalıyız. Birleşik Amerika bugün güçlüdür, fakat daha geniş bir bakış açısıyla, bütünlük içinde ve uzun dönemde ele alındığında kitlelerin desteğinden yoksun olduğu, halkı ezdiği ve sömürdüğü için siyasetlerinin halkın nefretlerini kazandığı görülecektir. Bu nedenle kaplan yok olmaya mahkumdur. Dolayısıyla korkulacak bir tarafı yoktur ve küçümsebilir. Ne var ki, bugün Birleşik Amerika'nın hala gücü vardır; yılda 100 milyon tondan fazla çelik üretmekte ve her tarafa saldırmaktadır. İşte bu nedenle ona karşı mücadeleyi sürdürmeli, var gücümüzle savaşmalı ve mevzilerini teker teker ele geçirmeliyiz. Bu da zaman ister.

Özgür yarınlar için toprağa düşenler yolumuzu

*Nice canlar verdik biz bu yola
Ve nice güzellikler yaşadık,
Özgür yarınları yaratmak umuduyla.
Çocukların gülen gözleriyle bakarak yaşadık.
Yaşamı yaşanılır kılmaktı amacımız.
Yaşamak onurlu yaşatmaktı, her birimizin yüreğini
sımsıcak saran.
Sevdalydık yaşama,
Sevdalydık zulmü aş etmiş bu halka.
Gencecik ömürlerimizi koyduk
Halk sevdasına, inancımız yoluna.
Umutla yürüdük
Yılmadan karşıladık
her türlü zulmü.
Çünkü güvendik halka
Biliyorduk yaratacağı kendi tarihini
Dur deme cesareti bulacaktı bir gün zulme...*

Ali Yılmaz: TKP/ML Üyesi, İstanbul Bölgesi Gerilla Komutanı. 24 Aralık 1978'de İstanbul Gülsuyu'nda bomba yapımı sırasında yaralı olarak ele geçti. İşkencede katledildi.

Ali Kepez: TKP/ML taraftarı. 23 Aralık 1979'da Almanya'da trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Mustafa Şişman: TKP/ML militanı. 24 Aralık 1978'de İstanbul'da işkencede katledildi.

Suna Yıldırım: TİKKO savaşçısı. Aralık 92'de Dersim'de çatışmada şehit düştü.

Mehmet Ali Polat: TİKKO savaşçısı. Aralık 92'de Dersim'de çatışmada şehit düştü.

Sedat Özkaradağ: TKP/ML militanı. 27 Aralık 1980'de Adana Hapishanesi'nde katledildi.

Ustalardan öğreniyoruz...

Pravda'nın kuruluşu

1912 Nisan'ının ortalarında bir akşamı. Poletayev yoldaşın evinde iki Duma üyesi (Pakrovski ve Poletayev) iki yazar (Olminski ve Baturin) ve MK üyesi olarak ben (illegal bir kişi olarak ben "dokunulmazlığı olan" Poletayev'in yanında "sığınak"taydım) "Pravda'nın platformu üzerinde anlaşarak gazetenin ilk sayısını düzenlemiştik. (...)

"Zvezda'nın ajitasyonu, geniş işçi kitlelerinin sempatisi ve işletmelerde ve fabrikalarda "Pravda

için gönüllü kitle bağışları sayesinde, gazete için gerekli teknik ve maddi koşullar hazır. "Pravda" hakikaten Rusya, özellikle de Petersburg işçi sınıfının uğraşlarının sonucu. Bu çaba olmasaydı Pravda var olamazdı.

Pravda'nın fizyonomisi açıktı. Pravda, Zvezda platformunun kitleler arasında popülerize etme misyonuna sahipti. Pravda daha ilk sayısında "Zvezda'yı okuyan ve çalışanlarını tanıyanlar- ki bunlar aynı zamanda Pravda'nın da çalışanlarıdır- Pravda'nın hangi doğrultuda çalışacağını hemen kavrayacaktır." diye yazıyordu. Zvezda ve Pravda arasındaki fark sadece Pravda'nın okuyucu çevresinin, Zvezda okuyucuları gibi sadece ileri işçilerden değil, geniş işçi kitlelerinden de oluşmasıydı. **Pravda yeni mücadeleye çekilen, ancak politik olarak geri kalmış Rus işçi sınıfının geniş kitlelerini Parti bayrağı altında toplamada ileri işçilere yardımcı olacaktı. Tam da bu yüzden Pravda o dönemde, işçiler arasından yazarlar yetiştirmeyi ve bunları gazetenin yönetimine katmayı görevlerinden biri sayıyordu.**

Pravda ilk sayısında şöyle ya-

21 Aralık 1879 yılında dünyaya gelen, Sovyet Devrimi önderlerinden Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin 4. kılıcı olan Stalin'in doğumunun 122. yılı vesilesiyle proleter kitle gazetesi olan "Pravda" üzerine yazmış olduğu yazılardan bölümler aktarıyoruz....

zıyordu. **"İşçilerin sadece sempati duymakla yetinmemelerini, gazetemizin yönetiminde aktif çalışmalarını istiyoruz. İşçiler, yazarlığın kendileri için alışılmamış bir iş olduğunu söylememeliler: İşçi yazarlar gökten harırop düşmezler, sadece edebi çalışma sırasında giderek yetişirler. Sadece işe cesaretle başlamak gerekiyor: Birkaç kez tökezlenilir ve sonra yazı yazma öğrenilir..."**

PRAVDA'NIN ÖRGÜTSEL ÖNEMİ

Pravda Partimizin illegal örgütlerinin tamamen Bolşeviklerin elinde bulunduğu (Menşevikler bu alandan kaçmışlardı) legal biçimlerdeki örgütlerin ise, Duma fraksiyonu, basın, hastalık kasaları, sigorta kasaları, sendikalar, henüz tamamen Menşeviklerden koparılmamış olduğu bir gelişim döneminde dünyaya gözlerini açtı. Bu dönem, Bolşeviklerin, işçi sınıfının legal örgütlerinden Tasfiyecileri (Menşevikler) kovmak için verdiği kararlı mücadele dönemi. (...)

Parti ilkesi uğruna, işçilerin kitle partisini oluşturmak uğruna bu mücadelenin merkezinde Prav-

da vardı. Pravda legal işçi örgütlerinin ele geçirilmesinde Bolşeviklerin başarılarını toparlayarak aydınlatan salt bir gazete değildi. **O aynı zamanda bu örgütleri Partinin illegal üsleri etrafında birleştiren ve işçi hareketini belirli bir hedefe doğru yönelten örgütleyici merkezdi.** Lenin yoldaş daha "Ne Yapmalı?" da (1902), doğru yönetilen bir tüm Rusya mücadele gazetesinin, sadece kolektif bir ajitator değil, aynı zamanda kolektif bir örgütleyici de olmak zorunda olduğunu yazıyordu. Illegal Parti örgütlerinin korunması ve legal işçi örgütlerinin ele geçirilmesi için Tasfiyeciler'e karşı mücadele döneminde Pravda işte böyle bir gazete haline geldi. Tasfiyeciler üzerinde zafer kazanmaksızın, birliğinden doğan gücü ve proletaryaya bağlılığından doğan yenilmezliği ile 1917'yi örgütleyen Partiyeye sahip olamayacağımız doğru ise, Pravda'nın ısrarlı ve özverili çalışmasını da Tasfiyeciler üzerindeki bu zaferi büyük oranda hazırladığı ve hızlandırdığı da aynı derecede doğrudur. Bu anlamda eski Pravda, kuşkusuz Rus proletaryasının gelecekteki şanlı zaferinin müjdecisiydi.

“Su damlasına sığdırılan yaşam”; adını ‘96 Ölüm Orucu direnişinden aldı. Su damlası, o dönemdeki yoldaşlarımızın, dostlarımızın, siperdaşlarımızın son anlarında yani o kararlılıklarını sonuna kadar ifade ettikleri, o ölümün sınırında dostları, siperdaşları ve yoldaşları tarafından dudak arasına pipetlerle, sulandırılmış pamuklarla ve damlalıklarla damıtılan sudan aldı. Ama bu su damlası sadece yaşamsal sıvı olan sudan almıyor adını. Aynı zamanda inancın, ideolojinin bir kavramı olarak da kendisini ifade ediyor. Çünkü o su damlası, bir dostun kulağınıza fısıldadığı o çok tatlı, sevgi dolu ve yaşam dolu sözcüklerde gizli ya da bir siperdaşınızın alnınıza kondurduğu bir öpücükte gizli.”

SU DAMLASINA SİĞDIRILAN YAŞAM

Belgesel
Yönetmen: Ümit Elçi
Müzik: Ekrem Ataer
Seslendiren: Zeki Göker
Görüntü Yönetmeni: Oğuz Eken
Montaj: Ali Rıza Başaran
Yapım: Tohum Kültür Merkezi 2001
Süre: 72 dk.

“ 8 metrekare yaşam, 8 metrekare dünya, karanlık ve yalnızlık. Ve zamanla duvarlar üzerine gelmeye başlar, boğulursun. Bir süre sonra elinden başka el, sesinden başka ses, kokundan başka koku aramaya başlarsın. İnsanları ararsın, ama insanlar sana yasaktır. Sonra sesini, kokunu ve renklerini yitirirsin. Zaman kavramı dün, bugün ya da yarın anlamsızlaşır. “İzolasyon” insanın ruhsal ve bedensel varlığını yok etmektir, sonuçta artık bir “sen” olmayacaksın. Sen bir daha hiç var olmayacaksın.”

“Siz hiç bedeninizi günlerce veya hatta aylarca açlığa yatırdınız mı? Ve hiç ölüm orucuyla ölümün o sonsuz yolculuğuna doğru kulaç attınız mı? Ölümün üstüne üstüne giderken tarihi sonsuz acılarla boğuştuğunuz oldu mu? Ya açlığa yatırdığımız midenizin acılarını asgari çizgiye çekmek için sık sık içtiğiniz o güzelim yaşam suyundan tiksindiniz mi? Uzanırken sırtüstü yatağınıza kemiklerinizin iğne gibi battığını ve dönerken yatakta gücünüzün bedeninizin artık harekete geçiremediğini ve bedeninizin parça parça ama çok sancılı ve çok ağır bir biçimde tükenerek ölüm sınırına yaklaştığınızı hissettiniz mi? Ve sonu gelmeyecekmiş gibi görünen süreci sonsuz acılarla her an her saat ve her gün bitmeyecekmiş gibi yaşadınız mı? Yani bilinçli bir seçimle üstelik henüz gencecik yaşta bu yolculuğu zorunlu bir eylem biçimi olarak hiç seçtiniz mi? Biliyoruz ki çok ender insan bu yolu seçer ve biliyoruz ki çok ender bu yola başvurulur. Ve de koşulların zorlayıcı baskısı altında bu ve benzer araçlar kaçınılmaz hale gelebilir. Gençlik bedenler ölüm kulvarıyla bir kez daha buluştu. Ölümün o kahredici boğucu sesi bir kez daha onurlu insanın ensesinde tınlamaya başladı.

Egemen sınıflar politik tutsaklara yönelik her fırsatta artırdıkları saldırılarla, katliamlarla yetinmiyorlar. Yıllardır yeni bir stratejik saldırı düşünüyorlardı. Son yıllarda buna karar kıldılar ve hazırlıklarına başladılar. Bu yeni stratejik saldırı, politik tutsaklar için zindan içinde zindan olan, çifte cezalandırma, teslim alma ve dirhem dirhem öldürme amaçlı tabutluk sistemine, yani F tipi'ne geçiştii.”

Devlet 19 Aralık'ta en üst boyutta bir operasyon yaptı. Yani yüzlerce insanı katletmek amacıyla bu operasyonu gerçekleştirdi. Bunu da büyük oranda başardı. Sağ kalmayı başaranları hücrelere koydu. Birer- ikişer- üçer- beşer ve orada bizlere işkence yapıldı. Günlerce işkenceler sürdü. Tüm vahşete ve zulme son verilmesi için bizler de Ölüm Orucu'na başladık. Yani hücrelere konulur konulmaz, başladık. Dayatılan tecriti kırmanın başka yolu yoktu. Ölüm Orucu bizlere devlet tarafından dayatıldı.

Diren Kırkoç (Ölüm Orucu direnişçisi 205 gün)

Devlet insan hakkına saygı duymak zorundadır. Yaşam hakkını korumak zorundadır. Dört duvar arasına koyduğu insanların can güvenliğinden sorumludur. Zaten hapse koyduğu insanları gidip tekrar teslim almak için silahlı operasyon yapmak nerede? Ben bunu bilmiyorum. Operasyondan sonra operasyondan sorumlu bakan televizyona çıkıyor ve “tahmin ettiğimizden dört beş kat daha az kayıp oldu” diyor. Burada ciddi bir çalışma yapılmış ve yüz yüzelli kişinin öleceğinden bahsediyor. Bu nerede görülmüş bir olay? Ben bilmiyorum.

Ahmet Şık (Gazeteci)

(...) 1991'de başlayan hatta 12 Eylül başında başlayan bir süreç var. Yani Türkiye'yi bir otoriter devlet haline getirme. Militarist ayağını geliştirme projesi var. Bu proje adım adım F tipi cezaevlerine kadar gelen bu sürecin ayağı olarak gelişti.(...) Devlet yetkilileriyle yaptığımız görüşmelerde bize dolaylı olarak hep şu imada bulundular, "buna biz de karar vermiyoruz. Zaten bizim de dışımızda, üstümüzde kuvvetler bu işin gerçekleşmesine neden oluyorlar" diyorlardı. Nedir diye merak ederseniz MGK'dır herhalde. Muhtemelen oralarda kararlaştırılıyor böyle şeyler. Ne IMF diye tek başına izah etmek, ne batı bize bunu dayatıyor diye bunları izah etmek, ne egemen güçler diye bunları ifade etmek yeterli değildir. Bunların hepsinin belli ölçüde payı vardır ama esas olan 12 Eylül başından itibaren iktidarı elinde tutan bürokratik güçlerdir. Yani işte MGK... Türkiye'nin karar mekanizması oralardır.

Oral Çalışlar (Gazeteci)

Bu mücadele yalnızca 3-5 kişinin yalnızlığına karşı verdiği bir mücadele değil, ondan çok daha kapsamlı. Emperyalizme karşı, faşist zorbalığa karşı bir sosyalizm mücadelesi, özgürlük mücadelesinin bir parçası, bir bileşeni o anlamda önemli. Yoksa her koşulda Ölüm Orucu direnişi yapılmaz. Aylarca, yıllarca tek kişi de kalabiliriz. Hücrelerde üç kişi de kalabiliriz, kalmışızdır da 12 Eylül döneminde... Hepsinde Ölüm Orucu yapmadık. Oysa bugün siyasal irademize yöneliyor? Siyasal varlığımıza yöneliyor, topyekün bir tasfiye hedefleniyor o anlamda. Başka bir yol bırakmadı, egemenler bize. Siyasal varlığımızı, siyasal kimliğimizi korumak, irademizi ortaya koymak için bu direnişi sürdürüreceğiz. Sonuna kadar da irademizin sömürücü zorbalardan daha güçlü, daha inatçı olduğunu tarih gösterecek. Bu coğrafya tanık olacak. Ve bizim Ölüm Oruçlarıyla söylediğimiz özgürlük türküleri emekçi halkımızın nazarında gerekli mesajı bulacaktır. Gerekli yankıyı bulacaktır. Bu bugün için görülemeyebilir ama bu coğrafyanın tarihi belleği kaybolmadı, sürüyor. Tarih yaşamaya devam ediyor. Öyle bakıyorum.

Seyit Ali Uğur (Ölüm Orucu direnişçisi 233 gün)

İnsanlar konuşarak anlaşılır. Dil, istemleri ifade eder. Dilin kaile alınmadığı yerde, dinlenmediğiniz yerde değişik yol ve yöntemler denersiniz. Biz konuştuk. İstedik ve sesimiz hiçbir şekilde duyulmayacak bir mekana kapatıldık. Bedenimizi konuşmaya başladık. Bedenimizle konuşmak istedik. Öldüğümüzde bedenimiz zaten istemlerimizin ifadesi olacaktı. Eğer hala yaşıyorsak zaten istemlerimizi dile getirecek bir yaşam içerisinde olacaktık. Yani bedenlerimizle konuşmaktan başka çaremiz yoktu.

Ganime Bozlu (Ölüm Orucu direnişçisi 205 gün)

(...) Hücre kapıları kapalıydı. Tam bir tecrit ve izolasyon vardı. Görüş yoktu. Gazete girmiyordu. Sürekli bir radyo yayını havalandırmada sürekli arabesk müziğin çalındığı bir radyo yayını, sözkonusuydu. İlk hafta böyle geçti. Ocak ayının başında havalandırmaya çıktım. Havalandırmada tabi müthiş bir duygu yaşıyorsunuz. Bir hafta önce aslında birlikte olduğunuz insanlarla sanki yıllarca ayrı kalmışçasına kucaklaşıyorsunuz.

Hasan Demir (Ölüm Orucu direnişçisi 174 gün)

“Su Damlasına Sığdırılan Yaşam” adlı belgeselemizin galasında, sizi aramızda görmekten mutluluk duyarız.

Bugün öyle bir süreçten geçiyoruz ki bıçak sırtında yaşamın, en çıplak görüngüsüdür bu süreç. Onurun ve onursuzluğun, güzelin ve çirkinin, iyinin ve kötünün iç içe geçtiği, birbirine karıştırıldığı bir süreç.

Bu sürecin önemli bir ayağını da hapishaneler oluşturmaktadır. Çünkü hapishaneler, ülkelerin aynası gibidir. Bir ülkenin gerçekliğini anlamanın en iyi yollarından birisi de, o ülkenin hapishane gerçekliğini görmektir.

Ülkemiz, hapishaneler sorunuyla çok uzun zamandır kara bir leke taşımaktadır. Bunun en son örneğine devletin siyasi tutsakları teslim almak için uygulamaya koyduğu F tipi (hücre) hapishaneleri süreci içinde tanık olduk. Şu ana kadar da tanık olmaktayız. Yaklaşık 4-5 yıla yakın bir süredir ülke gündemini işgal eden F tipi dayatması "cezaevlerinde asayiş sağlanmadan ülkede asayiş sağlayamayız" açıklamalarının ardından 19 Aralık 2000 tarihinde 21 hapishaneye yönelik başlatılan operasyonlarla Türkiye Cumhuriyeti tarihinin saygılarına (28 şehit, yüzlerce yaralı pahasına) geçti.

Fakat sorunu çözmek için bu operasyonu yaptığını söyleyen devlet sorunu derinleştirmekten can güvenliğinden sorumlu olduğu insanları öldürerek ve kalıcı sakatlıklarla başbaşa bırakmaktan başka bir şey yapmadı. İçeride bitiremediği Ölüm Orucu direnişçilerini altı aylığına dışarı bırakarak bitirmeyi hedefledi. Yaşanan tüm süreç devletin resmi ağzlarından yapılan açıklamalarla manipüle edilerek gerçekler karartılmaya çalışıldı. TV'ler, radyolar, yazılı basın vb. olayları araştırmak, karşılıklı görüşleri açıklamak yerine çözümsüzlüğün, ölümlerin nedeni olan açıklamaları kaynak yaparak bu ölümlere or-

tak olmuştur. TKM Sinema Birimimizin yapmış olduğu belgesel çalışması "Su Damlasına Sığdırılan Yaşam" zulmün ve direnişin yaşandığı hapishane gerçekliğinde direnenlerin de sözü olduğu gerçeğinden hareketle hazırlanmıştır. Altı aylık tahliyeler sonucu dışarı çıkan direnişçilerin ve süreci yakından takip eden aydın, yazar, tutsak ailelerinin anlatımlarından 19 Aralık öncesi ve sonrasını, F tipi (hücre) gerçekliğini siz halkımıza sunuyoruz.

Yer: Muammer Karaca Tiyatrosu

Tarih: 27 Aralık 2001 Perşembe

Saat:20:00

Adres: İstiklal Cad. Karaca Çıkma No:X3

Galatasaray/İstanbul Tel:0 212 252 44 56

İrtibat Tel: Tohum Kültür Merkezi 0 212 643 22 33

Nepalli Maoistler ilerliyor

Nepal'de Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde Maoist gerillalar yaklaşık 1 ay önce Nepal faşist devletinin 4 aydır süren ateşkesi bozması üzerine tüm ülkede polis merkezlerine ve devlet binalarına başarılı saldırılar düzenlemiş ve ülkenin yarıya yakınına kontrolü altına almıştı. Kontrolü altındaki bölgelerde sağlıktan eğitime, sosyal yaşamdan içme suyuna kadar iktidarlarını kuran Maoistler, "ateşkes ve diyalog sürecini" demokratik kamuoyunu kazanma ve aynı zamanda Halk Savaşını sürdürme, geliştirme perspektifiyle ele alıyor. Bu bağlamda devlete "diyaloga devam etme" çağrısında bulundular. Ancak "ateşkesi" Maoistler'in bozduğunu söyleyerek onları terörist ilan eden faşist Nepal devleti "silah bırakma ve teslim olma" şartını öne sürüyorlar. Özellikle kurtarılmış bölgelerdeki yaşamı anlayabilmek için BBC News Güney Asya muhabirleri Adam Mynott'un Güney Nepal'in Rolpa bölgesinde ve Rahul Sarnaik'in Sindupalchok bölgesinde yaptığı görüşmeleri yayınlıyoruz.

ADAM MYNOTT KURTARILMIŞ BÖLGEDE

"Holeri köyü Himalayalar'ın eteklerindeki tepelerde Maoistler'in henüz iki hafta önce Nepal devleti güçlerine en başarılı saldırılarını gerçekleştirdikleri yer. Burada 72 polis esir alındı, biri öldü ve 50'den fazla polis hala Maoistler'in elinde bulunuyor.

İki hafta önce Maoistler tarafından ele geçirilmiş olan köyün polis müfettişinin evinde oturuyoruz. Müstahkem mevkiilerinden birini BBC'nin ziyaretine izin veren Maoist liderlerden kendini Comrade Sızal (yoldaş Sızal) olarak tanıtan kişi, halkın, Maoist ihtilalcileri ve ne için savaştıklarını bilmelerini istediğini söyledi.

SON DERECE KONUKSEVER

İsyancılar bizlere yemek verdiler ve son derece iyi baktılar.

Holeri'de basit bir kulübede etraflı diğer parti üyeleriyle çevrili konuşan Comrade Sızal, **Maoistler'in terörist değil öz-**

gürlük savaşçıları olduğunu, Nepal devlet güçleriyle aralarındaki geçerli ateşkesin Maoistler'in ülkenin bütününe ele geçirmeleri için bir engel olmadığını söyledi ve "gerçekten bu Maoist hareketin tüm dünyaya yayılmasının bir işareti olabilir" dedi.

Comrade Sızal'ı bir parça aşırı hırslı olmakla itham ettiğimde, bunun ilerlemekte olan bir hareket olduğunu söyleyerek karşı çıktı.

Maoistler Nepal'de 70 bölgenin 8'ini ellerinde tutuyorlar. Bu bölgelerde vergi toplayarak, eğitimi organize ederek ve sağlık hizmeti vererek iktidarlarını kuruyorlar.

KİTLE TOPLANTISI

Sızal; Maoist isyancılar hakkında yapılan konuşmaları dinlemek ve Maoist temalı müzikal eğlenceyi seyretmek için ülkenin çeşitli yerlerinden gelen 5000 köylünün kitle toplantısında söylev verdi.

Uzun sıralar halinde parlak renkli yerel köylü giysileriyle, genç-yaşlı birçok insanın toplantı noktasına dar dağ patikalarından yılan gibi kıvrılarak gelmeleri olağüstü bir görüntüydü.

Yürürlerken "**Yaşamın devrim**" "**Yaşamın Marksizm**" "**Kral Gyanendra'nın rejimini yık**" diye bağırıyorlardı. Dünyada 15 yıl önce ölen bu Maoist hitabet tarzı Nepal'de yaşıyor ve gücü açıkça görüldüğü gibi büyüyor.

RAHUL SARNAİK AKTARIYOR "ŞEHİTLER"

Maoistler'in yönetiminde olan Kathmandu'dan arabayla 5 saat uzaklıkta Sindupalchok bölgesinin uzak bir köyünde kadın aktivistler amaçlarını açıklıyor:

Yerel aktivist Monomai

Yerel önderlerden Comrade Praveen: "Savaşımızda ölen şehitlerimiz için bir anıt inşa etmeye yardım etmek için buraya geldim. Halkın gerçek demokrasisini kurmak için savaşıyorum. Bu feodal bir toplumdur ve kral ve tüm toprak ağaları ülkeyi silahla yönetiyorlar. Onları alaşağı etmek ve halkın cumhuriyetini kurmak istiyoruz."

Sunil, yerel bir öğretmen, Maoistler'in yerel halk için yaşam kalitesi sağladığını söylüyor. "Buraya geldiğimde içecek su yoktu. Maoistler içecek su sağladılar. Onlar bir problem gördüklerinde halk için hemen bir şeyler yapıyorlar."

"SAVAŞACAĞIZ"

Yerel aktivist Monomai-üç çocuklu bir kadın-devlete karşı erkeklerle birleşeceklerini ve gerekirse savaşacaklarını söylüyor. "Kadınlara tek yardım eden Maoistlerdir. Onlar bize daha fazla hak ve eğitim veriyor. Devlet bizim için hiçbir şey yapmaz. Eğer düşman buraya gelirse biz de erkeklerimiz yaptığını gibi onlara karşı savaşacağız"

Monomai, olumlu bir izlenim bırakan Maoist kontrol altındaki bir köyde yaşıyor. Fakat köye 1 saatlik uzaklıkta, polisin ve Maoistler'in kontrolü ele geçirmek için çatıştığı bir köyde farklı bir öykü duydum.

RÜŞVET KORKUSU

(İsmi vermeyen) yaşlı bir adam bir öykü anlattı. "Geçen yıl, Maoist gerillalar evime geldi ve 100.000 rupi para istedi, aksi takdirde beni öldüreceklerdi. Köy konseyimizin başkanıydım ve devleti destekliyordum, bu yüzden beni hedef seçmişlerdi. Onlara parayı vermek zorundaydım. Onlara karşı hala bir şey söylemeye cesaret edemiyordum. Bu bölgede halkın büyük çoğunluğu korkudan Maoistler'i destekliyor"

Bu örnek isyancıların güçlerinin korkutma/gözdağı üzerine kurulu olduğu otoritenin iddiasını yansıtıyor.

GÜÇ SORUNU

Padma Ratna Tuladhar, isyancıların hedeflerine sempati duyan, devletle isyancılar arasındaki başlıca arabulucu. Tuladhar terör söylemlerinin abartılı olduğunu söylüyor.

"Onlar (Maoistler -ç.n) bu çeşit şiddet hareketlerini yalnızca devlete karşı veya "adı çıkmış insanlar" olarak belirledikleri kişilere karşı yapıyorlar. **Köylerdeki sıradan insanlardan hiçbirinin böyle bir şikayeti yok**"

Maoistler hala Nepal'in 1/4'ini elinde tutuyorlar ve polis merkezlerine saldırılarına ve köyleri ele geçirmeye devam ediyorlar. Onlar gerçekten güçleniyorlar mı?

ABD'nin savaş çığırtkanlığı devam ediyor

Amerika Birleşik Devletleri 11 Eylül sonrası yaşadığı kısa süreli şokun ardından Afganistan'a savaş ilan ettiğini açıkladı. Yaşanan gelişmelerin ardından geliştirilen milliyetçilik dalgası ve Bin Laden'in saldırıları nedeni ile de kendi saldırılarını meşrulaştırmaya çalıştı. Kendisini mağdur gibi göstermeye çalışarak tüm dünya halklarına açtığı bu savaşı da sadece bir intikam olarak göstermeyi amaçladı. Fakat bu savaş ABD'nin yalnızca intikam almak ve sarsılan prestijini yeniden sağlamlaştırmak

için açtığı bir savaş değildi. **En basit tanımlama ile tüm savaşların temelinde ekonomik ve politik nedenler olduğunu kabul edersek ABD'nin bu saldırısının asıl neden ve amaçlarını da görebiliriz.** Şimdi yaşanan gelişmeler de bu savaşın sadece bir intikam saldırısı olmadığını açıkça ortaya dökmektedir. ABD emperyalizmi Afganistan'ı kendi istediği gibi şekillendirdikten sonra planın diğer bölümlerini hayata geçirmeye çalışacaktı, çalışıyor da. Zaten baştan itibaren "bu savaş uzun

sürelidir", "sadece teröristleri değil, destekçi ülkeleri de bitireceğiz" vb. söylemleri ile bu saldırının uzun süreceğini ve sadece Afganistan ile sınırlı kalmayacağını ipuçlarını veriyorlardı. Bunun daha açıkçası ABD'nin at oynatmadığı ve zengin enerji kaynaklarına sahip olan ülkelere de saldırıların sıçrayabileceği idi.

TALEBAN SONRASI AFGANİSTAN

ABD bombardımanı ve "Kuzey İttifakı" denilen savaş

ağalarının saldırılarıyla dağılan Taleban'dan sonra Afganistan'da yerel hükümet Almanya'nın Bonn kentinde ABD'nin hükmünde yapılan bir konferansta seçildi. 20 yıldan fazla bir zamandır devam eden bu savaşın bitirilmesi(!) adına yapılan konferansa ABD'nin belirlediği gruplar ve bu gruplara üye kişilerin katılımı oldu. Savaş ağası General Raşid Dostum, Gülbettin Hikmetyar ve Peştunların ruhani lideri Seyid Ahmet Geylani'nin imzalanan bu anlaşmayı kabul etmeyeceklerini belirtme-

leri, çatışmaların durmayacağına en somut göstergesi. Bonn'da yapılan ve 9 gün süren bu konferansı tam bir zafer olarak göstermeye çalışan ABD emperyalizminin aslında Afganistan'daki iç savaşı bitirmek gibi bir derdinin olmayacağı yaşanan gelişmelerle ortada. Tora Bora dağlarında Usame Bin Laden'e bağlı gruplarla çarpışan Afgan gruplar köşeye sıkıştırdıkları El-Kaide üyelerini teslim olmaya ikna ettiklerini ancak ABD'nin teslim alma anına kadar bu vadiyi bombalayarak bunu engelle-

diğini anlatıyor. Bu da gösteriyor ki; El-Kaide militanlarını sağ ele geçirip yargılamak veya Afganistan'daki iç savaşı bitirmek gibi bir derdi yoktur/olamaz da. Bonn'da yapılan konferansta atanan Afganistan geçici hükümetinin başbakanı Hamit Karzani bu çatışmalara müdahale etmeye çalışsa da kargaşa ortamı uzun bir süre daha süreceğe benziyor.

Kandahar'ın büyük bir kısmını elinde tutan Gül Ağa Şarzani ve geri kalan kesimlerini elinde bulunduran Molla Naki-bullah arasındaki çatışmalar şiddetle devam ediyor.

ŞİMDİ HEDEF SOMALI

Bir yandan Afganistan'daki iktidar savaşları ve katliamlar devam ederken bir yandan da planın diğer adımlarını atmaya hazırlanan ABD haydutu kendisine yeni yeni hedefler seçiyor; **Afganistan'a müdahalenin başında da yeni yeni hedeflerinin olacağı imasında bulunan ABD yetkilileri önlere dünya haritasını alarak** kendi çıkarlarını doğrultusunda sömürü haritalarını değiştirmeyi hedefliyor. Bu doğrultuda bugünlerde konuşulan hedef ülkelerden en muhtemel olanı Somali. Bu ülkenin El-Kaide örgütü ile sıkı ilişkileri olduğunu iddia eden ABD şimdiden Somali'de bombalayacağı hedefleri seçmeye başladı bile. Somali'den "terörün" temizlenmesi için dış müdahalenin şart olduğunu

iddia eden ABD'li yetkililer Somali'nin başkenti Mogadişu'nun güney batısında yerel savaşçıların liderlerinden biri olan Dahan Ma'in direniş ordusunun lideri ile görüştü. Aslında bu yaşanan da ABD'nin tüm ülkelerde iç çatışmaları sona erdirmek bir yana bunları özellikle körüklediğinin göstergesi hatta hedef seçilen ülkelerde ilk atılan adım da bu olmaktadır.

1991 yılında iç savaş yaşayan Somali'ye ABD bu gerekçeyle müdahale etmiş ve 1993 yılında bölgeye çıkartma yapmıştı.

Bu olaylar sonrasında ABD özel kuvvetlerine ait iki helikopterin düşürülmesinin ardından bu durumu oldukça "iyi" kullanan ABD, Somali'yi "barbar" ilan etti ve saldırılarını yoğunlaştırdı. Bine yakın insanı otomatik silahlarla taradı ve işkence yaptı. Bunların ardından hızla Somali'den çekilen ABD burada geçici bir hükümet kursa da tüm insanlığın belleği ABD, Kanada ve İtalyan askerlerinin Somali'de estirdiği terör ve vahşeti unutmadı, unutmayacak.

Bu ülkeyi de hedefler listesine alan ABD başkanı Katil Bush Somali'de bulunan El-Bereket adlı mali sistemin El-

Kaide örgütüne mali kaynak sağladığını ilan etti. ABD dışişleri bakanlığı Somali için de kaygılandıklarını(!) belirterek bu ülkeye de saldırmanın zeminini oluşturuyor, ancak bu liste sadece Irak ve Somali ile de sınırlı değil. Endonezya'daki Aceh Bölgesi, Yaman'daki Hadramaunt

Bölgesi de ABD'nin hedefleri arasında. Şimdilerde özellikle Somali'ye saldırmak için uygun anı kollayan ABD burada kullanacağı yöntemleri araştırmakla meşgul. Burada da ilk olarak savaş ağalarını birbirine düşürme siyasetini izleyen ABD kendisine uşak bir ülke edinme uğraşına devam ediyor. Büyük ihtimalle Kongo olan bu ülke Afganistan savaşındaki Pakistan'ın rolünü üstleniyor. Bu planlar dahilinde Kenya'ya bir ziyaret yapan İngiltere Savunma Bakanı Groff Hoon bu ziyaretinde saldırının ipuçlarını verdi. "Somali ve Sudan'daki El-Kaide tehdidi" üzerinde özellikle duran Hoon Kenya'nın saldırıdaki rolünü de açığa koydu.

Kendisine yeni yeni sömürü alanları açmak için her türlü yöntemi mübah gören ABD Afganistan'da kazandığı göreceli zaferin ardından iyice hırçınlaşarak yeni saldırılara hazırlık yapıyor.

10 binler Laeken'de emperyalist zirvenin üstüne yürüdü

Belçika'nın başkenti Brüksel yakınında bulunan Laeken'de toplanan AB'li emperyalistlerin zirvesi 30 binden fazla işçi ve emekçinin protestolarıyla karşılaştı. Ezilen yoksul emekçi halklara yönelik sömürü, baskı ve katliam politikalarının belirlendiği, emperyalistler arası anlaşmaların sağlandığı zirve bir kez daha işçi ve emekçilerin öfke seline çarptı. 13 Aralık Perşembe günü öğleden sonra Avrupa Sendikalar Birliği'nin (EGSB) çağrısı üzerine 14 Aralık Cuma günü sabah saatlerinden itibaren; Belçika, Almanya, Fransa, İspanya, Portekiz gibi birçok Avrupa ülkelerinden gelerek kent merkezine biriken 30 binden fazla işçi ve emekçi saat 12:00'den itibaren Heysel Stadyumu'na doğru yürüyüşe geçti. "Avrupa biziz", "Sermayenin Avrupa'sına karşı emekçilerin Avrupa'sı"

sloganlarını haykırarak emperyalist zirveyi protesto eden binler; özelleştirmeye, küreselleşmeye, sosyal kısıtlamalara ve savaşa karşı taleplerini değişik dillerde ifade ettiler. Gösterilerde Belçikalı işçiler kitlesel bir şekilde yer aldılar. Sabena havayolu işçileri, Belçika Metal İşçileri Sendikası (AVC) eylemlere en ön sıralarda katıldı. Yunanistan Mücadeleci İşçiler Birliği (PAME) kortejinden sık sık ABD emperyalizmine karşı sloganlar haykırıldı. Eyleme değişik iş kollarından 20 bin Almanya'dan 4 bin emekçi katılarak em-

peryalist zirveyi protesto ettiler.

AB aday üyesi olan Polonya, Slovenya, Çek Cumhuriyeti'nden gösterilere katılan emekçilerin "AB karşıtı" talepler haykırması, Polonya'dan gelen sendikaların "AB'ye hayır" pankartı taşınması eylemlerin dikkat çeken bir yanıydı.

Yürüyüşlerin ardından yapılan mi-

tingde Avrupa Sendikalar Birliği ve Alman Gıda Sendikası adına yapılan konuşmalarda Avrupa'da yaşayan işçilerin ekonomik durumunun günden güne kötüleştiğine dikkat çekilerek, dayanışmacı ve sosyal adaletin sağlandığı bir Avrupa istediklerini dile getirdiler.

14 Aralık Cuma günü başta ATTAC olmak üzere birçok küreselleşme karşıtı örgütün çağrısı üzerine birçok ülkeden gelen 30 bin küreselleşme karşıtı, Brüksel'de buluşarak gösteri düzenledi. Brüksel merkezinden emperyalist politikaların

belirlendiği Laeken'deki Salon de la Expo'ya doğru yürüyüşe geçen küreselleşme karşıtları kapitalizme ve sömürüye karşı sloganlar haykırdılar. Fransa, İtalya, Yunanistan ve İngiltere'den katılımın yoğun olduğu gösteride gençlerin katılımı dikkat çekiciydi. 6 bin polis yer aldığı gösterilerde zaman zaman polisle gençler ve anarşistler tarafından oluşturulan "siyah blok" arasında çatışmalar yaşandı.

AB'nin geleceğinin yeniden masaya yatırıldığı emperyalist zirvede AB'nin yeni üyelerle genişlemesi ve AB'nin geleceğini tasarlayacak AB Konvansiyonu'nun oluşturulması ele alındı. "Laeken Bildirisi" olarak yayınlanan bildirgenin altına imza atan AB ülkeleri birliğin büyük ortağı ülkelerin etki alanının genişlemesi anlamına gelen konvansiyon'u onayladılar. AGSP konusunda Yunanistan'ın itirazlarına rağmen Avrupa Ordusu'nun operasyonel hale getirilmesi ve 2003 yılına kadar 60 bin kişilik bir ordunun oluşturulması kararlaştırıldı. Emperyalist zirvenin diğer gündem maddeleri ise 11 Eylül saldırılarının ardından terörist ABD'den feyz alarak "terörizmle mücadele" adı altında küreselleşme karşıtı hareketi, sosyal kurtuluş ve ulusal bağımsızlık mücadelesi yürüten örgütleri sisteme muhalif örgütlenmeleri etkisizleştirmek için alınan kararlardan

oluşuyor. **Kimi ülkelerin "iç yasalarının uygunsuzluğu" emperyalistlerin şimdilik bu kararları almalarını engelse de ilk fırsatta yapacakları yasal düzenlemelerle bu projeyi hayata geçireceklerdir.** Diğer bir karar ise cendereye alınmış "hak ve özgürlüklerin" kısıtlanmasını içeren "Avrupa tutuklama emri".

EZİLEN YOKSUL HALKLAR SON BİR FİNAL GÖSTERİSİ DAHA YAPACAK

AB'li emperyalist haydutların zirvelerinden görüldüğü üzere emperyalist hegemonya dalaşının bir sonucu olarak şekillenen ve ezilen yoksul halklara katliam uygulayacak olan donanımlı bir Avrupa ordusu, halkların sosyal kurtuluş ve ulusal bağımsızlık mücadelelerinin boğulması anlamına gelen "terörizmle mücadele" ve baskı ve işkencenin yoğunlaştırılması projeleri çıkıyor. Emperyalist kararların alındığı sırada 10 binler öfke seli halinde emperyalistlerin tüm tehditlerine rağmen gösterilerle Laeken'e, zirvenin üstüne yürüyor. **Katlederek bitiremediği, açlıkla, soğukla, hastalıkla yok edemediği 10 binler, yarın daha da büyüerek öfke seline katılacak milyonlar kağıttan kaplanların şatolarını başlarına yıkacak.** Seattle'da Davos'ta, Prag ve Laeken'de emperyalizm karşıtı ayağa kalkan yüzbinlerce aç yoksul ezilen halk, emperyalizmi tarihin çöplüğüne atacak son bir final gösterisi daha yapacak.

PUSULA

Ajitasyon somut gerçekliğe dayanmalıdır

Ajitasyonda dikkat edilmesi gereken, abartıya düşmemek olmalıdır. Olmayanı varmış gibi göstermek komünistlerin tarzı olmadığı gibi ajitasyon da değildir. Bu tarz, ajitasyondan daha çok abartı, palavra olur. Bu da o an için kitlelerde etki yaratsa da gerçekler ortaya çıktığında tam tersi etki yaratır. Bu etki sadece o konuda değil, diğer konulardaki söylemlerimizi de güvensizleştirir ve kitlelerin bize güvenmemesine sebep olur. Dikkat edilmesi gereken ajitasyonun somut gerçeklik üzerine yürütülmesi ve kitlelerin duygularını kabartmak, onların olaya ya da olayın nedenlerine karşı tepki koymasını sağlamaktır.

Toplumsal yapıyı değiştirmek mücadelesi içinde kendimizi de değiştirmenin, kendimizde Partiyi inşa etmenin önemine en fazla vurguyu yaptığımız; merkezi önderliğin, "ülkemizde mevcut durumun kavranması ve bunun içinde parti inşasının gerçekleşmesi, örgütlenmenin başarılması, parti ve devrim sorunlarının yakıcılığının kavranması, artık hiçbir şekilde ertelenemez görev ve sorumluluğumuzun ağırlığını hissederek, çözüm için sınıf ve devrim bilincini kuşanarak, bütün benliğimizle sürece müdahale edilmelidir" olarak çözümlediği bu süreçte gerçeklik üzerinde yükselmeliyiz. Hareket noktamız gerçekliğimiz olmalıdır. Bu konuda en fazla dikkat edilmesi gereken nokta çalış-

malarımızda mütevazı olmamız, ajitasyonda aşırıya kaçmamamızdır.

Bugüne kadar gerçekliğimizi tanımlama ve bu gerçekliği aşma yönünde bir perspektif ortaya koyabilmek için pek çok kavram ortaya atıldı. Bu kavramların istenilen işlevi yerine getirebilmeleri, yüzyüze olduğumuz sonuçların nedenlerinin ne oranda anlatılabildiğiyle, kavramlarla dile getirilenlerin ne oranda gerçekliğe denk düştüğüyle ilgili bir durumdur. Bu kavramların kitlelere maledilmesinin bir yolu da ajitasyondur.

Ajitasyonun ne olduğu, nasıl yapılması gerektiği üzerinde durulmalıdır. Çünkü bu bir ihtiyaç olarak kendini dayatmaktadır.

Ajitasyon devrimci yığınların, kapitalist toplumdaki haksızlıklara ve aşağılık soysuzluklara karşı, öfkelerini artırmak için yığınların duygularına hitap eder. Yani herkesin en çok bildiği, içinde yaşadıkları tek tek olaylara karşı; örneğin açlıktan ölen bir kişinin üzerine, işsizlikten fuhuşa düşen bir işçinin veya köyünden zorla göç ettirilen, köyü yakılmış ve şehirde yaşamaya zorlanan bir köylünün yatacak yerinin olmaması, çocuklarına yiyecek götürememesi veya ambargodan dolayı köylerde yaşanan açlık, hayvanlarını otlatan çobanların kurşuna dizilmesi, en sıradan demokratik hakkını barışçı eylemlerle kullanmak isteyen işçiye, memura, öğrenciye jandarma ve polislin azgınca saldırıları, yargısız infazlar, paralı eğitimden dolayı okuma hakları elinden alınan

gençlik ya da ailesine bakabilmek için çocuğunu satan bir işsiz üzerine sömürü ve zulüm düzenini lanetleyen ateşli, öfke uyandırıcı, harekete geçirci, yol gösterici somut konuşmalar olarak adlandırabiliriz.

Tabi bu örnekler binlerce kez çoğaltılabilir. Bu konuda kullanılacak materyal alanında hiçbir sıkıntı yoktur. Çünkü, sistem, her adımda çürüyerek ve buna paralel bir biçimde saldırganlaşarak, çöküşünün nedenlerini artırarak yürüyor. Bu durum bize ajitasyon için müthiş bir zenginlik sunar. Bu konuda bizlere tek şey kalıyor; bu zenginliği Proletarya Partisi'nin ve devrimci yığınların gelişimine hizmet edecek bir siyasal perspektifle kullanmak.

Ajitasyonda dikkat edilmesi gereken, abartıya düşmemek

lenin bütün başarıları üstesinden geldiğimiz zorluklar, kazandığımız her çarpışma ajitasyonumuzla işlememiz gereken konulardır. Örneğin, Sivas katliamcılarına karşı veya faşist Vali Ayhan Çevik'e yapılan cezalandırma veya Kadıvakıfı'ndaki hesap soruculuğun siyasal amacı, siyasal etkisi üzerine, işkenceci katliamcı kontrollerine karşı yapılan saldırılar, ekonomik demokratik ya da siyasal bir grevde kazanılan başarılar vb. üzerine ajitasyon yapılması, devrimci kitlelerde kendi güçlerine olan güveni şevklendirerek artırır. Yine ajitasyonumuzu ülke içi başarı ve başarısızlıklarla sınırlamak büyük bir yanlış

olur. Tüm dünya üzerindeki proletarya ve ezilen halklarla emperyalizm arasındaki süregiden savaşın her adımının ajitasyonu mutlaka yapılmalıdır. Ajitatörler, sınıf mücadelesinin her alanında ve her anında oluşan olayları dikkatle takip etmek zorundadırlar.

"Suçluyu suçüstü yakalamak" ajitasyonda en önemli yanlardan biridir. Eğer toplumsal gelişmeler yeterli ciddiyetle takip edilmezse, gelişen herhangi bir haksızlığa anında tavır alıp, devrimci yığınların tepkisini o yöne çevirmek, faşist diktatörlüğü giriştiği her saldırıda yargılayıp mahkum etmek mümkün olamaz.

Ajitasyon belli bir profesyonelleşmeyi gerekli kılarken bu işi sadece uzmanlaşma ve ajitatorların işi olarak görmek yanlış olur. Unutulmamalıdır ki; her devrimci bir ajitasyoncu görevini yerine getireceği anın zorunluluğu ve sorumluluğuyla karşı karşıya kalacaktır. Bundandır ki ortalama bir hatiplik özelliğini kazanmak zorundayız.

Sonuç olarak ajitasyon, tam anlamda somut olarak çok geniş kapsamlı olmadan bir tek düşüncüyü veren canlı konuşma olarak tanımlanır.

olmalıdır. Olmayanı varmış gibi göstermek komünistlerin tarzı olmadığı gibi ajitasyon da değildir. Bu tarz, ajitasyondan daha çok abartı, palavra olur. Bu da o an için kitlelerde etki yaratsa da gerçekler ortaya çıktığında tam tersi etki yaratır. Bu etki sadece o konuda değil, diğer konulardaki söylemlerimizi de güvensizleştirir ve kitlelerin bize güvenmemesine sebep olur. Dikkat edilmesi gereken ajitasyonun somut gerçeklik üzerine yürütülmesi ve kitlelerin duygularını kabartmak, onların olaya ya da olayın nedenlerine karşı tepki koymasını sağlamaktır.

Ajitasyonumuz, sadece haksızlıklarla, baskılarla ve her türlü aşağılık zorluklarla sınırlı kalmaz/kalmamalıdır. Diğer yandan, devrimci mücade-

Baş tarafı sayfa 32'de ARAFAT'IN SONU (MU?)

Bazı uluslararası ilişkiler yorumcularına göre "bu saldırılar bir gözdağı değil, Arafat'ı sürgün edip tüm siyasi manzarayı yeniden biçimlendirerek Filistin yönetimini devirmek için başlatılan ciddi bir girişim." Hatta aynı yorumlarda Şaron'un "Arafat'a yumuşak darbe planını" aylar önce hazırladığı ancak, uluslararası baskı nedeniyle uygulayamadığı belirtiliyor.

Peki Arafat'ın devrilmesi durumunda ortaya çıkacak iktidar boşluğunu kim ya da ne dolduracak. Arafat gereksizleşerek sahnedeki çekilirse yerine kim gelecek? Filistin yönetimi içindeki Marwan Bagrutı gibi güçlü adayların da kabul edilebilir olmadığını, İsrail'in geçen haftaki girişimlerinden gördük. **Bu yüzden, sürecin Arafat'ın değiştirilmesiyle sınırlı olmadığı, Filistin yönetimini çökertmeyi amaçladığını söyleyebiliriz.** Açık ki Arafat Filistin halkının ne acılarını, ne de isyan ruhunu kaldıramıyor. Belirli bir dönem Filistinliler'i barış ve özgür bir ülke düşleriyle oyalabilen Arafat bu süreç içerisinde halk tek tek İsrail kurşunlarıyla canlarından olunca Hamas ne İslami Cihad gibi radikal islamcı örgütlerin güçlenmesini engelleyebilirdi, ne İsrail siyonist zulmüne karşı direnişleri durdurabilirdi ve ne de bu arada İsrail ve ABD'yi memnun edebilirdi. ABD'nin de ifade ettiği gibi "Arafat zayıf ve rejimi her an çökebilir". Ancak ortaya çıkacak boşluğu ve iktidarı Hamas ve İslami Cihad gibi isimlerin doldurması büyük olasılıkla, emperyalizmin böyle bir seçeneği tercih etmesi de uzak bir olasılık olarak görülüyor. Şaron iktidarı bu ihtimali hiç de kor-

kutucu(!) bulmuyor ve "insanlar Afganistan'daki savaşta en kötüsünün gerçekleşmesinden korkuyorlardı, oysa kabuslar doğru çıkmadı" diyor. Arafat'ın yerine radikal islamcı güçlerin değil İsrail ile uzlaşmanın kendi çıkarlarına olacağını kısa sürede farkedecek, bölgesel askeri liderlerin, "yerel komutanlar"ın alacağından eminler. Şaron'un alt yapı bakanı Avigdor Lieberman'ın tasarısı "toprakları, birbirlerinden bağımsız dört kantona bölmek. Gazze ve Batı Şeria arasında geçiş olmayacak, -El Halil ve Ramallah arasında da" Yani Şaron'un hedefi Arafat'ı tamamen ortadan kaldırarak dünyanın 11 Eylül sonrası oluşturulmaya çalışılan yeni çehresine uygun bir Filistin ve ona biat eden bir halk yaratmak, ki böylece aslı ile uğraşmak zorunda kalmayın.

Ancak ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin tüm hesaplarının gerçekleşmesi oldukça zor. Zira, Ortadoğu'nun ciddi kaygıları olan diğer emperyalist ülkeler de ABD gözetiminde eski sözleşme ve anlaşmaların geçerli olmasını isterlerken bu düşlerini gerçekleştirmek zor görünüyor.

ABD ise Arafat'ı gözden çıkarmaktan çok onu iyice kendisine muhtaç hale getirmeyi planlıyor. Arabulucusunu bölgeden çekerek yine "kurtarıcı" olması için kendisine yalvarmaya çabalıyor. Nitekim TC de dahil tüm kuklaları ilk günden ABD'yi bölgeye "arabulucu", "kurtarıcı" rolünü üstlenmek üzere davet ediyorlar. Afganistan pratiğinde olduğu gibi, kendinden kilometrelerce uzak topraklarda yaşayan halkın iradesi gözlerden gizlenerek hesaplara herkes karışmaya devam ediyor ve yine

tıpkı Afganistan halkına sormadıkları gibi Filistin halkına da kimse ne istediğini sormuyor.

FİLİSTİN İŞGAL ALTINDA

Filistin topraklarında, Filistin yönetiminin kurulduğu 1994'ten bu yana ilk kez Filistin kontrolündeki bölge İsrail tarafından tamamen işgal edildi ve Gazze Şeridi'ndeki Beyt Hanun kentinde sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Bu da 1994'ten beri Gazze'deki ilk sokağa çıkma yasağı. Ve Arafat'la tüm resmi görüşmeler kaldırılarak adı konulmamış bir "ev hapsi" uygulamaya konuldu. İsrail, Arafat'a ait Filistin askeri ve genel istihbarat servisleri ile Arafat'ın koruma birlikleri olan Güç-17'ye ait binaları tahrip ediyor. İşgal edilen kentlerde yine yaşları 9-12 arasında olan çocuklar ellerinde taşlarla, boylarından büyük silahlarla işgale karşı koymaya çalışıyor. Boğazına kadar "barış" görüşmelerine batmış olan Arafat süreç içinde, başlangıçtaki çizgisinden sürekli uzaklaştı. Nihayet 1993 Oslo anlaşmasıyla İsrail'in varlığını tanıdığını açıkladı. Bununla da kalmadı. CIA ile bir işbirliği içinde İsrail'in güvenliğini sağlamayı, diğer bir deyişle İsrail'in polisi olmayı bile kabul etti. Tüm bunlar yaşanırken 28 Eylül 2000'de başlayan ve şu ana kadar 1060 kişinin öldüğü 2. İntifada sürüyor. 1987-1993 yılları arasındaki 1. İntifada'nın ardından barış görüşmelerinin bir yalandan ibaret olduğu anlaşılınca başlayan 2. İntifada'nın bitirilmesi de İsrail'in Filistin yönetiminden isteklerinin arasında yer alıyor. Tüm bu gelişmeler içerisinde yine aynı Arafat bayramının ilk günü yaptığı konuşmada halktan İntifada'nın bi-

tirilmesini istedi: "Tüm silahlı faaliyetlerin kapsamlı biçimde kesilmesi çağrımı tekrarlıyorum. Tüm faaliyetlere, özellikle de daima kınadığımız intihar saldırılarına toptan son verilmesi çağrısı yapıyorum" diyen Arafat'ın konuşmasından önce de Hamas ve İslami Cihad örgütlerinin Gazze Şeridi ve Batı Şeria'daki yaklaşık 40 bürosunu kapattı. Arafat ayrıca, İsrail Başbakanı Ariel Şaron'un Filistin halkı ve yönetimine karşı adil olmayan bir savaş yürüttüğünü kaydederken, doğrudan İsrail halkına masaya dönme çağrısı yaptı. Filistinliler'in başkenti Kudüs olan bir Filistin devleti kurmayı amaçladıklarını sözlerine ekleyerek kendini kurtarma çabalarını gizlemeyi de ihmal etmedi. Ancak bu çağrı da İsrail'i durdurmadı ve İsrail helikopterleri saldırılarını sürdürerek özellikle yolları tahrip etmeye devam etti. Oysa resmi rakamlarla dahi 1. İntifada'nın 1993'te sona ermesinden sonra 2000 yılına kadar ki geçen sürede ölenlerin sayısı gerçek teröristi gözler önüne seriyor. Bu dönemde Filistin eylemleri sonucu 400 İsraili ölürken aynı dönemde 3000 Filistinli yaşamını yitirdi. Gerçek teröristlere karşı intifadada ısrarlı olacak olanlar da, savaşıacak olanlar da Filistin halkı olacaktır. 11 Eylül saldırısı sonrasında dünya sonsuz bir karanlığa gömülme istense de, dünyanın ezilen ulus ve halkları emperyalist barbarlığa maruz kalsalar da, halkların mücadele azmi ve kararlılığı bu karanlığı ve saldırganlığı dağıtacak güçtedir. Hiç kuşkusuz 21. yüzyıl dünya ezilen ulusları ve halkları için mücadele, savaş ve kazanma yüzyılı olacaktır.

Açlığın ve yoksulluğun küreselleşmesine bir tekmede Brüksel de ki anti-emperyalist gösterilerden !

13-14 Aralık 2001 tarihinde Brüksel'de yapılan zirveye Avrupa Birliği ülkeleri Başkanlarının yanı sıra Avrupa Birliği'ne, içinde faşist Türk devleti olmak üzere aday ülke temsilcileri de katıldı. Toplantının ana gündemi Afganistan (Terör), Avrupa Birliği'nin Genişlemesi ve AGSP'nin (Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası) görev ve yükümlülükleriydi...

"Sözde" zirvenin gündeminden anlaşılacağı gibi, başta Afganistan olmak üzere dünya halklarına gözdağı vermek ve Afganistan işgalini bir kez daha onaylayıp, bu bölgedeki pazar payları ele almaktı. Asıl amaçlarının Afganistan'da ki savaşı büyütüp ortadoğuya yayılmak ve içinde her zaman var olacak krizi dünya halklarına katliamlarla, borçlarla yüklemek olan toplantı, çeşitli milliyetlerden dünya halklarının bilinçli ve cesur protestolarına sahne oldu. Yaklaşık 30.000 anti-emperyalist göstericinin çeşitli kurum, örgüt ve partilerle yürüyüşe başladığı gösterilerde globalizasyon-mondializasyon karşıtı, birçok pankart ve emperyalizmle dalga geçen renkli maketler taşındı. Gösteriye katılan ATİK (Avrupa Türküiyeli İşçiler Konfederasyonu) taşıdığı, Emperyalist İşgale Son yazılı pankart ve dağıttığı, günün anlam-önemini anlatan Fransızca bildiri ile dikkat çekti. Yürüyüşün ortalarında bir po-

lis karakoluna saldırıya geçen YDG gençliğini, diğer anti-emperyalist gruplarda izledi. Polis karakolunu ve önündeki mercedes marka arabayı tanınmayacak hale getiren eylemciler, polisin şaşkın bakışları arasında yeniden yürüyüşe geçtiler. Yollardaki bankalara ve devlete

lerce polis, sahiplerinin korkusunu kırmızı bölgeye giden yollara kurdukları barikatlarla gösterdiler. Ama unutulmaları birşey vardı... Mazlum halkların bilincinde ki o inanılmaz cesaret ve dünyayı değiştirme istemiydi, Devrimci dost güçlerden Alinteri taraftarlarının yaktığı ateşi güçlendirip barikatlaşır Partizan taraftarları polisin dört saat süren panzerli, gaz bombalı titreşimine, kaldırım taşlı, sopalı kükreyiş ile cevap verdi. Eylem yerindeki reformist-revizyonist unsurların polisten yana tavır koyup eylemi amacından saptırmaya yönelik çalışmalarına rağmen eylem, ismindeki gibi anti-emperyalist tutumu kazandı.

Polisin geriçekilmesi ile sona eren gösteride, yapılan açıklamaya göre, 48 kişi Brüksel polisi tarafından göz altına alınırken, 1 ağır olmak üzere 2 polis ve 4 anti-emperyalist gösterici yaralandı.

Göstericiler bir daha ki anti-emperyalist eylemlerde buluşma sözlerinden sonra dağıldı. Emperyalizm bir tekmede Brüksel in, Enternasyonalizm kokan sokaklarında yedi.

**Kahrolsun Halkların Kanıyla Beslenen
Emperyalist Haydutlar
Yaşasın Anti-Emperyalist Mücadelemiz.**

bağlı ulaşım araçlarını durdurup Türkiye Ö.Ö lehine yazlama yapan Partizan taraftarları kitlelerin büyük sempatisini kazandı. Yürüyüşün sonlarına doğru emperyalist haydutların bekçiliğini yapan bin-

“İTLER İSTEDİ DİYE ATLAR ÖLMEZ” YA DA ZAMANI GEÇMİŞ BİR TARTIŞMA ÜZERİNE

Yukarıdaki Rumen atasözü son 15 gündür bilinçli bir şekilde, sürdürülen bir tartışmaya yanıt veriyor. “Radikal sol” bir gazetenin Genel Yayın Yönetmeni’nin ortaya attığı “solculuk hastalıktır” vb. hezeyanları üzerine bir tartışmadır almış başını gidiyor. İlk önce “Solculuğun tedavisi mümkün müdür?” ile başlayan ve sonra “Solcular neden hiç yanılmazlar?” yazılarıyla devam eden bu saldırı; görünürdeki yansımalarıyla ele alındığında çok da üzerinde durulacak bir olgu değil. Çünkü onlar bunu hep yapıyor. Çünkü onların sınıfsal duruşları bunu gerektiriyor. Ancak İsmet Berkan’ın durup dururken bu yazıyı yazmadığı, içinden geçtiğimiz süreçle düşünülüğünde bunun bilinçli bir saldırı olduğunu görmek gerekiyor. Bu yüzden üzerinde durmak gerekiyor.

Bir yanda ülkenin aydın geçinenleri bunu tartışırken ve meseleye olması gerektiği gibi yaklaşan çok az kişi varken, öte yanda solcu denilen yani bu toprakların en ileri, en bilinçli ve örgütlü öncülerinin bir yılı aşkın süredir, insanlık tarihinin bugüne kadar görmediği bir biçimdeki direnişleri. Bir yanda bu aydın geçinen güruhun “belirlenmezlik” (indeterminizm) teorileri, bir yanda yaşama yön veren direnişleriyle, bu güruhun rüyalarında bile göremeyeceği, hafızalarının alamayacağı sabır, irade ve kararlılık. “Yaşamı uğrunda ölecek kadar çok seven” ve faşizmin tecrit saldırısına karşı bir yılı aşkın bir süredir direnen devrimci ve komünist tutsaklar. Yani Ölüm Orucu gerçeği.

Bir yanda emperyalizmin gemi azağına almış saldırıları ve savaş çığırkanlığı, bir yanda işçi sınıfının ve ezilen mazlum halkların yaşamak zorunda bırakıldıkları acılar ve üzerlerine yağdırılan bombalar.

Bir yanda emperyalizmin ve onların yerli uşaklarının işçi sınıfına ve dünya halklarına yönelttikleri topyekün saldırı, öte

yanda dünya üzerinde işçi sınıfı ve ezilen halklara yönelik kapsamlı bir biçimde sürdürülen topyekün saldırı ve bunun ideolojik-politik-askeri-kültürel-psikolojik vb. saldırıları....

Tüm bu gerçeklikler göz önüne alındığında, bu saldırının aslında basit bir saldırı olmadığı, kapsamlı bir saldırının küçük ama önemli bir parçası olduğu ortaya çıkmaktadır. Bu burjuva kalemlerinin emperyalizmin ve onların yerli uşaklarının topyekün saldırısının bilinçli sözcülüğünü yapıyorlar. Bu küçük ama önemli bir saldırıdır dedik. Küçüklüğü İsmet Berkan gibilerin kapasitesi ile ilgilidir, önemli olması ise bunun ideolojik bir saldırı olmasıdır. İşte tam da bu yüzden bunun cevaplanması gerekir. Üstelik önemli oranda yarı sömürge-yarı feodal ülkenin emperyalizme tamamıyla biat etmiş bir “aydın”ın (aydın olup olmadığı tartışmak bile gereksiz) saçma sapan düşüncelerini bir yana bırakıp, meselenin özünü inerek.

Bugünkü topyekün saldırının ülkemiz ayağında yansımaları çeşitli defalar ortaya koymuştuk. Ve bu saldırının en önemli ayağının hapishanelerdeki devrimci ve komünist tutsakların teslim alınmasından geçtiğini, faşizmin bütün güçleriyle bu saldırıya yoğunlaştığını ve bu amaçla bundan bir yıl önce 19 Aralık katliamını gerçekleştirerek, devrimci ve komünist tutsakları F tipi hapishanelere koyduğunu, ancak onları teslim alamadığını ve halen faşizme karşı görkemli bir direnişin yaşandığını, faşizmin kendisi de çok iyi bildiği için saldırılarını her alanda sürdürüyor. Faşizm çaresizdir. Teslim alamadığı devrimci ve komünist tutsakların, işçi sınıfı ve emekçi halka verdikleri muazzam önemdeki direnme mesajını, şimdi de bu tür uşak kalemleri aracılığıyla etkisizleştirmeye çalışıyor.

Bu gibi zavallıların ortaya attıkları ve etrafında tartıştıkları, solculara ve solculuğa yönelik deli zırvası şeyler bir yana- “doğru ya da yanlış yaptığımızı önce-

den bilemeyiz ki; hatta bu belirlenmezlik ilkesine göre sonrasını da bilemezsiniz” olarak özetleyebileceğimiz ve aslında “bu yüzden kaderinize boyun eğin”, “hiçbir şeyi belirleyemezsiniz”, “yaşamınızı değiştiremezsiniz çünkü her şey sizin dışınızda gelişir” vb. olarak ifade edeceğimiz garip ve bir o kadar da tehlikeli düşünceleri empoze etmektedir.

Yani bu gibi uşak kalemlerinin demeye getirdikleri şu: F Tipi hapishanelerde direnen “solculara” yönelik “boşuna direniyorsunuz, her şey sizin dışınızda geliyor, o yüzden size uyguladıkları tecrit terörüne boyun eğin ve tredmana uyun”.

Ancak bu uşak kalemlerinin, bu direnişin görkemi, devrimci ve komünist tutsakların bilinci ve kararlılığı karşısında, bu zamanı geçmiş söylemlerin başarılı olamayacağını çok iyi bildiklerinden, çok daha ince ve sinsî bir biçimde davrandıklarını ifade edelim. Hedefleri daha geniş. Özellikle işçi sınıfına ve ezilen emekçi halka, özellikle de gençliğe yönelik, vermek istedikleri mesaj çok açık. Ve bu mesajda son on yılda burjuva ideologların sayıklaya geldikleri aynı saldırı söz konusu.

Kitlelerin bilinçlerine yerleştirmek istedikleri şu: “İnsan bir nesnedir, hiçbir şeyi değiştiremez, çevresinde olup bitenlere müdahale edemez, sadece yaşar”, “İnsan asla bir özne olamaz, o yüzden kendisine biçilen rolü oynamalı”. Yani özce dedikleri, işçi sınıfı IMF programlarına, özelleştirmeye karşı direnmemeli, emekçi halk yoksulluğuna ve açlığa boyun eğmeli, Kürt halkı her hangi bir hak talep etmemeli, hele hele halk gençliği boş hayaller peşinde koşmamalı.

F tipi tecrit hücrelerinde direnenler mi? Onlar zaten zamanı geçmiş marjinal kişiler, üzerlerinde örgüt baskısı var ve kandırılmışlar(!)

İşte tüm bu hezeyanların al-

tında bunlar yatmaktadır ve aslında bu saçmalıklara ve ideolojik saldırıya en iyi yanıt devrimci ve komünist tutsaklar tarafından pratikte verilmektedir. Bunu ifade ederken şunu söylemekten kaçınmayacağız. Emperyalizm ve faşizm tarihsel olarak çoktan kaybetmiştir. Maddenin onbeş milyar yıllık hareketi -bu sürecin bizim bildiğimiz bölümü- komünizme doğru karşı koyulamaz yürüyüşe yol açmıştır. Gerçek budur.

Bu görülmelidir. Görmek istemeyenler, İ. Berkan gibiler yani tam da bu gerçek yüzünden, emperyalizm ve faşizmin sözcülüğüne soyunarak, onun ömrünü uzatmaya çalışıyorlar. Gericilik can çekiyor, can çekişirken bile yaralı bir hayvan gibi ömrünü uzatmaya çalışıyor, işçi sınıfı ve ezilen emekçi halklar tarafından gömülmeye, tarihin çöplüğüne atılmaya direniyor. İnsanlığın geleceği için hiçbir ışık sunmayan emperyalizm ve faşizm, mezarda yatarken bile, dünya üzerinde kan akıtmaktan, etrafa saldırıya atılmaktan bir an olsun bile vazgeçmiyor. Mezarında bile rahat durmuyor.

Varsın dirensin ve saldırınsınlar. Çünkü bugüne kadarki sınıf mücadeleleri tarihi bize göstermiştir ki Marksizm-Leninizm-Maoizm’e, işçi sınıfı ve ezilen halkların bilimine yönelik saldırılar, her zaman Marksizm-Leninizm-Maoizm’in daha da gelişmesinin ve ilerlemesinin habercisi olmuştur.

Varsın dirensin ve saldırınsınlar. Çünkü, bu tartışmanın zamanı çoktan geçti ve işçi sınıfı ve dünyanın ezilen halkları, Marksizm-Leninizm-Maoizm’in yol göstericiliğinde, Türkiye’de, Peru’da, Nepal’de, Hindistan’da, Filipinler’de emperyalizmin ve faşizmin yattığı mezarın üzerine toprak atmaya başladılar bile.

Varsın dirensin ve saldırınsınlar. Çünkü, Rumen halkının deyimiyle “itler istedi diye atlar ölmez.”

Cumartesi Direnişinden Ölüm Orucu Direnişine

Gücüm halkın gücü
direneceğim
Halkın gücü neymiş
göstereceğim
Haykırap türküler
söyleyeceğim
Bunu böyle bilsin işkenceciler

Bundan tam bir yıl önce Cumartesi Eylemlerinde böyle demişti Erol Volkan İldem, o zaman F tipi hapisanelere karşı protestoların yükseldiği Galatasaray Lisesi önünde başlayıp Emniyet Müdürlüğüne uzanan işkence karşılarındaki direnişinde... F tipi hapisanelere karşı yapılan protestolarda önemli bir yere sahip olan Cumartesi Eylemlerinde ilk haftadan itibaren hücrelerin asla kabul edilmeyeceği, içerde dışarda hücrelerin parçalanacağı haykırılıyordu. Bu direnişin dışardaki öznelerinden bi-

riydi Erol da... Devletin devrimci tutsaklar şahsında tüm toplumu teslim alma saldırısı olan hücre saldırısına tutsak yakınları, devrimci demokrat duyarlı insanların içinde yer alarak faşizme militanca karşı koyuşuyla "işte tam bir Partizan" dedirtiyordu yoldaşlarına, dostlarına.... O dönemler yalnızca 17 yaşında olan Erol, tam bir yıl sonra F tipi zindanlara karşı başlatılan ölüm orucu direnişine Tekirdağ zindanından ses verdi. Dışarda haykırdığı "içerde dışarda hücreleri parçala" sloganının bir yıl sonra içerdeki öznesi durumuna gelmişti şimdi Erol. Ve yaşamın hücreleştirilmesine karşı başlatılan ölüm oruçlarında biran önce yeni çıkartılan ekiplerde yer alabilmek için yüreği coşkuncu kabardı. Ateşin tam da ortasında 6. ÖO ekibinde yer aldığı-

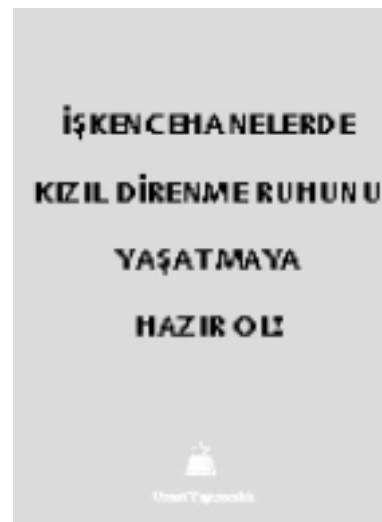
da yüreği kabına sığmıyordu. "Gücüm halkın gücü bunu böyle bilsin işkenceciler" diye haykırarak halkın yıllardır birikmiş öfkesi, kini ve coşkusunu kuşanıp atıldı direnişi en ön saflarda gö-

ni
Bunu böyle bilsin işkenceciler

Evet bunu böyle bilsindi devlet; büyük duvarlar ardına kapattığı yüzlerce siyasi tutsak bir kez daha ölümü küçülterek yeniyordu; halkın yüreğine taht kurarak, geleceğe uzanan umut köprüsünde destansı direnişler bırakarak...Erol da yalın bir sevdayla direnişe tereddütsüzce atılanlardan yalnızca biriydi. Direnişi içerde ve dışarda büyütenlere güzel bir örnek sadece....Ölüm Orucu direnişinde 150'li günlere ulaştığı şu günlerde hücre hücre eriyen bedeni, insanlık onurunun asla tutsak edilemeyeceğini, insanın asla hücreye sığamayacağını Erol'un coşkulu yüreğinde bir kez daha görüyoruz...

3. BASKI ÇIKTI

ÇIKTI

HAZIRLANIYOR

UMUT YAYIMCILIK BÜROLARI VE
KİTAPÇILARDA

Emperyalist teröre karşı intifadada ısrar eden Filistin kazanacak!

11 Eylül saldırısı gerek emperyalistler gerekse ezilen halklar açısından daha uzun yıllar sürecek bir tartışmanın tarihi oldu. Zira başta ABD olmak üzere emperyalistler ve onların yerel uşak yönetimleri “terörizme karşı savaş” adı altında ezilen halklara karşı saldırılara girişerek kendi deyimleriyle on yıllar boyu sürecek bir savaş ve sürekli gerilim dönemi başlattılar. “Sonsuz özgürlük” adını verdikleri operasyon zincirine Afganistan’la başladılar ve bugünlerde uzun bir operasyon bölgeleri listesi hazırlama çabalarını sürdürüyorlar. Ve fırsat bu fırsat diyerek tıpkı ağababaları gibi faşist kukla devletler de iktidarlarını sarsabilecek güçlere saldırıya giriştiler. İşte tüm bu gelişmelere ek olarak, Ortadoğu’da yeni planlar çıkarılıp haritalar çizilirken aralığın ilk günleri Filistinli radikal islamcı örgütler, İslami Cihad ve Hamas’ın gerçekleştirdikleri intihar saldırılarını gerekçe gösteren İsrail devleti Filistin topraklarına yoğun bir saldırı ve işgal hareketi başlattı. Ve daha başladıkları ilk gün operasyonlarına verdikleri “çiğ operasyonu” ismi ilerleyen günlerde bu hareketin büyüyeceğinin de sinyaliydi. Ve yine daha ilk anda kimden örnek aldıklarını da Sabra ve Şattila katliamlarının baş sorumlusu Kasap Ariel Şaron şu açıklamayla dünyaya duyurdu. “ABD’nin cesur başkanı Bush’un yönetiminde terörizme karşı savaştığı gibi biz de savaşacağız.” Ve İsrail helikopterleri Filistin yerleşim birimlerini bombalamaya, tanklar şehirleri işgal etmeye, ABD patentli uçaklar hava akınları düzenlemeye başladı. İşgal edildiği yıllardan beri ekonomik ambargoyla aç bırakılan, halkı tel örgüler ardında yaşamaya mahkum edilen, bombasız, ateşsiz günü geçmeyen, yine çocukları keskin nişancılar tarafından katledilmeye devam edilen Filistin’de tankların ve tam donanımlı militarist güçlerin karşısında çıplak ayakları, ellerinde (ne kadar sığdırabiliyorlarsa) taşlarıyla İntifada’nın çocukları

vardı yine.

Ancak İsrail devletinin son süreçteki terörünü daha öncekilerden ayıran nokta saldırılarının şiddetinden çok 1993’te başlayan İsrail-Filistin barış görüşmelerinden bu yana ilk kez

istemiyorlarsa ellerindeki taşları bırakmalıydılar, Hamas ve İslami Cihad üyeleri tutuklanmalı ve İsrail’in bombalayacağı hemen hemen kesin olan hapishanelere (ki bunu daha önce tecrübe etmişti) doldurmalıydı.

direkt Filistin yönetimini ve Arafat’ı hedef almaları. Zira İsrail yönetimi intihar saldırılarından Filistin yönetimini direkt sorumlu tutarak Arafat’ın El Fetih Örgütü’nün askeri kanadı olan Tanzim ile Arafat’ın güvenliğini sağlayan Güç-17’yi terör örgütü ilan etti. İsrail helikopterleri Batı Şeria’daki Ramallah’ta Arafat’ın karargahına hava akını düzenledi. Karargahın hemen karşısına tanklarını mevzilendirdi. Ve İsrail kabinesi Filistin yönetimini “terör destekleyicisi” ilan etti.

EMPERYALİSTLERDEN İSRAİL’E DESTEK

İsrail’in Filistin topraklarındaki bu işgal ve katliamlarına ilk destek ABD’den geldi. Pek tabi ki İsrail “kendini savunma hakkına” sahipti. Bu, İsrail’in ellerindeki taşlarla tankların karşısına çıkan çocukları öldürme hakkıydı aynı zamanda; bu Filistinliler’i çırılçıplak soyup, pervasızca basın önünde saatlerce ileri, geri yürütüp aşağılama hakkıydı; ellerindeki silahları bıraktıkları halde iki direnişçi kadını kurşuna dizmekti. Kısacası İsrail siyonizminin tüm çıplaklığıyla zulmünün Filistinliler nezdinde yaşanması hakkıydı. Filistinliler bu zulmü yaşamak

ABD’nin ardından AB Dışişleri Bakanları da 10 Aralık’ta ortak bir bildiri yayınlayarak ilk kez Hamas ve İslami Cihad’ı terör örgütü ilan edip, Filistin yönetiminden intifadaya son vermesi çağrısında bulundu. Filistin’deki tüm şüphelilerin tutuklanıp yargılanmasını da isteyen bildiri, İsrail’e de silahlı kuvvetlerini çekmesi, Filistinli militanların yargılanmadan öldürmesine son verilmesi, Filistin topraklarında ambargoyu kaldırması ve Yahudi yerleşimlerin dondurulması çağrısında bulundu. AB bu bildiriyle Ortadoğu konusunda ABD’yle aynı çizgiye geldi.

14 Aralık’ta İsrail Adalet Bakanı Meyr Şitrit “Arafat’ı şahsen hedef almayacağız ama Arafat bulunduğu yerde kalacak. Bir yere gidemeyecek” diyerek açıktan tehditte bulunmasının ardından İsrail resmi bir bildiri yayınlayarak Filistin yönetimi ile tüm bağlarını koparma kararı aldı. Resmi bildiri “İsrail hükümeti, Yaser Arafat’ı meydana gelen saldırıların doğrudan sorumlusu olarak görmektedir. Bu yüzden artık Arafat ile ilişkisini kesmiştir. Savunma yetkilileri, Hamas, İslami Cihad ve diğer Filistinli terör örgütleri ile mücadele konusunda en kısa sürede kabineye plan-

larını sunacaklardır” denildi. Bu planlar çok daha önceden hazırlanmış olarak hemen uygulamaya geçildi ve İsrail’in işgali hızla ilerledi.

Bu gelişmeler yaşanırken Filistin yönetimi ne yapıyordu? İsrail saldırılarının başladığı gün (4 Aralık) Filistin yönetimi tüm dünyaya yardım çağrısında bulunarak “Ariel Şaron’un deliliğinin durdurulmasını” istedi. İsrail’in işgalini “terörizm kaynağı” olarak niteleyerek “terörizm” korosuna katıldı. Halkın muhalefetine rağmen İslami Cihad ve Hamas örgüt üyelerini tutuklamalara başladı ancak, Filistin yönetimine bağlı polislerle çatışan halk buna izin vermedi. Arafat İsrail resmi televizyonuna açıklama yaparak, “Çocuklarımızın ve onların çocuklarının çıkarına, barış için elimi İsrail halkına uzatıyorum. İsrail ile tüm anlaşmaları uygulamaya hazırım” dedi ancak elini halka uzattığını söylemesine rağmen, çözümü yine İsrail devletinde araması nedeniyle bu bir manevradan öteye anlam taşımıyordu. Yine İslami Cihad ve Hamas’ın İsrail’in Batı Şeria ve Gazze Şeridi’ndeki askeri saldırılarını durdurması durumunda 1 hafta ateşkese uyacağını bildirmesini İsrail Savunma Bakanlığı dikkate dahi almayarak “Filistin yönetimi terörle sa-

laşmadıkça, teröristleri tutuklamadıkça, İsrail meşru müdafaa hakkını kullanacaktır” dedi.

FİLİSTİN’E YAŞAM HAKKI YOK

Daha önce İsrail’in bu katliam ve işgal saldırılarıyla ilgili olarak “meşru müdafaa hakkı” açıklaması yapan ABD Başkanı Bush, İsrail’in yanında olduğunu her fırsatta dile getirmekten hiçbir sakınca görmüyor. En son Bush bir açıklama yaparak “İsrail Başbakanı Ariel Şaron’un yerinde olsaydım onun gibi davranırdım” dedi. Ayrıca ABD, BM Güvenlik Konseyi’nin İsrail’le Filistin’i “terör eylemlerini durdurmaya” çağırın tasarıyı da veto etti. Uluslararası gözlem gücü göndermesini de içeren tasarı 12 üye tarafından benimsenirken, ABD, “İsrail’i tecrit ediyor, İsrail’e saldırıların sorumlularına değinilmiyor” dedi. ABD-İsrail’in karşı çıktığı gözlemcilik mekanizması yoluyla Filistinli sivilleri korumaya yönelik Filistin destekli bir BM kararını bu yıl 2. kez veto etmiş oldu. Tüm bunlar Ariel Şaron’un bir birey olarak kendi siyonist duygularını tatmin etmek için bu saldırılara girişmediğini, aksine daha büyük bir emperyalist planın bir parçası olduğunu açıkça gözler önüne seriyor.

Devamı sayfa 29’da

